SANDRA BROWN

SITUAȚIE LIMITĂ

1

Tocmai am auzit ştirile la radioul din maşină, rosti Tiel McCoy în clipa în care Gully spusese alo. Nu avea nevoie de nici o altă introducere. Deşi aştepta telefonul ei, Gully se prefăcu mirat:

– Tu eşti, Tiel? Cum e în concediu?

Concediul ei începuse de fapt în acea dimineaţă, după ce părăsise Dallas-ul şi se îndreptase spre vest pe autostradă. Ajunsese la Abilene, unde se oprise ca să-şi vadă unchiul, care locuia de cinci ani într-un cămin de bătrîni. Tiel îl ştia pe unchiul Pete ca pe un bărbat înalt şi bine făcut, cu un ascuţit simţ al umorului, capabil să meargă la un picnic şi să se mulţumească doar cu nişte costiţă, sau să joace base-ball într-un parc.

Astăzi mîncaseră împreună nişte peşte marinat, mazăre din conservă şi se uitaseră la un episod din „Guiding Light". Îl întrebase dacă îl mai putea ajuta cu ceva cît mai era acolo cu el – să-i scrie vreo scrisoare sau să-i cumpere vreo revistă. El îi

zîmbise cu tristeţe şi îi mulţumise că a venit să-l vadă, după care se lăsă pe mîna unui infirmier care-l duse la culcare ca pe un copil.

O dată ieşită din azil, Tiel inspirase aerul aspru şi înăbuşitor din vestul Texas-ului, dornică să se elibereze de senzaţia de bătrîneţe şi resemnare, care domina acea instituţie. Se simţea uşurată că îşi îndeplinise acea obligaţie de familie, deşi îşi reproşa acest sentiment. Se străduí să-şi alunge remuşcările şi să se gîndească la concediu.

Afară era cumplit de cald pentru luna mai. Nu găsise nici un loc la umbră unde să parcheze şi în maşină era atît de cald încît putea să coacă prăjituri pe bord. Deschise radioul şi căută un post care să nu difuzeze doar muzică cu Garth, George şi Willie.

– O să mă distrez de minune. O să-mi priască concediul, o dată ce mi-am făcut datoria. Îşi tot repeta în gînd aceste idei, ca pe un catehism, încercînd să se convingă pe sine că aşa stau lucrurile. Înainte de concediu, se gîndea la această vizită ca la un laxativ amar.

Din cauza căldurii avea impresia că autostrada se ondula în faţa ei. Conducea în mod automat. Gîndurile îi zburau. Tiel nu era atentă la ceea ce se transmitea la radio. Doar cînd auzi ştirile intră în priză. Ca după un impuls, totul luă viteză – maşina, pulsul lui Tiel şi mintea ei.

Scormoni prin geanta de piele, scoase grăbită telefonul mobil şi îl sună pe Gully pe linia directă. Intră direct în subiect, fără vorbe de prisos:

– Dă-mi nişte detalii.

– Ce a spus la radio?

– Că fiica lui Russell Dendy a fost răpită la Fort Worth, de un student, cu puţin timp în urmă.

– Păi, asta-i povestea, îi confirmă Gully.

– Povestea, povestea, dar eu am nevoie de amănunte.

– Dar eşti în concediu, Tiel.

– Renunţ la concediu. Întorc imediat ce mi se iveşte ocazia. Tiel se uită la ceasul de pe bord. O să ajung acolo la .....

– Stai un pic. Unde te afli acum?

– Cam la cincizeci de kilometri vest de Abilene.

– Hmmm.

– Ce e, Gully?

Palmele i se umeziseră. Simţea cum i se strînge stomacul, senzaţie pe care o avea ori de cîte ori se afla în faţa unei poveşti de senzaţie. Acea invazie de adrenalină era de neconfundat.

– Te îndrepţi spre Angel Fire, nu?

– Da.

– La nord-est de New Mexico... Da, asta-i.

Probabil că Gully se uita pe o hartă în timp ce vorbea.

– Nu, las-o baltă. Nu e cazul să preiei tu reportajul ăsta, Tiel. O să te încurce.

Gully o provoca şi ea era pe deplin conştientă de intenţia lui, însă în clipa aceea nu-i păsa că era momită. Voia reportajul ăsta. Răpirea fiicei lui Russell Dendy era o ştire trăsnet şi avea să devină de-a dreptul senzaţională.

– Nu-mi pasă dacă fac un ocol. Spune-mi pe unde să o apuc.

– Bine, zise el pe un ton nevinovat, dacă aşa vrei tu.

– Vreau.

– O.K. La mică distanţă în faţa ta este un loc de întoarcere pe autostrada 208. Ia-o spre sud, spre San Angelo. La sud de San Angelo o să te intersectezi....

– Gully, cam cîţi kilometri o să ocolesc?

– Am înţeles că nu-ţi pasă.

– Nu-mi pasă, dar aş vrea să ştiu. Cam cît, aproximativ?

– Păi, să vedem. O să faci cam... trei sute de kilometri.

– De la Angel Fire? întreabă ea amărîtă.

– De unde te afli acum. Nu mai contează cît timp îţi ia ca să ajungi la San Angelo.

– Trei sute de kilometri?

– Dintr-o bucată.

Tiel oftă, dar avu grijă ca el să nu audă.

– Deci, merg pe autostrada 208 la sud de San Angelo şi pe urmă?

Proptise volanul cu genunchiul, ţinea telefonul cu mîna stîngă şi nota cu dreapta. Maşina avea o viteză de croazieră, dar mintea ei zbura. Plăcerea de a fi ziaristă era mai puternică decît nevoia de odihnă. Gîndul la serile plăcute petrecute într-un balansoar, pe o verandă, fu alungat de plăcerea noutăţilor şi a interviurilor.

Dar se pripea. Îi lipseau datele precise. Cînd îi ceru aceste date, Gully o refuză:

– Nu acum, Tiel. Eu sînt ocupat pînă peste urechi, iar tu ai de parcurs sute de kilometri. Cînd o să ajungi acolo, o să-ţi dau mai multe amănunte.

Frustrată şi profund supărată pe Gully, care se dovedea atît de zgîrcit cu amănuntele, ea îl întrebă:

– Mai spune-mi o dată numele oraşului.

– Hera.

Autostrada era străjuită pe ambele părţi de o preerie fără sfîrşit, pe care din cînd în cînd se vedeau păscînd cirezi de vite. Sondele petroliere se conturau la orizont. Adesea trecea prin faţa maşinii cîte un ghem de iarbă uscată purtat de vînt. O dată trecută de San Angelo, traficul scăzuse în intensitate.

Ciudată mai este şi viaţa asta, gîndi ea.

În mod normal ar fi luat un avion spre New Mexico, dar, cu cîteva zile în urmă, se hotărîse să meargă cu maşina la Angel Fire, nu numai ca să-l vadă pe unchiul Pete, ci şi ca să intre în atmosfera de concediu. Lunga călătorie cu maşina i-ar fi dat posibilitatea să se relaxeze, să se dezmorţească, astfel încît înainte de a sosi în staţiunea montană să se afle într-o stare psihică proprie vacanţei.

Acasă, în Dallas, se mişca cu viteza luminii, mereu pe fugă, mereu sub presiunea timpului. În această dimineaţă, cînd ajunse la marginea vestică a oraşului Fort Worth, după ce lăsase în urmă atmosfera citadină şi concediul devenise o realitate, începuse să se gîndească la zilele idilice ce o aşteptau. Visase cu ochii deschişi la pîrîiaşe limpezi şi vesele, la plimbări pe poteci străjuite de plopi, la aerul rece şi proaspăt, la dimineţile tihnite pe care urma să le petreacă cu o ceaşcă de cafea şi cu un roman.

Nu va mai fi sclava vreunui program, ci îşi va permite ore întregi de lîncezeală, ceea ce era nemaipomenit. Tiel McCoy fugea de plictiseală. Amînase deja de trei ori acest concediu.

– Dacă nu-ţi iei zilele astea, le pierzi, îi amintise Gully. Şi se strînseseră destule.

Gully îi făcuse capul calendar explicîndu-i cît de bine se va simţi şi cum îşi va împrospăta forţele, dacă îşi va lua o vacanţă. Şi toate astea i le spunea un om care nu-şi luase decît cîteva zile de concediu în ultimii patruzeci şi ceva de ani – punînd la socoteală şi săptămîna în care îşi scosese vezica biliară.

Iar cînd ea îi amintise de acest lucru, Gully o certase:

– Chiar asta doresc să înţelegi. Vrei să ajungi o fosilă jalnică, urîtă şi zbîrcită ca mine? Apoi atinse punctul sensibil: Dacă îţi iei un concediu, nu înseamnă că o să-ţi ratezi cariera. O să ai destule ocazii să faci reportaje atunci cînd te vei întoarce.

Tiel înţelese sensul ascuns al vorbelor lui, îmbufnată că el îşi dăduse prea bine seama de adevăratul motiv care o făcea să nu-şi ia concediul, fie şi cîteva zile. Cu greu se hotărî să plece pentru o săptămînă. Şi-a făcut toate rezervările şi planul de călătorie. Dar orice plan suportă modificări. Şi dacă se putea spune aşa, aceste modificări au fost determinate de vestea răpirii fiicei lui Dendy.

Tiel ţinea receptorul telefonului public între degetul mare şi arătător, scîrbită de jegul care-l acoperea.

– Ei, Gully. Am ajuns. De fapt, nu prea. M-am rătăcit.

Gully chicoti.

– Eşti aşa de nerăbdătoare încît nu mai poţi fi atentă pe unde o iei?

– Vorbeşti de parcă am trecut pe lîngă o mare metropolă fără s-o observ. Chiar tu ai spus-o, locul ăsta nici măcar nu apare pe hartă.

Îi dispăruse simţul umorului de cînd îi înţepenise fundul pe scaun. O durea spatele de la atîtea ore de condus maşina. De cînd vorbise cu el, oprise o singură dată, şi atunci doar pentru că era imperios necesar. Era flămîndă, însetată, obosită, nervoasă, o durea tot corpul şi era moleşită pentru că mersese multă vreme cu soarele în faţă. Aerul condiţionat din maşină devenise umed. I-ar fi prins bine un duş.

Întrebarea lui Gully nu o binedispuse.

– Şi cum ai izbutit să te rătăceşti?

– M-am rătăcit după ce a apus soarele. Peisajul este identic din orice parte l-ai privi. Iar după ce a apus soarele, a fost şi mai rău. Te sun de la un magazin dintr-un oraş cu o populaţie de opt sute douăzeci şi trei de suflete, după cum scrie pe indicatorul de la intrare, dar părerea mea este că faimoasa Cameră de Comerţ a umflat cifra. Magazinul ăsta este singurul loc luminat pe o rază de cîţiva kilometri. Se numeşte Rojo, şi nu mai ştiu cum.

– Flats. Rojo Flats.

Bineînţeles că Gully ştia denumirea completă a acelui cătun necunoscut. Probabil că ştia şi numele primarului. Gully ştia tot. Era o enciclopedie ambulantă. Colecţiona informaţiile aşa cum colecţionează fustangiii numerele de telefon ale fetelor.

Postul de televiziune unde lucra Tiel avea un director de ştiri, dar cel învestit cu această funcţie o exercita dintr-un birou mochetat şi era mai degrabă administrator şi contabil, decît un adevărat coordonator.

Omul din tranşee, cel care lucra direct cu reporterii, ziariştii, fotografii şi editorii, cel care aranja programele, care asculta reportaje lacrimogene şi care mînca şi pietre, dacă era nevoie, cel care conducea de fapt toată activitatea de ştiri era Gully, redactorul însărcinat cu distribuirea reportajelor.

El lucra la postul de televiziune încă de la înfiinţarea acestuia, la începutul anilor '50, şi se hotărîse că va pleca de acolo doar cu picioarele înainte. Mai degrabă ar fi murit decît să se pensioneze. Lucra cîte şaisprezece ore pe zi şi îi părea rău că pierde restul timpului. Avea un vocabular colorat, făcea nenumărate comparaţii, deţinea un întreg arsenal de poveşti din trecutul activităţii prestate şi se părea că nu mai avea o altă viaţă în afara ştirilor. Prenumele lui era Yarborough, dar puţini îşi mai aminteau de asta. Toţi îl ştiau drept Gully.

– Îmi dai sau nu reportajul ăsta?

Lui Gully nu-i plăcea să-i forţeze cineva mîna.

– Şi planurile tale de vacanţă?

– Sînt în vacanţă.

– Aha.

– Sînt în vacanţă! Nu renunţ la săptămîna de concediu. Doar că o să-i mai amîn puţin debutul, asta-i.

– Şi ce-o să spună noul tău iubit?

– Ţi-am mai spus de o mie de ori că nu există nici un iubit.

El rîse răguşit, un rîs de fumător care aprinde ţigară de la ţigară; ştia prea bine că ea minte şi că e conştientă de faptul că n-o crede.

– Ai blocnotesul?

– Ăăă, da.

Dacă receptorul acela avea microbi, probabil că ea îi adunase pe toţi. Resemnată, şi-l puse pe umăr şi îl ţinu cu obrazul, pentru a scoate din geantă un blocnotes şi un pix, pe care le aşeză pe mica tejghea metalică de sub telefonul atîrnat pe perete.

– Spune!

– Numele tînărului este Ronald Davison, începu Gully.

– Am auzit asta la radio.

– I se spune Ronnie. Este la colegiu într-un an terminal, ca şi fiica lui Dendy. Nu va lua un premiu, dar se pare că e un student bunicel. N-a mai avut probleme pînă acum. A ieşit din cămin de dimineaţă, apoi a zbughit-o ca din puşcă cu Toyota lui, împreună cu Sabra Dendy.

– Copilul lui Russ Dendy.

– Singurul lui copil.

– Se ocupă şi FBI de caz?

– FBI, jandarmeria, tot ce poartă insignă se ocupă de cazul ăsta. Toţi cer jurisdicţie şi vor să le aparţină cazul.

Tiel avu nevoie de cîteva clipe ca să analizeze amplitudinea acestui reportaj. Micul hol în care era amplasat

telefonul ducea la toaletele publice. Pe o uşă era desenată o fată într-o fustă cu franjuri. Şi, previzibil, pe cealaltă, silueta unui tînăr în pantaloni de piele, cu o pălărie cu boruri largi care învîrtea un lasou deasupra capului.

Uitîndu-se pe hol, Tiel îl observă pe bărbatul arătos care tocmai intra în magazin. Era înalt, suplu şi avea o pălărie pe ochi. Acesta îi făcu semn casierei, al cărei păr încreţit era vopsit într-o nefericită nuanţă de ocru.

În apropierea lui Tiel se afla un cuplu de bătrînei care scotoceau printre suveniruri, fără a da semne că s-ar grăbi să se întoarcă la automobilul lor. Tiel presupunea că automobilul de la staţia de benzină le aparţinea acestora. Femeia citea, prin nişte lentile bifocale, ingredientele conţinutului unui borcan aflat pe raft. Tiel o auzi exprimîndu-şi uimirea:

– Ardei iuţi în aspic. Dumnezeule!

Pe urmă, cei doi se apropiară de Tiel, îndreptîndu-se fiecare către toaleta corespunzătoare.

– Să nu stai mult, Gladys, spuse bărbatul. Avea nişte picioare albe, subţiri, fără pic de păr pe ele şi arăta caraghios în şortul kaki şi în încălţările cu tălpi groase.

– Tu vezi-ţi de treaba ta, iar eu o să-mi văd de a mea, replică bătrînica şi cînd trecu pe lîngă Tiel îi făcu acesteia cu ochiul în sensul că „sîntem noi mai deştepte decît bărbaţii ăştia". Într-o altă situaţie, lui Tiel i-ar fi plăcut să-i urmărească pe bătrînei, dar acum citea cu atenţie ce notase, aproape cuvînt cu cuvînt, din ceea ce-i spusese Gully.

– Ai spus „ca din puşcă". Ciudată combinaţie de cuvinte, Gully.

– Poţi să păstrezi un secret? Gully coborî vocea mult. Voi fi terminat dacă se află ceva înainte de următorul nostru buletin de ştiri. Sîntem înaintea tuturor celorlalte canale de televiziune şi ziare din stat.

Tiel simţi furnicături în pielea capului, aşa cum i se întîmpla ori de cîte ori afla ceva ce nu ştiau alţi reporteri, sau cînd descoperea acel element care o plasa în fruntea celorlalţi, cînd ştirea ei exclusivă îi putea aduce vreun premiu în jurnalistică sau preţuirea colegilor, ori rîvnitul post din *Nine Live*.

– Cui aş putea să-i spun, Gully? Lîngă mine se află un tînăr cow-boy care-şi cumpără nişte bere, o bătrînică cu bărbatu-său, din alt stat, presupun asta după accent, şi doi mexicani care nu vorbesc engleza. Cei doi mexicani intraseră între timp în magazin şi discutau în spaniolă, în timp ce-şi încălzeau nişte burrito într-un cuptor cu microunde.

Gully spuse:

– Linda...

– Linda? Ea a primit reportajul?

– Tu eşti în concediu, ai uitat?

– Într-un concediu pe care m-ai forţat să-l iau! exclamă Tiel.

Linda Harper era o altă reporteră al dracului de bună, rivala ei. Pe Tiel o deranja faptul că Gully îi dăduse Lindei minunăţia de reportaj care, de fapt, ar trebui să-i aparţină ei. Cel puţin aşa vedea ea lucrurile.

– Vrei să asculţi sau nu? o întrebă Gully arţăgos.

– Spune.

Bătrînelul ieşi de la toaletă, merse pînă la capătul holului şi se opri ca să o aştepte pe nevastă-sa. Ca să-şi mai omoare timpul, scoase o cameră video dintr-o pungă de plastic şi începu să meşterească.

– Linda i-a luat un interviu celei mai bune prietene a Sabrei Dendy în după-amiaza asta. Ţine-te bine. Fata este gravidă cu copilul lui Ronnie Davison. În opt luni şi ceva. Au ţinut secret asta.

– Glumeşti! Şi familia Dendy nu a aflat?

– După cum spune prietena Sabrei, nimeni nu a ştiut. Pînă aseară. Cei doi le-au dat vestea părinţilor lor, iar Russ Dendy a explodat.

Mintea lui Tiel o luase înainte, completînd necunoscutele.

– Aşadar, nu este o răpire. Este o poveste gen Romeo şi Julieta actuală.

– N-am spus asta.

– Dar...?

– Dar la asta m-am gîndit şi eu. O părere a prietenei şi confidentei Sabrei Dendy. Ea pretinde că Ronnie Davison este înnebunit după Sabra şi nu i-ar face nici un rău. Spunea că Russell Dendy luptă de un an împotriva acestei legături: nimeni nu e suficient de bun pentru fiica lui, sînt prea tineri să ştie ce vor, trebuie să-şi termine colegiul; astea sînt argumentele. Cred că înţelegi cum stau lucrurile.

– Da.

În situaţia dată lucrul deranjant era că nu Tiel McCoy se afla în mijlocul ei, ci Linda Harper. La dracu'! Tocmai acum şi-a găsit momentul să plece în concediu.

– Mă întorc diseară, Gully.

– Nu.

– Încep să cred că m-ai trimis în călătoria asta nebunească pentru a mă împiedica să mă întorc.

– Nu e adevărat.

– La ce distanţă sînt de El Paso?

– El Paso? Ce treabă ai tu cu El Paso?

– Sau San Antonio. Care dintre ele este mai aproape. Aş putea să ajung acolo diseară şi să iau un avion de dimineaţă. Ai vreun orar de curse la îndemînă? Cînd este primul zbor spre Dallas?

– Ascultă-mă, Tiel. Reportajul este deja repartizat. Bob se ocupă de partea juridică, iar Linda de prieteni, profesori şi familii. Steve s-a mutat practic în casa familiei Dendy, astfel încît va fi prezent, în caz că apare vreun mesaj cu cerere de răscumpărare, lucru de care mă îndoiesc. Mai mult, probabil că aceşti tineri îşi vor face apariţia înainte de a ajunge tu la Dallas.

– Atunci ce caut eu aici în pustietatea asta?

Bătrînelul o privi curios peste umăr.

– Ascultă, şuieră Gully. Prietena? Sabra i-a spus acum cîteva săptămîni că cei doi s-ar putea să plece în Mexic.

Îmbunată de faptul că se afla mai aproape de frontiera cu Mexicul decît de Dallas, Tiel îl întrebă:

– Unde anume în Mexic?

– Nu ştie. Sau n-a vrut să spună. Linda abia a reuşit să smulgă informaţia asta de la ea. Fata nu voia să-şi trădeze

prietena. Singurul lucru pe care i l-a mai spus a fost că tatăl lui Ronnie – tatăl lui adevărat (maică-sa s-a recăsătorit) este de partea lor. Cîndva s-a oferit să-i ajute dacă vor avea nevoie.

– O să-ţi pară rău că ai urlat la mine cînd o să-ţi spun unde trăieşte el. Ia ghici?

– Hera.

– Eşti mulţumită?

Tiel ar fi trebuit să-şi ceară scuze, dar n-o făcu. Şi Gully o înţelese.

– Cine mai ştie de asta?

– Nimeni. Dar se va afla. Avantajul nostru constă în faptul că Hera este un orăşel mic şi puţin vizitat.

– Mie-mi spui? mormăi ea.

– Cînd vor afla, le va lua mult timp să ajungă acolo, chiar şi cu elicopterul. Tu eşti avantajată.

– Gully, te iubesc! spuse ea plină de exuberanţă. Spune-mi pe unde s-o iau.

Bătrînica ieşi de la toaletă şi se apropie de soţul ei. Îl certă pentru faptul că umbla la camera video şi îi ceru să o bage înapoi în pungă, înainte de a o strica.

– De parcă tu ai fi expertă în camere video, replică bătrînelul.

– Eu mi-am făcut timp să citesc instrucţiunile, spre deosebire de tine.

Tiel îşi vîrî degetul în ureche ca să-l audă mai bine pe Gully.

– Cum se numeşte tatăl? Presupun că Davison.

– Am adresa şi numărul de telefon.

Tiel îşi notă grăbită datele care îi erau furnizate.

– Şi am programată o întîlnire cu el?

– Mă ocup acum de asta. S-ar putea să nu vrea să apară la televiziune.

– Îl fac eu să fie de acord, spuse ea sigură de sine.

– Trimit un elicopter cu un fotograf.

– Kip, dacă se poate.

– Vă puteţi întîlni la Hera. Voi face interviul mîine, imediat ce aranjăm cu Davison. Pe urmă poţi să-ţi continui călătoria.

– Dacă nu apare şi altceva.

– Nu, am să-ţi pun o condiţie. Tiel şi-l imaginä dînd încăpăţînat din cap. Tu te ocupi doar de partea asta; pe urmă pleci la Angel Fire. Şi cu asta, basta. Am terminat.

– Bine. De ce să nu fie de acord acum? Pe urmă, putea să se certe cu el, în caz că mai apărea ceva.

– Bine, să vedem. Cum să ieşi din Rojo Flats... Probabil că harta se afla chiar în faţa lui, pe birou, pentru că după doar cîteva secunde începu să-i dea instrucţiuni. Nu-ţi ia mult pînă acolo. Ţi-e somn?

Niciodată nu era mai trează ca atunci cînd făcea un reportaj. Problema consta în faptul că nu reuşea să doarmă.

– O să cumpăr ceva cu cofeină.

– Să mă suni cînd ajungi acolo. Ţi-am rezervat o cameră la singurul motel care există în localitate. Îl găseşti uşor. Mi s-a spus că se află lîngă un semafor – singurul de fapt. Te vor aştepta ca să-ţi dea cheia de la cameră. Apoi el o întrebă pe un ton ironic: O să se supere noul tău iubit?

– Gully, îţi spun pentru ultima oară că nu există nici un iubit.

Tiel închise telefonul şi formă numărul noului ei iubit.

Joseph Marcus muncea la fel de mult ca şi ea. Pentru că urma să plece a doua zi dis-de-dimineaţă, Tiel îşi zise că el se afla încă la birou, ca să-şi pună lucrurile în ordine, deoarece lipsea cîteva zile. Nu se înşelase. Joseph răspunse la telefon la al doilea apel.

– Eşti plătit pentru ore suplimentare? îl tachină ea.

– Tiel? Bună. Mă bucur că m-ai sunat.

– După mult timp. Mă temeam că n-o să te mai prind.

– Unde eşti?

– Undeva în necunoscut.

– Te-ai descurcat? Ai avut vreun necaz cu maşina?

– Nu, totul e grozav. Te-am sunat din două motive. Mai întîi, pentru că mi-e dor de tine.

Aşa trebuia să-l ia. Ca să ştie că această călătorie mai era valabilă, era doar amînată nu anulată. Trebuia să-l asigure că totul era perfect şi abia pe urmă să-i aducă la cunoştinţă că intervenise ceva în vacanţa lor.

– Dar m-ai văzut aseară.

– Da, dar pentru scurtă vreme, şi ziua este lungă. Pe urmă, te-am sunat ca să-ţi amintesc să-ţi pui un costum de baie în bagaje. Piscina de la complex este publică.

După o pauză, el spuse:

– Da, e bine că m-ai sunat. Trebuia să vorbesc cu tine.

Ceva în vocea lui o făcu să nu se aştepte la o bucurie. Amuţi, lăsîndu-l pe el să rupă tăcerea.

– Te-aş fi putut suna pe celular azi, dar nu prea aveam curaj să-ţi spun... De fapt... Îmi pare atît de rău. Nici nu-ţi poţi închipui cît de rău îmi pare.

Tiel se concentră asupra nenumăratelor găurele făcute în pereţii care înconjurau telefonul. Privi atît de intens, fără să clipească, încît acele găurele începură să se suprapună. Se întrebă fără să vrea la ce oare serveau acele găurele.

– Din păcate nu pot să plec mîine.

Tiel îşi ţinuse răsuflarea. Acum expiră adînc, uşurată. Schimbarea lui de plan era în favoarea ei şi îi atenua sentimentul de vinovăţie.

Înainte ca ea să spună ceva, Joseph continuă:

– Ştiu cît de mult ai aşteptat această călătorie. La fel ca şi mine, se grăbi el să adauge.

– Hai, nu mai fi aşa de supărat, Joseph. Apoi continuă pe un ton vinovat: Adevărul este că te-am sunat ca să-ţi spun că şi eu mai am nevoie de încă vreo două zile ca să ajung la Angel Fire. Aşa că nu mă deranjează o scurtă amînare. Am putea să ne întîlnim, să zicem, marţi în loc de mîine?

– Nu înţelegi ce vreau să spun, Tiel. Nu ne mai putem întîlni deloc.

Găurelele se suprapuseră din nou.

– Aha, înţeleg. Ce păcat. Ei...

– Am avut probleme aici. Nevastă-mea a găsit biletul de avion şi....

– N-am înţeles.

– Am spus că nevasta mea a găsit...

– Eşti însurat?

– ... Da. Credeam că ştii.

– N-am ştiut. Muşchii feţei i se crispară. Nu te-ai gîndit să-mi vorbeşti vreodată de o doamnă Marcus.

– Pentru că nevasta mea nu are nici o legătură cu tine, cu noi. De fapt, nu mai am o căsnicie adevărată de multă vreme. Cînd o să-ţi explic cum stă situaţia, o să înţelegi.

– Eşti însurat. De data asta era o afirmaţie, nu mai era o întrebare.

– Tiel, ascultă-mă...

– Nu, nu. N-o să te ascult, Joseph. O să închid telefonul, nenorocitule.

Tiel mai ţinu o vreme receptorul în mînă pînă să-l atîrne din nou în furcă, acel receptor de care îi fusese scîrbă să se atingă cu zece minute în urmă. Se sprijini de telefon, apăsînd cu fruntea metalul perforat, în timp ce continua să ţină strîns în mînă receptorul.

Însurat. Ar fi fost prea frumos ca să fi fost adevărat, iar el era într-adevăr frumos.

Joseph Marcus cel arătos, fermecător, prietenos, inteligent, plin de succes şi cu bani mulţi, era însurat. Dacă n-ar fi existat biletul de avion, ar fi avut o aventură cu un bărbat însurat.

Se străduí să nu vomite şi avu nevoie de ceva timp ca să se controleze. O să-şi lingă rănile mai tîrziu, o să se certe pentru faptul că a fost aşa de fraieră şi o să-l blesteme. Acum însă avea treabă.

Spusele lui Joseph o lăsaseră perplexă. Apoi o cuprinse

furia. Se simţea cumplit de rănită, dar, mai mult decît orice, era necăjită că fusese atît de credulă. Şi cu atît mai mult, nu avea să-i permită ticălosului să-i reducă pofta de lucru.

Munca era universul în care se refugia, unde găsea alinare. Cînd era fericită, lucra. Cînd era tristă, lucra. Cînd era bolnavă, lucra. Munca era leacul tuturor relelor, remediul ei pentru orice... chiar şi pentru profunda dezamăgire sentimentală prin care trecea.

Simţea asta.

Îşi regăsi mîndria, împreună cu însemnările legate de reportajul despre familia Dendy şi cu instrucţiunile lui Gully. Gata! Trebuia să se mobilizeze.

În comparaţie cu întunericul din hol, lumina fluorescentă din magazin părea anormal de puternică. Cow-boy-ul plecase. Bătrîneii se uitau prin nişte reviste, cei doi vorbitori de spaniolă îşi mîncau porţia de burrito şi discutau liniştit.

Tiel simţi privirile lor pătrunzătoare, cînd trecu pe lîngă ei în drum spre frigidere. Unul îi spuse ceva celuilalt, şi izbucniră în rîs. Era uşor de ghicit ce comentariu făcuse. Din fericire, spaniola ei era sub orice critică.

Tiel deschise uşa frigiderului şi alese un pachet cu şase cutii de cola. De pe un raft cu mîncare luă o pungă de seminţe. În timpul colegiului descoperise că spartul seminţelor sărate între dinţi, ca să ajungă la miez, era un bun exerciţiu deoarece te ţinea treaz atunci cînd studiai. Spera să meargă şi la condus.

Se gîndi îndelung dacă să ia şi o cutie cu caramele de ciocolată. Faptul că bărbatul cu care se întîlnea de săptămîni întregi se dovedise a fi căsătorit nu însemna că trebuia să exagereze. Şi totuşi, dacă ar fi fost să se bucure de ceva...

Camera de luat vederi din colțul tavanului explodă, bucățile de sticlă și metal se împrăștiară peste tot.

Instinctiv, Tiel se ghemuise din cauza zgomotului asurzitor. Camera de luat vederi nu explodase din senin. Un tînăr intrase în magazin și trăsese în ea cu un pistol pe care apoi îl îndreptă spre casieră. Acesteia îi îngheță în gîtlej țipătul ascuțit.

– Este un jaf, spuse tînărul pe un ton melodramatic, anunț care era inutil deoarece lucrurile vorbeau de la sine.

Tînărul i se adresă fetei care intrase o dată cu el în magazin:

– Sabra, fii atentă la ceilalți. Dacă mișcă cineva, avertizează-mă.

– Bine, Ronnie.

Măi să fie, se miră Tiel. Acum chiar că am pus mîna pe reportaj.

Nu mai era nevoie să meargă pînă la Hera. Reportajul venise singur la ea.

2

Hei, tu! Ronnie Davison îndreptă pistolul spre Tiel. Vino aici. Culcă-te pe podea. Tiel reacționă cu întîrziere din cauza uimirii. Apoi dădu drumul la punga de semințe și la baxul de Cola, după care se întinse cu fața la pămînt. Acum, după ce-și mai revenise după primul șoc, îi stătea pe limbă să-l întrebe pe agresor de ce amesteca o răpire cu un jaf armat. Se îndoia însă că tînărul i-ar fi răspuns cu plăcere la întrebare. Mai mult, pînă nu afla ce anume avea de gînd cu ea și cu ceilalți, poate că era mai bine să nu se dea de gol că este reporter și că știe cine sînt.

– Veniți aici și așezați-vă, le strigă el bătrînilor. Hei, voi doi. Îndreptă arma spre cei doi mexicani. Acum! Mișcați-vă!

Cei doi bătrînei se conformară imediat, dar mexicanii rămaseră la locurile lor.

– Vă împușc dacă nu veniți aici! strigă Ronnie.

Fără să ridice capul sau să-l întoarcă, Tiel spuse:

– Ei nu știu englezește.

– Taci din gură!

Ronnie Davison sparse bariera de limbaj şi se făcu înţeles cu ajutorul pistolului. Mişcîndu-se încet, fără nici un chef, cei doi se alăturară celor doi bătrînei.

– Mîinile la ceafă!

Toţi se conformară, grăbiţi, ordinului.

De-a lungul anilor, Tiel se ocupase de zeci de reportaje în care oameni nevinovaţi, care ajunseseră să fie martori la o crimă, erau adeseori găsiţi la locul cu pricina, cu faţa în jos, morţi, împuşcaţi în ceafă, din simplul motiv că fuseseră întîmplător în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Oare aşa va lua sfîrşit şi viaţa ei?

În mod ciudat, nu era aşa speriată pe cît era de furioasă. Nu reuşise să facă în viaţă tot ce şi-ar fi dorit! Snowboarding-ul părea un lucru extraordinar, dar nu apucase pînă acum să încerce aşa ceva. Greşit: nu-şi făcuse timp pentru aşa ceva. Nu fusese niciodată la Napa Valley. Şi-ar fi dorit să mai vadă Parisul o dată, nu ca o simplă liceeană supravegheată strict, ci de una singură, liberă să se plimbe pe marile bulevarde.

Mai existau şi alte lucruri pe care nu apucase să le facă. Fie şi numai reportajele pe care le-ar fi ratat dacă ar fi murit acum. Linda Harper ar fi primit *Nine Live*, în locul ei, şi nu era cinstit.

Cariera o obseda. Împreună cu prietenele ei, care nu erau căsătorite, glumeau în legătură cu vîrsta lor, deşi în sinea ei era chinuită de ticăitul ceasului biologic. Dacă ar fi murit în seara aceea, faptul de a avea un copil ar fi fost unul din visele ei rămase neîmplinite.

Şi mai era încă ceva. Lucrul acela mare. Vina apăsătoare care îi alimenta ambiţia. Nu încercase încă să facă pasul cel mare. Încă nu se căise pentru cuvintele grele, usturătoare, care, în mod tragic, se dovediseră profetice. Trebuia să trăiască pentru a repara greşeala.

Tiel îţi ţinu respiraţia, aşteptînd glonţul.

Dar pe Davison, momentan, îl preocupa altceva.

– Tu, ăla din colţ, strigă el. Vino aici imediat! Altfel îi omor pe bătrîni. Viaţa lor depinde de tine.

Tiel ridică fruntea doar atît cît să privească prin oglinda în formă de ochi de peşte, ce se afla în colţul tavanului. Presupunerea ei fusese greşită. Cow-boy-ul nu plecase. Îl văzu în oglindă cum pune la loc, calm, o carte în raft. Îndreptîndu-se spre locul indicat, bărbatul îşi scoase pălăria şi o aşeză pe un raft. Tiel avu o clipă impresia că-l cunoştea de undeva, dar îşi zise că i se părea numai, pentru că-l văzuse atunci cînd intrase în magazin.

În tot acest timp, casiera golea conţinutul sertarului de bani într-un sac de plastic. Era clar că acest magazin aflat la capătul lumii nu era prevăzut cu sistem de alarmă. Din cîte îşi putea da seama Tiel, erau bani mulţi în sacul pe care Sabra Dendy îl luase de la casieră.

– Am luat banii, Ronnie, spuse fiica unuia din cei mai bogaţi oameni din Fort Worth.

– Bine, răspunse tînărul, neştiind cum să acţioneze în continuare. Hei, tu, i se adresă casierei speriate: Aşază-te lîngă ceilalţi.

Femeia, care nu cîntărea mai mult de patruzeci de kilograme, năduşise din greu şi era o apariţie ciudată în peisaj. Pielea care-i atîrna de pe braţele slabe se întinsese pe podea, iar ea sughiţa spasmodic.

Fiecare în parte avea felul lui de a se manifesta în faţa fricii. Bătrîneii nu mai respectară ordinul dat de Ronnie de a ţine mîinile la ceafă. Mîna dreaptă a bărbatului strîngea spasmodic mîna nevestei sale.

Aşta-i situaţia, se resemnă Tiel, acum o să ne omoare.

Închise ochii şi încercă să spună o rugăciune, dar trecuse destulă vreme de cînd nu mai făcuse aşa ceva şi nu-i era la îndemînă. Limbajul poetic al Bibliei Sf. James o depăşea. Ar fi vrut ca rugăciunea ei să fie clară şi emoţionantă, convingătoare şi solemnă, îndeajuns de convingătoare ca să-l distragă pe Dumnezeu de la toate celelalte rugăciuni care îi erau adresate în aceeaşi clipă.

Dar, probabil că Dumenezeu nu era de acord cu motivele ei pur egoiste de a trăi, aşa încît tot ce putu ea rosti în acea clipă fu: „Dumnezeule din ceruri, nu mă lăsa să mor".

Cînd un ţipăt rupse tăcerea, Tiel se gîndi că acesta venea cu siguranţă din gura casierei. O privi rapid pe femeia de lîngă ea, ca să vadă ce păţise, însă casiera bolborosea, nu striga.

Sabra Dendy era cea care urlase aşa, şi după acel prim sunet sinistru ea continuă:

– Vai, Dumnezeule! Ronnie!

Băiatul se grăbi spre ea.

– Sabra? Ce s-a întîmplat? Ce este?

– Cred că ... Vai, Dumnezeule!

Tiel nu se mai putu abţine şi ridică fruntea ca să vadă ce se întîmplă. Fata tremura toată şi privea la lichidul care i se scurgea pe picioare.

– Mi s-a rupt apa.

Ronnie îşi întoarse capul şi o privi pe Tiel.

– Ce spune?

– I s-a rupt punga cu lichid. Tiel pronunţase cuvintele rar, afişînd mai multă siguranţă decît avea în realitate. De fapt, inima îi bătea nebuneşte. Incidentul îl putea determina să termine mai repede treaba, adică să-i împuşte şi pe urmă să se ocupe de problema iubitei sale.

– Da, tinere. Deloc înfricoşată, bătrînica se ridică şi i se adresă cu un curaj pe care îl demonstrase şi atunci cînd îi făcuse capul calendar soţului ei pentru că umbla la camera video. O să vină copilul.

– Ronnie? Ronnie? Sabra îşi strînse fusta între coapse, de parcă ar fi vrut să se împotrivească naturii. Îndoi genunchii, apoi se ghemui pe podea, sprijinindu-se pe călcîie. Ce ne facem acum?

Fata era într-adevăr speriată. Nici ea şi nici Ronnie nu păreau familiarizaţi cu un jaf armat. Şi nici cu o naştere. Prinzînd puţin curaj, Tiel se ridică.

– Vă propun...

– Tu să taci din gură, strigă Ronnie. Tăceţi cu toţii din gură!

Îndreptă pistolul spre ei şi îngenunche lîngă Sabra.

– Au dreptate? Asta înseamnă că se naşte copilul?

– Cred că da, zise Sabra cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Cît durează ... pînă naşti?

– Nu ştiu. Depinde, cred.

– Te doare?

Lacrimile inundară iar faţa fetei.

– Mă doare de vreo două ore.

– De două ore! strigă el speriat.

– Dar m-a durut puţin. Nu foarte rău.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Dacă este pe cale să nască... interveni Tiel.

– Ţi-am spus să taci! strigă el.

– Dacă stă să nască de mai multă vreme, continuă ea, ţintuindu-l cu privirea, ar trebui să apelezi la un doctor. Imediat.

– Nu, spuse Sabra repede. N-o lua în seamă, Ronnie. I se agăţă de mînecă. Mă simt bine. Mă...

Durerea îi schimonosi faţa. Respira greu.

– Vai, Dumnezeule. Vai, Iisuse.

Ronnie se uită lung la Sabra, muşcîndu-şi buza. Mîna în care ţinea pistolul începu să-i tremure.

Unul din mexicani – cel mai scund – sări în picioare şi se repezi la cei doi tineri.

– Nu! strigă Tiel.

Cow-boy-ul încercă să-l prindă pe mexican de un picior, dar nu reuşi.

Ronnie trase.

Glonţul sparse uşa de sticlă a frigiderului şi intră într-un borcan.

Mexicanul se opri. Pînă să se oprească de tot, inerţia îi făcu trupul să se balanseze uşor înainte şi înapoi, de parcă ar fi avut cizmele lipite de podea.

– Stai acolo că te împuşc! Faţa lui Ronnie, congestionată, îl făcu pe mexican să priceapă. Cel mai înalt îi vorbi prietenului său în spaniolă, încet şi imperativ. Acesta se retrase de unde pornise şi se culcă din nou la pămînt.

Tiel îl urmărea cu privirea.

– Ai fi putut să o iei în ţeastă, zise Tiel. Păstrează-ţi curajul pentru altă dată, da? N-am de gînd să fiu omorîtă din pricina ta.

Deşi nu înţelegea limba, acesta îşi dădu seama de sensul cuvintelor. Ochii lui se umplură de ură pentru că fusese pus la punct de o femeie, dar lui Tiel puţin îi păsa. Ea îşi întoarse privirea către cei doi tineri. Acum, Sabra stătea pe o parte, cu genunchii îndoiţi. Pentru moment părea liniştită.

În schimb, Ronnie părea pe punctul de a-şi pierde cumpătul. Lui Tiel nu-i venea să creadă: într-o singură după-amiază, băiatul putea să se transforme dintr-un student liniştit într-un criminal cu sînge rece. Tiel era sigură că nu-i stătea în fire să omoare pe cineva, chiar şi în legitimă apărare. Dacă ar fi vrut să-l împuşte pe mexicanul care-l iritase, ar fi putut s-o facă cu uşurinţă. Acum era la fel de speriat ca toţi ceilalţi de faptul că apăsase pe trăgaci. Tiel bănuia că băiatul greşise ţinta intenţionat şi că trăsese cu pistolul doar ca să-şi susţină ameninţarea.

Sau se înşela?

După spusele lui Gully, Ronnie Davison provenea dintr-o familie destrămată. Tatăl său locuia undeva departe, aşa că nu-l putuse vizita des.Ronnie locuia cu mama sa şi cu tatăl său vitreg. Nu cumva Ronnie avea vreo problemă din cauza asta? Nu cumva avea tulburări de personalitate din cauza

separării forţate de tatăl său şi era stăpînit de ură şi neîncredere? Nu cumva îşi ascunsese impulsurile criminale, aşa cum, împreună cu Sabra, ascunseseră şi sarcina? Nu cumva fusese scos din sărite de reacţia lui Russell Dendy la auzirea veştii? Băiatul era disperat, iar disperarea îl putea împinge la acte necugetate.

Dacă Tiel şi-ar da cu părerea, probabil că ar fi prima împuşcată. Dar ea nu putea să stea pur şi simplu acolo şi să aştepte să moară fără măcar să încerce să se opună.

– Dacă îţi pasă măcar puţin de fata asta ...

– Ţi-am mai spus să taci din gură.

– Încerc doar să împiedic o nenorocire, Ronnie. De vreme ce amîndoi tinerii se adresaseră deja unul celuilalt pe nume, n-ar fi trebuit să-l mire că ea ştia cum îl cheamă. Dacă nu încerci să o ajuţi pe Sabra, o să regreţi toată viaţa. Băiatul asculta, aşa că Tiel profită de evidenta lui şovăială. Presupun că bebeluşul este al tău.

– Bineînţeles că este al meu.

– Atunci sînt sigură că eşti interesat de sănătatea lui şi de cea a Sabrei. Are nevoie de un medic.

– Nu o asculta, Ronnie, spuse Sabra cu un glas stins. Mă doare mai puţin acum. Poate că este o alarmă falsă. O să mă simt mai bine dacă mă odihnesc puţin.

– Am putea merge la un spital. Trebuie să fie vreunul pe aici.

– Nu! Sabra se ridică în picioare şi îl scutură de umeri. O să afle. O să vină după noi. Nu! Plecăm cu maşina în Mexic în seara asta. Acum, că avem şi bani, o să reuşim.

– Aş putea să-l sun pe tata ...

Sabra scutură din cap.

– Probabil că tatăl meu a ajuns deja la el. L-o fi şi mituit. Ne descurcăm noi, Ronnie, şi vreau să o facem singuri. Ajută-mă. Să plecăm de aici. În timp ce încerca să se îndrepte pe picioare, o trecu altă durere şi se apucă de pîntecele ei mare. Vai, Dumnezeule, vai, Dumnezeule!

– Sînteţi nebuni. Înainte chiar de a-şi da seama ce face, Tiel era deja în picioare.

– Hei! strigă Ronnie. Jos.

Tiel nu-l mai luă în seamă, trecu pe lîngă el şi îngenunche lîngă fata aflată în suferinţă.

– Sabra? O luă de mînă. Strînge-mă tare pînă trece durerea. O să fie mai bine aşa.

Sabra o strînse de mînă aşa de tare încît lui Tiel îi fu teamă că-i va sfărîma oasele. Reuşi să suporte durerea şi, împreună, depăşiră momentele contracţiei. Cînd trăsăturile feţei se relaxară, Tiel şopti:

– Te simţi mai bine acum ?

– Hmm. Apoi întrebă îngrijorată: Unde este Ronnie?

– Este aici.

– Nu te las, Sabra.

– Cred că ar trebui să-i spui să sune la 911, i se adresă Tiel fetei.

– Nu.

– Dar eşti în pericol, atît tu cît şi copilul.

– O să ne găsească. O să ne prindă.

– Cine? întrebă Tiel, deşi ştia răspunsul. Russell Dendy

avea reputaţia unui om de afaceri dur. Din cîte ştia ea, nu şi-l putea imagina mai blînd în relaţiile personale.

Brusc, Ronnie spuse:

– Du-te lîngă ceilalţi, cucoană. Nu e treaba ta.

– Ba este şi treaba mea din clipa în care mi-ai fluturat un pistol prin faţă şi mi-ai ameninţat viaţa.

– Du-te la locul tău.

– Nu.

– Uite ce e, cucoană ...

Băiatul tresări în clipa în care o maşină opri în parcare. Farurile aprinse erau îndreptate spre magazin.

– La dracu'! Hei, cucoană! Se apropie de casieră şi o împinse cu vîrful pantofului. Ridică-te. Stinge luminile şi încuie uşa.

Femeia scutură din cap, incapabilă să-şi dea seama de situaţia în care se afla.

– Fă ce-ţi spune, o îndemnă şi bătrînica. O să fie bine atîta vreme cît facem ce spune el.

– Grăbeşte-te! Maşina se oprise în faţa unei pompe de benzină. Stinge luminile şi încuie uşa.

Femeia se ridică nesigură în picioare.

– N-ar trebui să închid decît la ora unsprezece. Mai sînt zece minute.

Dacă n-ar fi fost acea situaţie încordată, Tiel ar fi rîs de conştiinciozitatea femeii.

Ronnie spuse:

– Hai, acum. Înainte să coboare cineva din maşină.

Femeia intră după tejghea şi stinse luminile de afară.

– Acum încuie uşa.

Casiera folosi un alt comutator şi uşa se închise cu un ţăcănit metalic.

– Cum o deschizi? o întrebă Ronnie.

E isteţ, îşi zise Tiel. Nu voia să fie sechestraţi înăuntru.

– E comutatorul ăsta, îi răspunse casiera, arătîndu-i-l.

Cow-boy-ul şi cei doi mexicani mai stăteau încă cu faţa în jos şi cu mîinile la ceafă, astfel încît nu puteau fi văzuţi de bărbatul care se apropia de uşă.

Tiel şi Sabra erau şi ele ascunse de rafturi.

– Nu mişcă nimeni!

Ronnie porni spre bătrînică şi, luînd-o de un braţ, o ridică în picioare.

– Nu, protestă soţul ei. Las-o în pace.

– Taci din gură! îi strigă Ronnie. Dacă mişcă cineva, o împuşc.

– N-o să mă împuşte, Vern, i se adresă bătrînica soţului ei. O să fie bine, dacă ne păstrăm toţi calmul.

Bătrîna urmă instrucţiunile lui Ronnie şi se ghemui împreună cu el în spatele unui frigider pentru băuturi răcoritoare. Pe deasupra acestuia, Ronnie ţinea în vizor uşa.

Clientul, constatînd că uşa este închisă, strigă:

– Donna! Eşti aici? De ce ai stins lumina?

Donna, ţinîndu-se de tejghea, rămase mută.

Clientul se străduia să privească prin geam.

– Acolo eşti, spuse el, văzînd-o. Ce s-a întîmplat?

– Răspunde-i, o îndemnă Ronnie şoptit.

– Mi-e rău, spuse ea destul de tare ca să se audă prin uşă.

– La dracu', nu eşti atît de bolnavă. Deschide. N-am nevoie decît de puţină benzină şi de nişte bere.

– Nu pot, strigă ea plîngînd.

– Haide, Donna. Nu durează mult şi pe urmă plec. Nu-i încă unsprezece. Deschide uşa.

– Nu pot.

Brusc, vocea ei deveni un ţipăt ascuţit:

– Are o armă şi ne omoară pe toţi.

Donna se lăsă în jos după tejghea.

– La dracu'!

Tiel nu ştia cine pronunţase cuvintele, dar în mod cert asta gîndea şi ea. Şi mai gîndea că, dacă Ronnie n-a împuşcat-o pe casieră, ar fi fost în stare s-o împuşte ea însăşi.

Bărbatul de la uşă se dădu înapoi, se împiedică cînd se întoarse şi o rupse la fugă spre maşină. Anvelopele scrîşniră, în timp ce maşina făcu un ocol pentru a intra pe autostradă.

Bătrînelul aproape că plîngea:

– Nu-i face rău soţiei mele. Te implor, te rog, nu-i face rău lui Gladys. Nu-i face rău lui Gladys a mea.

– Taci, Vern. Sînt bine.

Ronnie o admonestă pe Donna:

– De ce ai făcut asta? De ce? Tipul ăla o să anunţe poliţia. Sîntem cu toţii prinşi aici. La naiba, de ce ai făcut asta?

Vocea lui exprima neputinţă şi teamă. Tiel îşi zise că el era la fel de speriat ca şi ceilalţi. Poate chiar mai speriat. Pentru că, indiferent cum s-ar fi rezolvat situaţia, el urma să se confrunte nu numai cu justiţia, ci şi cu mînia lui Russell Dendy. Să-l ajute Dumnezeu.

Tînărul îi ceru casierei să iasă de după tejghea ca s-o poată vedea.

Tiel habar n-avea dacă femeia l-a ascultat sau nu. Era atentă la fată, care avea acum altă contracţie.

– Strînge-mă de mînă, Sabra. Respiră.

Nu asta trebuia să facă femeile care năşteau? Să respire? Aşa văzuse în filme. Pufăiau şi răsuflau şi ... urlau.

– Respiră, Sabra.

– Hei, hei! strigă brusc Ronnie. Unde pleci? Întoarce-te aici şi întinde-te. Hei, ascultă ce-ţi spun.

Nu era momentul să-l iriţi pe tînăr, iar Tiel tocmai voia să-i spună celui ce făcea asta să termine cu prostiile. Ridică privirea, dar reproşul îi rămase pe buze, cînd cow-boy-ul îngenunchease lîngă Sabra.

– Pleacă de lîngă ea! Ronnie lipi pistolul de tîmpla cow-boy-ului, dar acest nu-i dădu nici o atenţie.

Mîinile, care păreau obişnuite cu munca grea, atinseră pîntecele fetei şi-l palpară uşor.

– Pot s-o ajut eu. Bărbatul avea o voce răguşită, de parcă n-ar mai fi vorbit de mult, de parcă tot praful din Texas-ul de Vest i se adunase pe corzile vocale. Îl privi pe Ronnie. Oamenii îmi spun Doctorul.

– Eşti doctor? întreabă Tiel.

El o privi calm şi repetă:

– Pot să o ajut eu!

3

Să n-o atingi, răcni Ronnie. Ia-ţi labele de pe ea. Bărbatul căruia i se spunea Doctorul continuă să palpeze abdomenul fetei.

– Este în prima sau în a doua fază a travaliului. Fără să ştiu ce dilataţie are, e greu să spun cînd o să nască. Dar contracţiile sînt dese, aşa că bănuiesc că ...

– Bănuieşti?

Fără să-i dea atenţie lui Ronnie, Doctorul o bătu pe umăr pe Sabra încercînd să o liniştească.

– Este prima ta naştere?

– Da, domnule.

– Poţi să-mi spui Doctore.

– Bine.

– Cît a trecut de cînd au început durerile?

– Întîi m-am simţit puţin ciudat, ştii? A, cred că nu ştii.

Doctorul zîmbi.

– Nu am o experienţă personală. Spune-mi ce ai simţit.

– Ceva ca înaintea unei menstruaţii.

– Te durea jos, aici? Ca nişte crampe puternice?

– Da. Şi mă durea şi spatele. Am crezut că e din cauza oboselii, deoarece am mers mult cu maşina, dar era din ce în ce mai rău. N-am vrut să spun nimic.

Fata îl privi pe Ronnie, care se uita la ea peste umerii laţi ai Doctorului. Era atent la fiecare cuvînt, dar ţinea în continuare pistolul îndreptat spre cei aliniaţi pe podea ca nişte beţe de chibrit.

– Cînd au început să apară semnele astea? o întrebă Doctorul.

– Cam pe la trei după-amiază.

– Dumnezeule, Sabra, gemu Ronnie. De opt ore? De ce nu mi-ai spus?

Ochii fetei se umplură iar de lacrimi.

– Pentru că aş fi stricat toate planurile noastre. Îmi doream să fiu cu tine, indiferent ce s-ar fi întîmplat.

– Şşş. Tiel o bătu pe mînă. Dacă plîngi o să te simţi şi mai rău. Gîndeşte-te că vine copilul. Nu se poate să mai dureze mult. Se uită la Doctor. E adevărat?

– Greu de spus cînd e vorba de prima naştere.

– Dumneata ce crezi? întrebă Ronnie

– Cam două, trei ore. Se ridică şi-l înfruntă pe Ronnie. O să nască la noapte. Depinde de tine cît de grele sau de uşoare vor fi travaliul şi naşterea. Trebuie dusă la spital, unde sînt condiţii corespunzătoare şi personal de specialitate. Şi copilul va avea

nevoie de îngrijire după ce se va naşte. Asta-i treaba. Ce-ai hotărît?

Sabra scoase un nou ţipăt de durere. Doctorul se aplecă şi dirijă contracţia, punînd mîinile pe abdomenul fetei. Era încruntat şi asta o îngrijoră pe Tiel.

– Ce e? îl întrebă ea.

– Nu e bine.

– Ce e?

El scutură din cap, dîndu-i a înţelege că nu dorea să discute despre asta în faţa fetei. Dar Sabra Dendy nu era proastă. Remarcă şi ea îngrijorarea.

– A intervenit ceva, nu?

– Da, dar nimic rău. Doar o complicaţie.

– Ce anume?

– Copilul este întors cu spatele.

Lui Tiel i se opri respiraţia. O auzi pe Gladys ţîţîind cu regret.

– Asta înseamnă că bebeluşul ... Sabra făcu o pauză ca să înghită. Este aşezat invers.

Doctorul confirmă privind-o cu seriozitate.

– Cred că bebeluşul tău este aşezat invers. Nu are capul în jos.

Sabra începu să tremure.

– Ce se poate face?

– Uneori nu este nevoie să intervii. Copilul revine în poziţia normală.

– Ce se poate întîmpla în cel mai rău caz?

Doctorul îl privi pe Ronnie, care pusese această întrebare.

– Se face o cezariană, ca să nu supui mama şi copilul unei naşteri foarte chinuitoare. Naşterea pe cale naturală poate să pună în pericol viaţa copilului. Acum că ai aflat toate astea, ai să laşi pe cineva să sune la 911 pentru ca Sabra să poată fi ajutată?

– Nu! strigă fata. Nu vreau să merg la spital. Nu vreau!

Doctorul o luă de mînă.

– Sabra, s-ar putea să moară copilul ...

– Tu mă poţi ajuta.

– Nu am instrumentarul necesar.

– Poţi. Ştiu că poţi.

– Sabra, te rog, ascultă-l, o imploră Tiel. Ştie el ce spune. O astfel de naştere poate periclita viaţa ta şi a copilului tău. Te rog, spune-i lui Ronnie să asculte de sfatul Doctorului. Lasă-ne să sunăm la 911.

– Nu, spuse ea, scuturînd din cap cu încăpăţînare, voi nu înţelegeţi. Tata s-a jurat că nici eu şi nici Ronnie n-o să vedem copilul după naştere. Vrea să-l dea.

– Mă îndoiesc că ...

Sabra nu-i permise lui Tiel să termine ce voia să spună.

– A zis că acest copil nu înseamnă mai mult decît un căţeluş nedorit, pe care l-ar închide într-un ţarc. Şi cînd spune el ceva, vorbeşte serios. O să ne ia copilul şi n-o să-l mai vedem niciodată. Şi o să ne şi despartă. Aşa a spus şi o va face.

Sabra începu să hohotească.

– Ah, sărăcuţii, şopti Gladys.

Tiel se uită peste umăr la ceilalţi. Vern şi Gladys se ridicaseră în şezut şi stăteau unul rezemat de celălalt. Amîndoi priveau scena cu adîncă tristeţe.

Cei doi mexicani discutau în şoaptă între ei, aruncînd în jur priviri duşmănoase. Tiel spera ca cei doi să nu pună ceva la cale împotriva lui Ronnie. Donna, casiera, încă mai stătea întinsă cu faţa la podea şi murmura:

– Pe dracu', sărăcuţii. Erau să mă omoare.

După ce luă hotărîrea, Ronnie îl privi pe Doctor şi spuse:

– Sabra doreşte să o ajuţi tu.

Doctorul părea gata să izbucnească. Apoi se calmă şi se răzgîndi:

– Bine. Pentru moment, o să fac tot ce pot. Voi începe cu un examen intern.

– Vrei să spui ...

– Da. Asta vreau să spun. Trebuie să ştiu cum stă cu dilataţia. Îmi trebuie ceva cu care să mă dezinfectez.

– Am eu ceva de spălat fără apă, îi spuse Tiel. Este antibacterian.

– Bine. Mulţumesc.

Tiel dădu să se ridice, dar Ronnie o opri.

– Ia chestia aia şi vino înapoi. Nu uita, te urmăresc.

Tiel se duse unde-şi lăsase geanta, băutura răcoritoare şi seminţele de floarea-soarelui. Scoase din geantă plicul de plastic cu substanţa dezinfectantă, apoi, atrăgîndu-i atenţia lui Vern, mimă că ţine o cameră video la ochi. La început, acesta rămase uimit, apoi Gladys îl împunse între coaste şi îi şopti ceva la

ureche. Dînd din cap, el arătă spre raftul cu reviste. Tiel îşi aminti că ei le răsfoiau cînd începuse jaful.

Tiel se întoarse cu plicul de dezinfectant şi i-l dădu Doctorului.

– N-ar trebui să punem ceva sub ea?

– Avem noi nişte pamperşi. Ştii, cînd dormim ...

– Gladys! exclamă Vern, şocat evident de mărturisirea ei.

– Sînt foarte buni, spuse Tiel, amintindu-şi de pamperşii de somn pe care îi văzuse la unchiul Pete, la căminul de bătrîni. Aceştia îi ajutau pe infirmieri să nu schimbe aşternuturile de fiecare dată cînd se întîmpla vreun accident de acest fel, frecvent la bătrîni. Mă duc să îi aduc.

– Pe dracu', spuse Ronnie, nefiind de acord cu această idee. Nu te duci tu. Se va duce bătrînul. Ea, arătă el cu pistolul spre Gladys, rămîne pe loc.

Gladys îl bătu pe Vern pe genunchiul descărnat.

– Nu fi îngrijorat, iubitule.

– Sigur? Dacă se întîmplă ceva cu tine ...

– Nu mi se întîmplă nimic. Băiatul ăsta are altele pe cap.

Vern îşi ridică trupul scheletic de pe podea, se scutură pe fundul pantalonilor scurţi şi se îndreptă spre uşă.

– Da, dar nu pot să trec prin geam.

Ronnie o împunse pe Donna cu pistolul. Aceasta începu imediat să-l implore să n-o omoare. El îi spuse să-şi ţină gura şi să deschidă uşa. Donna se execută pe loc.

La uşă, Ronnie schimbă o privire plină de înţelesuri cu bătrînelul.

– N-ai grijă, mă întorc, îl liniști bătrînul. N-aş îndrăzni să fac ceva care să pună în pericol viaţa soţiei mele. Şi, cu toate că Davison avea vreo douăzeci de kilograme în plus şi era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decît el, bătrînul îl avertiză: Dacă îi faci vreun rău, te omor.

Ronnie deschise uşa şi Vern se strecură afară. Încercarea lui de a fugi era de-a dreptul comică. Tiel îl urmări cu privirea pînă cînd ajunse la staţia de benzină şi se urcă în maşină.

Doctorul o ajută încă o dată pe Sabra să reziste unei contracţii. După ce durerea trecu, fata se linişti şi închise ochii. Tiel îl privi pe Doctor.

– Ce ţi-ar mai trebui?

– Nişte mănuşi.

– Să văd ce găsesc.

– Nişte oţet.

– Oţet obişnuit?

– Îhî. După o mică pauză, Doctorul spuse: Te comporţi foarte bine în situaţii critice.

– Mulţumesc.

Cei doi continuară să aibă grijă de fată, care, pentru moment, părea că adormise. Tiel întrebă încet:

– O să aibă probleme?

El făcu o grimasă.

– N-o să aibă probleme dacă voi putea s-o ajut.

– Hei, ce tot şuşotiţi voi acolo?

Tiel întoarse capul spre Ronie.

– Doctorul are nevoie de nişte mănuşi. Voiam s-o întreb pe Donna dacă are în magazin aşa ceva.

– Bine. Întreab-o.

Tiel plecă de lîngă Sabra şi se duse la tejghea. Donna stătea în spatele tejghelei şi aştepta să-i deschidă uşa lui Vern. Ea o privi bănuitoare pe Tiel.

– Ce vrei?

– Donna, te rog, linişteşte-te! Istericalele nu fac decît să agraveze situaţia. Acum sîntem în siguranţă.

– În siguranţă? Ha! Este pentru a treia oară ...

– Cînd eşti jefuită?

– Se pare că nu am noroc. Prima dată, au fost trei. Au venit bine mersi, au golit casa şi m-au încuiat în camera frigorifică. Dacă n-ar fi venit lăptarul, aş fi murit. A doua oară, un tip mascat m-a lovit în cap cu patul pistolului. Am avut o contuzie şi n-am mai putut lucra timp de şase săptămîni, aşa de tare mă durea capul. Se învîrtea totul cu mine. Pieptul mic i se ridică şi ea expiră resemnată. E doar o problemă de timp. Nu am noroc şi pînă la urmă unul tot o să mă omoare. Crezi că o să ne lase să fumăm?

– Dacă ţi-e aşa de frică, de ce nu încerci să-ţi iei alt serviciu?

Donna o privi pe Tiel de parcă aceasta şi-ar fi pierdut minţile.

– Îmi place ceea ce fac.

Era cît se poate de logic, poate că Tiel nu gîndea corect.

– Ai cumva mănuşi de latex? Din cele folosite de medici.

Donna îşi scutură capul.

– Am doar mănuşi de cauciuc pentru gospodărie. Asta-i

situaţia. Cred că mai sînt vreo două perechi dedesubt, unde ţinem substanţele de curăţat.

– Mulţumesc. Stai liniştită, Donna.

Cînd trecu pe lîngă Gladys, Tiel se aplecă şi şopti:

– E bandă în camera video?

Bătrînica încuviinţă.

– Pentru două ore. De la capăt. Doar dacă nu a zăpăcit-o Vern cînd a umblat la ea.

– Şi dacă ţi-o aduc ...

– Hei! strigă Ronnie. Ce tot şuşotiţi acolo?

– Îi e teamă pentru bărbatul ei. Am vrut s-o liniştesc.

– Uite-l că vine, spuse Gladys, arătînd spre uşă.

Donna acţionă mecanismul de deschidere şi Vern intră tropotind, acoperit tot, în afară de picioarele lui slăbănoage, de o grămadă de pături.

– Sînt curate toate. Dacă le scap din mînă, se murdăresc. Doamna ar trebui să aibă un loc comod pe care să stea şi m-am gîndit că sînt bune; am adus şi nişte prosoape.

– Ai procedat cît se poate de bine, Ronnie, spuse Tiel. Poţi să verifici lucrurile astea, i se adresă ea lui Ronnie.

În afară de pamperşi, bătrînelul mai adusese din maşină două perne, două pături, două cearşafuri curate şi mai multe prosoape. Ronnie nu găsi nimic ascuns printre ele şi îi dădu încuviinţarea lui Tiel să încropească un culcuş, în timp ce Sabra se sprijinea de Doctor.

Tiel folosi doar un cearşaf, păstrîndu-le pe celelalte pentru mai tîrziu. După ce termină, Doctorul o aşeză pe fată. Ea

se culcă recunoscătoare. Tiel puse un pampers sub şoldurile fetei.

– Nu sînt pentru ceea ce credeţi voi, spuse Vern.

Tiel şi Doctorul se uitară în acelaşi timp spre bătrînel, surprinşi de faptul că acesta se aplecase spre ei ca să le facă mărturisirea. Nu suferim de incontinenţă urinară, preciză el.

Tiel de-abia reuşi să-şi ascundă zîmbetul.

– Dar noi n-am pus întrebări.

– Sîntem în luna de miere, le explică Vern în şoaptă. O facem în fiecare noapte. Şi ziua, dacă simţim nevoia. Ştiţi cum sînt însurăţeii. Pamperşii ăştia nu sînt foarte comozi pentru cel de deasupra, dar nici unul din noi nu vrea să stea pe zona udă şi e greu să schimbi aşternuturile de fiecare dată.

Bătrînelul le făcu cu ochiul, se întoarse şi se conformă ordinelor lui Ronnie de a merge lîngă ceilalţi. Se aşeză lîngă mireasa lui care îl strînse în braţe şi îl sărută apăsat pe obraz, lăudîndu-l pentru curajul său.

Urmărind scena, Tiel rămăsese cu gura căscată, astfel că atunci cînd o închise se auzi un clănţănit de dinţi. Se uită la Doctor, care urmărea atent contracţiile Sabrei, şi sesiză pe buzele lui subţiri un zîmbet uşor. O privi pe Tiel pe sub sprîncene, o surprinse că se uită la el, şi scoase un sunet înfundat ce semăna cu un hohot de rîs.

– Mănuşi?

– Ce anume?

– Ai întrebat de mănuşi?

– A, da, două perechi de cauciuc.

El scutură din cap.

– Astea sînt la fel cu mănuşile din piele. Nişte oţet?

– Îl aduc imediat.

– Şi tifon.

Tiel îi ceru permisiunea lui Ronnie să caute prin magazin; găsi mai multe sticle din plastic, pline cu oţet, o cutie cu tifon steril şi un pachet de pamperşi pentru copii. Le luă. La înapoiere îi mai atrase ceva atenţia. În mod spontan, mai luă şi două cutii cu vopsea de păr, care îi întregiră colecţia.

Cînd ajunse înapoi, Sabra îl asculta atentă pe Doctor.

– Nu e prea plăcut, dar o să încerc să fac în aşa fel încît să nu te doară, bine?

Fata dădu din cap şi privi plină de speranţă spre Tiel.

– Te-a mai examinat cineva, Sabra? o întrebă ea.

– O dată. Cînd am început să iau anticoncepţionale.

Tiel o privi întrebătoare, iar Sabra coborî ochii jenată.

– Nu le-am mai luat pentru că mă îngrăşam.

– Aşadar, ai mai fost examinată, deci ştii ce se va întîmpla. Probabil că nu va fi mai rău decît prima dată. Nu, Doctore?

– O să fac în aşa fel încît să nu-i fie greu.

Tiel o strînse rapid de mînă.

– Sînt aici dacă ai nevoie de ceva.

– Nu pleca, stai cu mine. Te rog. O trase pe Tiel spre ea ca să-i spună ceva.

– Este drăguţ Doctorul, zise fata în şoaptă. Se comportă şi vorbeşte ca un doctor, dar nu arată ca un doctor, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Da, înţeleg.

– Aşa că mă simt cam ciudat, că el ... ştii tu? Vrei să mă ajuţi să-mi scot chiloţii?

Tiel se încordă şi se uită la Doctor.

– Vrei să ne laşi singure o clipă, te rog?

– Bineînţeles.

– Ce se întîmplă, vru să afle Ronnie, cînd Doctorul se ridică.

– Doamna vrea să fie puţin singură. Fără mine. Şi fără tine.

– Dar eu sînt prietenul ei.

– Chiar din acest motiv nu doreşte să o priveşti acum.

– Are dreptate, Ronnie, spuse Sabra. Te rog.

Băiatul se îndepărtă o dată cu Doctorul. Tiel îi ridică Sabrei fusta şi o ajută pe aceasta să-şi tragă chiloţii peste coapse.

– Aşa, spuse Tiel cu blîndeţe, dînd la o parte obiectul umed, de lenjerie, pe care Sabra îl strînse în pumn şi-l făcu cît o minge de ping-pong.

– Iartă-mă, dacă este neplăcut.

– Sabra, începînd chiar din clipa asta să nu-ţi mai ceri scuze. Eu nu am născut niciodată, dar sînt sigură că n-aş fi în stare să fiu atît de tare ca tine. Acum e mai bine?

Bineînţeles că nu era. Observase grimasa Sabrei care avea iar o contracţie.

– Doctore?

Acesta veni imediat, şi-şi apăsă mîinile pe pîntecele ei.

– Aş dori nespus de mult să se întoarcă singur.

– Sper să fie fată, spuse Sabra printre gîfîieli.

Doctorul zîmbi.

– Da?

– Şi lui Ronnie i-ar plăcea să fie fată.

– Fetele sînt grozave.

Tiel îl privi pe furiş. Avea oare fete? se întrebă ea. Ea îl considerase celibatar, un singuratic. Poate pentru că arăta ca bărbatul de pe reclama de ţigări Marlboro. Nu ţi-l poţi închipui alături de o soţie şi copii.

Tiel continua să creadă că-l mai văzuse undeva pe Doctor. Probabil că asemănarea lui cu cel din reclama pentru ţigări o făcea să i se pară o figură cunoscută.

După ce se sfîrşi contracţia, Doctorul puse mîinile pe genunchii ridicaţi ai fetei.

– Încearcă să te relaxezi cît poţi de mult. Şi să-mi spui dacă te doare, da?

– A, aşteaptă. Tiel se întinse după vopseaua de păr şi o deschise. Sesizînd privirea întrebătoare a Doctorului, ea îi explică: are şi mănuşi. Nu sînt extraordinare, poate că nici nu ţi se potrivesc, adăugă ea uitîndu-se la mîinile lui puternice, dar mai bine astea decît deloc.

– Te-ai gîndit bine.

Doctorul scoase mănuşile de plastic din plicul cerat în care erau şi-şi introduse mîinile în ele. Deşi îl strîngeau, el îi mulţumi lui Tiel; apoi o linişti din nou pe Sabra spunîndu-i că o să-şi dea silinţa să nu o deranjeze prea mult.

– Poate că este nevoie şi de asta. Din pudoare, Tiel acoperi genunchii fetei cu celălalt cearşaf.

Doctorul o aprobă din ochi.

– Relaxează-te, Sabra. Nici n-ai să ştii cînd am şi terminat.

Sabra respiră adînc şi închise strîns ochii.

– Mai întîi o să te şterg cu pamperşii ăştia. Apoi o să te clătesc cu oţet. S-ar putea să fie rece.

În timp ce turna oţet peste ea, tamponînd cu tifon, el o întrebă cum se simte.

– Bine, răspunse ea timidă.

Tiel se trezi că-şi ţine răsuflarea.

– Respiră adînc, Sabra. Te ajută să te relaxezi. Hai s-o facem împreună. Inspiri adînc. Acum dai aerul afară. La penetrare, Sabra tresări. Tiel încercă să-i distragă atenţia. Expiră, îi zise ea. Nu mai e mult. Te descurci de minune.

Dar lucrurile nu mergeau bine. Citi asta pe chipul Doctorului. Acesta îşi retrase mîna dintre coapsele fetei, mascîndu-şi îngrijorarea şi lăudînd-o cît de bine s-a descurcat. Îşi scoase mănuşile şi luă dezinfectantul, cu care se frecă bine pe mîini şi pe antebraţe.

– E bine?

Ronnie fu cel care pusese întrebarea, dar Doctorul i se adresă tot Sabrei:

– Nu te-ai dilatat prea mult.

– Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că ceva nu este în regulă cu travaliul.

– Nu este în regulă?

– Este un cuvînt dur – travaliu nefuncţional – în termeni medicali. După durerile puternice şi dese pe care le ai, cervixul

tău ar trebui să fie mai dilatat. Copilul încearcă să-l depăşească, dar tu nu eşti pregătită total pentru naştere.

– Şi ce poţi să faci tu?

– Eu nu pot să fac nimic, Ronnie, dar tu poţi. Ai putea să încetezi cu toată nebunia asta şi s-o duci pe Sabra la un spital unde să primească îngrijiri medicale.

– Ţi-am mai spus-o. Nu!

– Nu, repetă şi Sabra.

În clipa aceea sună telefonul.

4

Sunetul neaşteptat şi strident îi făcu pe toţi să tresară. Donna se afla cel mai aproape de telefon.

– Ce să fac? întrebă ea.

– Nimic.

– Ronnie, poate ar fi bine s-o laşi să răspundă, îi sugeră Tiel.

– Pentru ce? Probabil că n-are nici o legătură cu mine.

– Probabil. Dar dacă are legătură cu tine? Nu vrei să ştii în ce situaţie eşti?

Ronnie rumegă ideea cîteva secunde, apoi îi permise Donnei să răspundă la telefon.

– Alo? Femeia ascultă cîteva clipe, apoi spuse: Bună, şerifule. Nu, nu era beat. După cum ţi-a spus şi el, băiatul ăsta ne ţine închişi şi ne ameninţă cu arma.

Brusc, faţa clădirii fu scăldată de o lumină strălucitoare. Toţi cei aflaţi înăuntru fuseseră atît de preocupaţi de

starea Sabrei, încît nici unul nu sesizase sosirea celor trei maşini de poliţie, care-şi aprinseseră acum farurile. Tiel presupunea că şeriful suna dintr-una din maşinile parcate în spatele pompelor de benzină.

Ronnie se ascunse după nişte rafturi şi strigă:

– Spune-le să stingă luminile astea nenorocite, altfel împuşc pe cineva.

Donna transmise mesajul. Făcu o pauză şi ascultă, după care spuse:

– Cam optsprezece ani, cred. Îl cheamă Ronnie.

– Gura!

Ronnie îndreptă pistolul spre ea. Donna ţipă şi scăpă receptorul din mînă.

Farurile fură stinse, aproape simultan la două dintre maşini, iar la cîteva secunde şi la cea de-a treia.

Sabra gemu.

Doctorul spuse:

– Ronnie, ascultă-mă.

– Nu. Taci din gură şi lasă-mă să mă gîndesc.

Tînărul era agitat, în vreme ce Doctorul îi vorbea pe un ton scăzut şi grav.

– Tu poţi să rămîi aici şi să-ţi vezi de treabă, dacă vrei. Dar ar fi înţelept s-o laşi pe Sabra să plece. Cei de afară o vor duce la spital, unde îi e locul.

– Nu vreau să plec, spuse fata. Nu plec fără Ronnie.

Tiel o rugă:

– Sabra, gîndeşte-te la copilul vostru.

– Dar mă gîndesc la copilul nostru, hohoti ea. Dacă tata pune mîna pe copil, n-o să-l mai văd niciodată. Nu vreau să renunţ la el. Şi nici la Ronnie.

Observînd că pacienta sa era mult prea agitată, Doctorul încercă să o liniştească:

– Bine, bine. Dacă nu vrei să pleci, eşti de acord să vină aici un doctor?

– Dar tu eşti doctor, interveni Ronnie.

– Nu sînt doctorul de care are nevoie Sabra şi nu am instrumentar. Nu am nimic să-i dau ca să-i treacă durerea. O să nască greu, Ronnie. Pot interveni complicaţii, pe care nu sînt pregătit să le rezolv. Vrei să rişti viaţa Sabrei şi a copilului? Dacă tu continui în felul ăsta, asta o să faci. Ai putea să-l pierzi pe unul dintre ei, dacă nu chiar pe amîndoi. Şi pe urmă, indiferent cum s-ar termina totul, încercarea voastră ar deveni inutilă.

Tiel era mişcată. Nici ea nu ar fi putut formula mai bine această rugăminte.

Tînărul cîntări cuvintele Doctorului cîteva momente, apoi o împinse pe Tiel spre tejghea, spre receptorul care se bălăngănea în aer. Puţin după ce Donna scăpase receptorul din mînă, putuse fi auzită o voce de bărbat care întrebase ce se întîmplă. Acum, nu se mai auzea nimic.

– Tu te pricepi la vorbe, îi spuse Ronnie lui Tiel. Vorbeşte tu.

Tiel se ridică în picioare şi trecu pe lîngă Sabra şi pe lîngă Doctor, apoi pe lîngă rafturi şi merse spre tejghea. Formă rapid 911. Cînd răspunse centralista, Tiel spuse:

– Vreau să mă sune şeriful. Şi nu pune întrebări. Şeriful cunoaşte urgenţa în care ne aflăm. Spune-i să sune la telefonul din spatele magazinului. Închise înainte ca centralista să poată turui vorbăria de rigoare, care ar fi făcut să se piardă timp preţios.

Aşteptară într-o linişte încordată. Gladys şi cu Vern stăteau lipiţi unul de celălalt. Cînd Tiel aruncă o privire în direcţia lor, Vern îi arătă discret punga cu aparatul. Reuşise într-un fel sau altul să pună mîna pe ea fără să-şi dea seama Ronnie. Era un Casanova îndemînatic. Şi ăsta putea fi subiect de reportaj, îşi zise Tiel. Numai că acum avea altul mult mai bun, în care nu juca doar rolul reporterului, ci era un participant direct. Gully avea să fie încîntat. Dacă nici reportajul ăsta n-o să-i asigure un loc în *Nine Live*...

Deşi se aştepta să sune telefonul, Tiel sări în sus ca arsă cînd îl auzi. Răspunse imediat.

– Cine e?

Tiel evită răspunsul printr-o întrebare:

– Eşti şeriful?

– Marty Montez.

– Şerif Montez, eu sînt purtătoarea de cuvînt. Sînt unul din ostatici.

– Sînteţi în pericol?

– Nu, răspunse ea cu sinceritate.

– Sînteţi ameninţaţi cu ceva?

– Nu.

– Dă-mi detalii.

Tiel îi povesti pe scurt despre încercarea de jaf care debutase cu distrugerea camerei video de supraveghere.

– Toată acţiunea s-a întrerup atunci cînd complicea lui a intrat în travaliu.

– În travaliu? Te referi la naştere?

– Da. Exact.

După o pauză mai lungă, în care ea auzi respiraţia greoaie a unui bărbat gras, acesta zise:

– Domnişoară, spuneţi-mi, hoţii sînt cumva liceeni?

– Da.

– Ce tot întreabă? dori Ronnie să afle.

Tiel acoperi receptorul cu palma.

– M-a întrebat dacă Sabra are dureri şi i-am răspuns.

– Dumnezeule, exclamă şeriful şuierînd. Apoi le spuse încet ajutoarelor sale – cel puţin aşa presupunea Tiel – că cei care au luat ostateci sînt copiii „de la Fort Worth". Apoi o întrebă: Este cineva rănit?

– Nu. Sîntem cu toţii teferi.

– Cine se află înăuntru? Cîţi ostatici?

– Patru bărbaţi şi două femei, în afară de mine.

– Te pricepi să vorbeşti. Nu cumva eşti domnişoara McCoy?

Tiel încercă să-şi ascundă uimirea faţă de Ronnie, care asculta foarte atent şi îi urmărea mimica.

– Da. Nu este nimeni rănit.

– Eşti domnişoara McCoy şi nu vrei ca ei să afle că eşti reporter de televiziune? Înţeleg. Şeful dumitale, un tip pe nume Gully, m-a sunat de două ori şi m-a rugat să te caut. Mi-a spus că ai plecat din Rojo Flats şi că trebuia să-l suni...

– Ce spune? întrebă Ronnie.

Tiel îl întrerupse pe şerif.

– Ar fi bine pentru toţi dacă ne-aţi trimite un medic. Dacă e posibil un obstetrician.

– Spune-i să aducă cu el tot ce este nevoie pentru o naştere grea.

Tiel transmise mesajul Doctorului.

– Medicul să ştie că bebeluşul este aşezat invers, adăugă Doctorul.

După ce Tiel transmise şi această informaţie, şeriful o întrebă de la cine obţinuse detaliile astea.

– Este cineva numit Doctorul.

– Glumeşti.

– Nu.

– Doctorul esta unul dintre ostatici, îl auzi ea spunînd mai departe. Şi Doctorul spune că fiica lui Dendy are nevoie de un specialist, nu?

– Da, şerifule. Şi cît mai repede. Sîntem îngrijoraţi pentru ea şi pentru copil.

– Dacă se predau, o ducem rapid la un spital. Garantez pentru asta.

– Mi-e teamă că nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

– Nu o lasă Davison?

– Nu, spuse Tiel. Ea nu vrea să plece.

– La dracu', ce porcărie, zise şeriful oftînd adînc. Bine, să văd ce pot face.

– Şerifule, nu pot să-ţi spun cît de mult suferă fata. Şi...

– Spune, domnişoară McCoy. Ce este?

– Situaţia se află sub control, spuse ea pe un ton calm. Toţi sîntem bine. Te rog să nu iei măsuri drastice.

– Înţeleg ce spui, domnişoară McCoy. Fără tam-tam. Fără focuri de armă. Echipe de intervenţie şi aşa mai departe?

– Exact. Tiel răsuflă uşurată. Pînă acum nu a fost rănit nimeni.

– Şi am dori nici să nu fie.

– Mă bucur că gîndeşti aşa. Te rog, te implor, fă rost de un medic cît mai repede.

– Mă ocup imediat de asta. Notează-ţi numărul de telefon la care mă poţi găsi.

Tiel memoră numărul. Montez îi ură baftă şi închise. Tiel puse receptorul în furcă, bucuroasă de faptul că telefonul era un tip vechi şi nu avea derivaţie. Ar fi fost posibil ca Ronnie să vrea să asculte convorbirea.

– Încearcă să aducă un medic.

– Îmi pare bine, spuse Doctorul.

– Cînd o să ajungă aici?

Întorcîndu-se spre Ronnie, Tiel răspunse:

– Cît mai repede posibil. Voi fi sinceră cu tine. Şi-a dat seama cine sînteţi voi doi.

– La dracu', mugi Ronnie. Ce-o să se întîmple acum?

– Au fost depistaţi!

Russel Dendy aproape că îl răsturnă pe agentul FBI care întîmplător îi stătea în cale. Nu-şi ceru scuze omului care-şi

vărsase cafeaua pe mînă şi se năpusti în biblioteca devenită, din acea dimineaţă, postul de comandă.

– Unde sînt? I-a făcut vreun rău fiicei mele? Cum se simte Sabra?

Agentul şef William Calloway conducea acţiunea. Era un bărbat înalt, subţire, cu chelie, care arăta mai degrabă a funcţionar de bancă decît a agent federal, dacă nu i s-ar fi văzut pistolul atîrnîndu-i pe şold. Nici comportamentul lui nu era diferit. Era calm şi vorbea domol. Russell Dendy îi pusese răbdarea la grea încercare.

După ce Dendy intră în încăpere şi începu să pună întrebări, Calloway îi făcu semn să se liniştească şi continuă să vorbească la telefon.

Dendy apăsă nervos pe un buton al telefonului şi în încăpere se auzi o voce feminină.

– Locul se numeşte Rojo Flats. E la capătul lumii, la sud-vest de San Angelo. Sînt înarmaţi. Au încercat să jefuiască un magazin, dar s-au împotmolit. Acum ţin nişte ostatici în magazin.

– Să-l ia dracu'! Dendy lovi cu pumnul în birou. A făcut din fata mea un infractor de drept comun! Şi ea nu înţelegea de ce sînt împotriva lui!

Calloway îi făcu semn încă o dată să vorbească mai încet.

– Ai spus că sînt înarmaţi. Există victime?

– Nu, domnule. Dar fata trebuie să nască.

– În magazin?

– Da.

Dendy înjură grosolan.

– O ţine împotriva voinţei ei!

Vocea feminină continuă:

– După spusele unui ostatic care a vorbit cu şeriful, fata nu vrea să plece.

– I-a luat minţile, i-a spălat creierul, izbucni Dendy.

Agentul FBI continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

– Se pare că unul dintre ostatici are cunoştinţe medicale. Se ocupă de ea, dar au cerut şi un medic.

Dendy izbi biroul cu pumnul.

– Vreau ca Sabra să iasă de acolo, mă înţelegi?

– Vă înţelegem, domnule Dendy, spuse Calloway pierzîndu-şi răbdarea.

– Nu-mi pasă dacă va trebui să puneţi dinamită ca s-o puteţi scoate de acolo.

– Da, dar mie îmi pasă. După afirmaţiile purtătorului de cuvînt, nu a fost nimeni rănit.

– Fiica mea urmează să nască din clipă în clipă!

– Şi o vom duce la spital cît putem de repede, însă n-am de gînd să periclitez viaţa ostaticilor, a fiicei dumneavoastră sau a domnului Davison.

– Ascultă, Calloway, dacă o să stai ca o momîie...

– Eu răspund de această situaţie, nu dumneavoastră. S-a înţeles?

Russell Dendy avea reputaţia unui ticălos. Din păcate, după ce-l cunoscuse, Calloway nu-şi schimbase părerea despre milionar.

Dendy conducea în mod despotic mai multe corporaţii.

Nu era obişnuit să cedeze altuia comanda; nu suporta nici măcar ca altcineva să aibă drept de vot asupra modului în care exercita conducerea. Afacerile lui nu erau conduse democratic şi nici în familie nu exista democraţie. Doamna Dendy nu făcuse altceva toată ziua decît să plîngă şi să fie de acord cu răspunsurile soţului ei, la întrebările în legătură cu viaţa lor de familie şi cu relaţia pe care o aveau cu fiica lor. Ea nu le oferise nici o altă variantă şi nici nu făcuse comentarii personale.

De la bun început, Calloway se îndoise de faptul că ar fi vorba de o răpire. Mai degrabă stătea în picioare cealaltă variantă: Sabra Dendy fugise de acasă împreună cu iubitul ei pentru a scăpa de autoritatea unui tată care o tiraniza.

După ce Calloway îl pusese la punct, Russ Dendy spumega de furie.

– Mă duc acolo.

– Nu vă sfătuiesc să faceţi asta.

– De parcă aş da vreun ban pe ceea ce mă sfătuieşti tu.

– Nu avem loc în elicopterul nostru pentru mai multe persoane, încercă agentul să-l facă pe Dendy să se răzgîndească.

– Atunci o să plec cu avionul meu personal.

Ieşi ca o furtună din cameră şi începu să răcnească ordine către oamenii lui de încredere, care aşteptau tăcuţi ca nişte piese de mobilier, pînă cînd ordinele urlate ale lui Dendy îi puseră în mişcare. Aceştia îl urmară ca o turmă. Doamna Dendy nu fu băgată în seamă şi nici invitată să-i însoţească.

Calloway închise difuzorul şi luă receptorul, ca să audă mai bine ce spunea agenta.

– Cred că ai auzit tot, zise el.

– Ai multe pe cap, Calloway.

– Şi încă ceva în plus. Ce fac cei de acolo?

– Din cîte am înţeles, Montez este un şerif bun, dar situaţia îl depăşeşte şi pare destul de deştept ca să-şi dea seama. A cerut întăriri de la jandarmi şi de la patrulele de pe autostradă.

– Crezi că o să-i deranjeze prezenţa noastră?

– Îi deranjează întotdeauna, răspunse ea sec.

– Ei bine, totul a pornit de la o răpire. Am de gînd să nu schimb lucrurile, pînă nu aflu mai multe.

– Cred că Montez o să se bucure să-ţi paseze răspunderea. Îl preocupă doar stăvilirea actelor de eroism. Doreşte să evite orice vărsare de sînge.

– Atunci sîntem pe aceeaşi lungime de undă. Eu cred că avem de-a face cu doi copii speriaţi ajunşi într-o încurcătură din care nu mai ştiu cum să iasă. Vorbeşte-mi despre ostatici.

– Unul a fost identificat de şeriful Montez ca fiind un fermier din zonă. Casiera lucrează de multă vreme la magazin. Toată lumea din Rojo Flats o cunoaşte. Şi mai este şi domnişoara McCoy, care a vorbit cu şeriful Montez.

– Ce e cu ea?

– Este reporter la o televiziune din Dallas.

– Tiel McCoy?

– Deci o cunoşti?

O cunoştea şi şi-o aminti: suplă, cu părul blond, tuns scurt, ochi deschişi la culoare. Albaştri sau verzi. Apărea aproape în fiecare seară la televiziune. Calloway o văzuse şi în afara

studioului, printre reporterii aflaţi la locul infracţiunilor investigate de el. Era voluntară, dar obiectivă. Reportajele ei i se păruseră întotdeauna echilibrate. Era frumoasă şi foarte feminină, iar felul în care lucra impunea respect.

Calloway nu era prea încîntat că o ziaristă de calibrul ei se afla în mijlocul acestei poveşti. Reprezenta un factor fără de care el s-ar fi descurcat mai bine.

– Grozav. Avem deja un reporter la locul acţiunii, chiar în miezul întîmplărilor.

Calloway îşi trecu mîna peste ceafă, unde începuse să i se adune toată încordarea. Avea să fie o noapte lungă. Presupunea că acel orăşel, de care nu mai auzise, urma să fie împînzit de reporteri, ceea ce va provoca un adevărat scandal.

Agenta întrebă:

– Tu ce crezi, Calloway, băiatul ăla chiar a răpit-o pe fiica lui Dendy?

Calloway şopti:

– Eu mă întreb numai de ce s-a hotărît ea atît de greu să fugă de acasă.

5

În aşteptarea medicului cu instrumentarul necesar, Doctorul luă o foarfecă şi o pereche de şireturi din magazin şi le puse la fiert într-un vas folosit de obicei pentru fierberea apei necesare preparării băuturilor calde. Aduse apoi din rafturi şerveţele sanitare, bandă adezivă şi nişte saci de plastic pentru gunoi.

O întrebă pe Donna dacă aveau aspirator. Dat fiind că aceasta se holba la el ca năucă, Doctorul îi explică :

– Am nevoie de o pompiţă din cauciuc, ca să aspir mucozităţile din nasul şi din gîtul copilului.

Donna îşi scărpină umărul scheletic.

– Nu prea avem cerere pentru chestii din astea.

Ronnie se enervă cînd Doctorul puse mîna pe vasul cu apă clocotită şi îi ceru s-o lase pe Gladys să toarne apa, lucru pe care bătrînica îl făcu cu plăcere.

Apoi, aşteptarea deveni greu de suportat. Cei dinăuntru observară că veneau din ce în ce mai multe maşini. Distanţa

dintre pompele de benzină şi intrarea în magazin reprezenta o zonă liberă: nu se afla nimeni acolo. În schimb, zona dintre pompe şi autostradă se umpluse de vehicule ale autorităţilor. După ce deveni supraaglomerată, maşinile începură să parcheze pe ambele margini ale autostrăzii. Maşinile nu sosiseră în viteză şi cu sirenele în funcţiune, dar tocmai acest lucru făcea ca prezenţa lor să pară mai ameninţătoare.

Tiel se întreba dacă acelaşi lucru se întîmpla şi în spatele clădirii. Bineînţeles că la asta se gîndea şi Ronnie, căci o întrebă pe Donna dacă mai exista vreo intrare de serviciu.

– Te referi la holul care duce la toaletă? Vezi uşa aia? Acolo este o magazie.

– Eu te-am întrebat dacă există o uşă în spate.

– Este una din oţel, blocată pe dinăuntru cu o bară metalică. Şi balamalele sînt pe dinăuntru. Este atît de grea încît de-abia pot s-o deschid pentru aprovizionare.

În caz că Donna spunea adevărul, nimeni nu putea intra prin spate fără să facă zgomot. Ronnie ar fi fost avertizat din timp dacă ar fi existat vreo tentativă în acest sens.

– Şi toaletele? dori el să ştie. Aú ferestre?

Donna negă scuturînd din cap.

– Spune adevărul, interveni Gladys. Am fost şi eu acolo. După părerea mea, n-ar strica puţină aerisire.

După ce se linişti în privinţa ieşirii de serviciu, Ronnie îşi împărţi atenţia între Sabra, ostatici şi activitatea crescîndă de afară. Tiel plecă de lîngă Sabra şi îl întrebă pe Ronnie dacă putea să-şi ia geanta.

– Lentilele mele de contact s-au uscat. Am nevoie de soluţia care le umezeşte.

Ronnie aruncă o privire spre geanta care stătea pe tejghea. Tiel o lăsase acolo, după ce scosese dezinfectantul de mîini pentru Doctor. Părea să şovăie dacă să-i dea sau nu voie. Ea spuse:

– Nu durează mult. Şi nici nu pot s-o las pe Sabra singură. Are nevoie de o femeie lîngă ea.

– Bine. Dar să ştii că te urmăresc. Nu uita.

Tînărul brava. În realitate era speriat şi istovit, dar stătea încă cu degetul pe trăgaci. Tiel nu intenţiona să-l provoace.

Merse pînă la tejghea şi Ronnie o urmări cum cotrobăie prin geantă în căutarea sticluţei. După ce o găsi, o deschise şi îşi înclină capul pe spate ca să-şi pună picăturile.

– La dracu', înjură ea încet, punînd un deget la ochi. Îşi scoase lentilele de contact, mai căută prin geantă după altă substanţă şi începu să-şi cureţe lentilele în soluţia turnată în podul palmei.

Fără să se întoarcă spre Gladys sau Vern, le spuse în şoaptă :

– Aveţi bandă în camera video?

Vern – Dumnezeu să-l binecuvînteze – verifică o cutiuţă din mîna stîngă şi, privind conspirativ împrejur, îi confirmă existenţa benzii.

– Şi baterii noi, adăugă Gladys, în timp ce-şi rula ciorapul în jos spre gleznă. Se uită la felul cum arăta, şi hotărînd că era mai bine înainte, îl trase la loc. Este gata de înregistrare. Pregătit. Plănuisem să ne distrăm.

– Aşteaptă ...

Tiel nu apucă să termine ce avea de spus, căci Vern începu să tuşească puternic. Gladys sări în picioare, puse punga pe tejghea la îndemîna lui Tiel, apoi începu să-l bată pe spate pe soţul ei.

– Vai, Dumnezeule, Vern, sper că nu te-a apucat una din crizele tale. Ar fi culmea să te îneci tocmai acum.

Tiel îşi puse la loc lentilele de contact şi clipi ca să le poziţioneze bine. Apoi, în timp ce toţi, inclusiv Ronnie, îi priveau pe Vern care respira din greu şi horcăia, încercînd să-şi recapete răsuflarea, şi pe Gladys care îl bătea pe spate ca pe un covor, Tiel puse mîna pe camera video din pungă. Era obişnuită cu camerele video pentru amatori, aşa că descoperi unde se afla comutatorul pentru punerea în funcţiune. Îl apăsă şi apăsă şi pe înregistrare. Apoi puse camera video pe un raft, camuflînd-o printre pachetele de ţigări, rugîndu-se în acelaşi timp la Dumnezeu să nu fie observată. Nu-şi făcea iluzii în privinţa calităţii imaginii, dar camerele video şi aparatele de filmat pentru amatori se dovediseră preţioase, inclusiv pentru filmul făcut de Zapruder cu asasinarea lui J.F. Kennedy.

Vern încetă să mai tuşească. Gladys îi ceru voie lui Ronnie să-i aducă bărbatului ei o sticlă cu apă.

Tiel puse la loc în geantă flacoanele pentru lentile; era pe cale să-şi scoată mîna, cînd dădu peste reportofonul ei. Folosea uneori acel reportofon micuţ la interviuri, chiar şi în timpul înregistrării video. Mai tîrziu, cînd scria reportajul, nu trebuia să stea în cabină şi să se uite la imagine ca să audă interviul. Sunetul era înregistrat şi pe reportofonul ei .

Nu-l luase cu ea în mod deliberat. Era o sculă pe care o folosea atunci cînd lucra, nu un obiect de vacanţă. Reportofonul era uitat acolo, pitit pe fundul genţii ei, aşteptînd să fie scos şi pus în funcţiune.

Luă repede reportofonul şi-l strecură în buzunarul pantalonilor. În clipa aceea Sabra ţipă ascuţit. Înnebunit, Ronnie întoarse capul după Tiel.

– Vin, spuse ea.

Făcîndu-le semn, cu degetul mare îndreptat în sus, celor doi bătrînei cu vocaţie de tragedieni, se grăbi să ajungă la Sabra.

Doctorul era îngrijorat.

– Se pare că durerile s-au mai rărit, dar cînd apar sînt foarte puternice. Unde este medicul ăla? De ce nu-l aduc mai repede?

Tiel tamponă fruntea umedă de transpiraţie a Sabrei cu un tifon, umezit în apă rece.

– Cînd o să ajungă aici, oare o să se descurce? Ce-o să poată face în situaţia dată?

– Să sperăm că se descurcă. Sau poate că o să-l convingă pe Ronnie şi pe Sabra că este nevoie de o cezariană.

– Şi dacă n-o să reuşească?

– Va fi mai rău, spuse el trist. Pentru toţi cei implicaţi.

– Te descurci fără pompiţă?

– Să sperăm că aduce medicul una. Normal ar fi să aducă.

– Şi dacă dilataţia nu va fi suficient de mare?

– Mă bazez pe evoluţia normală a lucrurilor. Poate că bebeluşul se va întoarce singur. Se mai întîmplă.

Tiel mîngîie fata pe cap. Se părea că Sabra moţăia. Etapele finale ale naşterii nu începuseră încă şi ea era deja epuizată.

– E bine că poate să mai aţipească cîte puţin.

– Organismul ei ştie că mai tîrziu va avea nevoie de cît mai multă energie.

– Sper să nu sufere.

– Da, durerile sînt groaznice, spuse el, ca pentru sine. Medicul ar putea să-i facă o injecţie contra durerii. Ceva care să nu facă rău pruncului. Din păcate, cu cît se apropie mai mult de naştere, cu atît sînt mai periculoase medicamentele.

– Nu poate să-i facă o infiltraţie în coloană? Parcă se procedează astfel în etapa finală a travaliului.

– Mă îndoiesc că o să rişte în condiţiile date.

După cîteva clipe de gîndire, Tiel spuse:

– Eu cred că naşterea pe cale naturală este o prostie. S-ar putea ca eu să fiu o ruşine pentru femei, susţinînd asta.

– Tu ai copii?

Cînd îi întîlni privirea, Tiel arăta de parcă primise o lovitură sub centură.

– A, nu. Tiel îi evită privirea. Vreau să spun că, dacă aş fi într-o asemenea situaţie, eu aş cere să mi se administreze calmante.

– Te înţeleg perfect.

Şi Tiel avu impresia că el chiar o înţelesese. Cînd îl privi din nou, el era atent la Sabra.

– Tu ai copii, Doctore?

– Nu.

– Mai devreme ai spus ceva despre fete, lucru care m-a făcut să cred că...

– Nu. Degetele lui încercuiră uşor încheietura mîinii Sabrei, pentru a-i lua pulsul. Ar fi trebuit să am tensiometru. Cu siguranţă că doctorul o să aducă un fetoscop.

– Unde ai făcut studii medicale?

– Ceea ce mă îngrijorează, continuă el, ignorînd întrebarea ei, este dacă o să-i poată face o epiziotomie.

Tiel se crispă la gîndul unei operaţii şi la delicateţea subiectului.

– Cum ar putea să-i facă asta?

– Nu e un lucru plăcut, dar dacă nu i-o face, s-ar putea rupe perineul şi asta ar fi şi mai neplăcut.

– Îmi pui nervii la încercare, Doctore.

– Cred că nervii tuturora sînt la pămînt. Ridică iar capul şi o privi. Apropo, mă bucur că eşti aici.

Privirea lui era blîndă. De data asta, ea nu întoarse capul în altă parte.

– Nu fac, practic, nimic.

– Este mare lucru că eşti lîngă ea. Dacă are dureri spune-i să nu se crispeze. Dacă îşi încordează muşchii, o să fie şi mai rău. Să lase durerea să-şi facă treaba ei.

– Este uşor de zis.

– Este uşor de zis pentru mine, recunoscu el cu un zîmbet trist. Respiră împreună cu ea. Inspiră adînc pe nas, expiră pe gură.

– Respiraţia asta o să mă ajute şi pe mine.

– Te descurci de minune. Sabra se simte mai bine cu tine. Îi anihilezi timiditatea.

– A recunoscut că îi este ruşine de tine.

– Mi se pare de înţeles. Este foarte tînără.

– Mi-a spus că nu arăţi a medic.

– Nu, cred că nu arăt.

– Eşti medic?

– Sînt fermier.

– Aşadar, eşti un cow-boy adevărat?

– Cresc cai, am o cireadă de vite şi un camion. Cred că toate astea îmi dau dreptul să spun că sînt fermier.

– Atunci de unde ştii ...

Ţîrîitul telefonului puse capăt conversaţiei lor. Ronnie smulse receptorul din furcă.

– Alo? La telefon Ronnie Davison. Unde este medicul?

Făcu o pauză ca să asculte, iar Tiel îşi dădu seama după expresia feţei lui că îl deranja ceea ce auzea.

– FBI? Pentru ce? Apoi izbucni: Dar n-am răpit-o, domnule Calloway! Am vrut să fugim de acasă. Da, domnule, şi pe mine mă preocupă asta. Nu. Nu. Nu vrea să meargă la spital.

Ronnie mai ascultă, apoi privi spre Sabra.

– Bine. Dacă ajunge telefonul pînă la ea.

Ronnie trase telefonul spre Sabra, întinzînd cordonul la maxim.

– Un agent FBI doreşte să vorbească cu tine.

Doctorul spuse :

– N-are nimic dacă se ridică. De fapt, s-ar putea chiar să-i facă bine.

El şi cu Tiel o sprijiniră pe Sabra şi o puseră pe picioare. Sabra merse cu greu şi luă receptorul de la Ronnie.

– Alo? Nu, domnule. E adevărat ce v-a spus Ronnie. Nu plec fără el. Nici măcar la spital. Din cauza tatălui meu ! A spus că îmi ia copilul, şi el face întotdeauna ce spune. Îşi reţinu cu greu lacrimile. Bineînţeles că am venit cu Ronnie de bunăvoie. Am ...

Îşi ţinu respiraţia şi îl prinse de cămaşă pe Doctor.

Acesta o susţinu şi o duse înapoi la culcuşul improvizat, unde o aşeză grijuliu. Tiel îngenunche lîngă ea şi, după cum o instruise Doctorul, o convinse pe Sabra să se relaxeze, să nu se opună contracţiilor şi să respire.

Ronnie vorbea nervos la telefon.

– Ascultă, domnule Calloway, Sabra nu mai poate vorbi. Are o contracţie. Unde este medicul promis? Privi pe geam. Da, îl văd. Bineînţeles că îi dau drumul.

Ronnie trînti receptorul în furcă şi puse telefonul pe tejghea. Porni spre uşă, apoi, dîndu-şi seama că ar fi foarte expus trăgătorilor de elită, se adăposti iar după rafturi.

– Casiero, aşteaptă să ajungă pînă la uşă şi numai după aceea o deschizi. Imediat după ce intră, o închizi la loc. Ai înţeles?

– Drept cine mă iei, crezi că sînt tîmpită?

Donna aşteptă pînă ce medicul trase de uşă, după care apăsă pe buton. Medicul intră , apoi se auzi clinchetul metalic al uşii, care se închidea.

Medicul privi nervos uşa din spatele lui, după care se prezentă :

– Mă numesc, ăăă, doctor Cain Scott.

– Vino aici.

Doctorul Scott Cain era un bărbat arătos, de înălţime mijlocie, în vîrstă de vreo treizeci şi ceva de ani. Cu o privire pătrunzătoare el se uită la toţi cei adunaţi în faţa tejghelei. Gladys îi făcu cu mîna.

Medicul privi din nou spre Ronnie.

– Îmi făceam rondul prin County atunci cînd am fost sunat. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că o să fiu chemat la o asemenea urgenţă.

– Doctore, cu tot respectul, nu prea avem mult timp la dispoziţie.

Tiel împărtăşea părerea Doctorului. Evident că timidului Cain Scott nu-i convenea cîtuşi de puţin că se afla implicat în povestea aceea. Unde mai pui că nici nu înţelesese încă gravitatea situaţiei.

Doctorul îl întrebă dacă fusese informat despre starea Sabrei.

– Mi s-a spus că este în travaliu şi că s-ar putea ivi complicaţii.

Doctorul îl îndrumă spre fata întinsă pe jos.

– E vreo problemă? îl întrebă Cain pe Ronnie, privind temător spre pistol.

– Deschide geanta.

– Ăăăă? A, sigur.

Medicul desfăcu valijoara neagră şi o întinse spre Ronnie, pentru ca acesta să o verifice.

– Bine, gata. Te rog, ajut-o. Se simte rău.

– Aşa se pare, zise medicul, observînd că Sabra avea o nouă contracţie şi gemea.

În mod instinctiv, ea căută mîna lui Tiel. Tiel o strînse tare şi o încurajă.

– A sosit medicul, Sabra. Acum totul o să fie bine. Crede-mă.

Doctorul îi oferi medicului informaţiile necesare.

– Are şaptesprezece ani. Este primul ei copil. Prima sarcină.

Cei doi se aşezară lîngă fată, Doctorul în dreapta ei, iar Cain la picioare; Tiel se afla în stînga fetei.

– De cînd este în travaliu?

– Primele dureri au apărut pe la amiază. Apa i s-a rupt cam acum două ore. Durerile s-au accentuat după asta, iar în ultima jumătate de oră s-au mai domolit.

– Bună, Sabra, i se adresă medicul fetei.

– Bună.

Apoi medicul puse mîinile pe pîntecele ei şi o examină palpînd-o uşor.

– Copilul e întors, nu-i aşa, întrebă Doctorul, aşteptînd confirmarea diagnosticului său.

– Da.

– Crezi că poţi să-l roteşti?

– Este foarte greu.

– Ai experienţă în aşa ceva?

– Am mai asistat naşteri asemănătoare.

Nu era răspunsul aşteptat. Doctorul îl întrebă :

– Ai adus un tensiometru?

– Este în geantă.

Medicul continua s-o examineze pe Sabra, palpîndu-i uşor abdomenul. Doctorul îi întinse tensiometrul, dar Cain nu-l luă, căci vorbea cu Sabra.

– Relaxează-te şi totul va fi bine.

Ea se uită la Ronnie şi zîmbi plină de speranţă.

– Cît mai durează pînă vine copilul?

– E greu de spus. Copiii au personalitatea lor. Aş prefera să te duc la spital, cît mai e timp.

– Nu.

– Ar fi mult mai sigur pentru tine şi pentru copil.

– Nu pot să plec de aici, din cauza tatălui meu.

– Este foarte îngrijorat pentru tine, Sabra. De altfel, se află afară. Mi-a zis să-ţi spun că...

Trupul Sabrei se crispă.

– Tata e aici?Avea un glas strident, ascuţit, speriat. Ronnie?

Vestea îl îngrijoră şi pe Ronnie.

– Cum a ajuns aici?

Tiel o bătu pe umăr încurajator.

– Stai liniştită. Nu te mai gîndi acum la tatăl tău. Gîndeşte-te numai la copil. Numai asta trebuie să te intereseze. Restul se va rezolva.

Sabra începu să plîngă.

Doctorul se aplecă spre medic şi îi şopti supărat:

– De ce dracu' i-ai spus asta ? Nu puteai să taci din gură?

Medicul îl privi dezolat.

– Am crezut că o să se liniştească aflînd că tatăl ei este aici. N-au avut timp să-mi dea detalii. N-am ştiut că vestea asta o va speria.

Doctorului îi venea să-l strîngă de gît pe Cain, ca de altfel şi Tiel. Era aşa de supărat încît buzele lui subţiri de-abia se mişcaseră cînd vorbise.

– Nu era dilatată suficient cînd am examinat-o. Uitîndu-se la ceas, adăugă: A trecut o oră de atunci.

Medicul dădu din cap.

– Ce dilataţie avea?

– Cam opt centimetri.

– Hmm.

– Ticălosule!

Urletul prelung al Doctorului o făcu pe Tiel să ridice brusc capul. Oare auzise bine? Se părea că da, deoarece dr. Cain îl privea consternat.

– Ticălosule! repetă Doctorul, de data asta foarte furios.

Ceea ce se petrecu după aceea rămase neclar în memoria lui Tiel. Nu putea să-şi amintească precis derularea evenimentelor.

6

Maşina FBI-ului, parcată pe porţiunea de beton dintre autostradă şi staţia de benzină avea toate echipamentele necesare desfăşurării forţelor, supravegherii şi comunicării. Era un post de comandă pe roţi, din Midland-Odessa, mobilizat şi trimis la Rojo Flats. Ajunsese la cîteva minute după sosirea elicopterului de la Fort Worth, în care se afla Calloway.

În apropiere exista o pistă de aterizare, care era folosită doar de avioanele mici care pulverizau insecticidele. Avionul particular îl adusese pe Dendy la Odessa, unde îl aştepta un elicopter închiriat, care să-l ducă pînă în orăşel. După ce sosise, Dendy intrase imediat în maşina FBI şi ceruse să afle situaţia exactă şi modul în care avea să acţioneze Calloway.

Dendy îi sîcîia pe agenţi, iar Calloway rezistase şi aşa cu greu tupeului milionarului, care acum începuse să-l înveţe ce să facă.

Toţi erau cu ochii pe monitorul care transmitea imagini din afara magazinului, de la o cameră amplasată acolo. L-au urmărit pe Cain cum intră în magazin, cum stă cu spatele la uşă pentru cîteva clipe, înainte de a dispărea în interior.

– Şi dacă nu merge? întrebă Dendy. Ce facem?

– Vom vedea atunci ce avem de făcut.

– Vrei să spui că nu ai un plan de rezervă? Ce naiba conduci tu aici, Calloway?

Se priviră furioşi în vreme ce agenţii din maşină stăteau în expectativă, aşteptînd să vadă cine va exploda primul, Dendy sau Calloway. Culmea, afirmaţia şerifului Montez fu cea care dezamorsă situaţia. Acesta spuse:

– Pot să vă scutesc eu de emoţii spunîndu-vă că planul acesta nu va merge.

În semn de politeţe – şi ca un demers diplomatic –, agentul Calloway îl invitase şi pe şerif în maşină.

– Doctorul nu este deloc prost, continuă Montez. O să aveţi necazuri, pentru că l-aţi trimis pe agentul ăla acolo.

– Mulţumesc, şerifule, spuse înţepat Calloway.

Apoi, de parcă afirmaţia lui Montez fusese profetică, auziră împuşcături. Două focuri unul după altul şi un al treilea ceva mai tîrziu. Primele două îi făcură pe toţi să înţepenească. Cel de-al treilea îi puse în mişcare. Începură să se agite şi să vorbească toţi deodată.

– Dumnezeule! şopti Dendy.

Camera de luat vederi nu prezenta nimic. Calloway înşfăcă nişte căşti ca să audă ce spuneau cei aflaţi în faţa magazinului.

– Au fost împuşcături? întrebă Dendy. Ce se întîmplă, Calloway? Mi-ai spus că fiica mea nu va fi în pericol!

Calloway strigă peste umăr:

– Staţi jos şi tăceţi din gură, domnule Dendy, sau o să vă invit să plecaţi din maşina asta.

– Dacă o încurci, eu o să te invit să pleci dracului de pe planeta asta!

Faţa lui Calloway deveni albă de furie.

– Aveţi grijă ce vorbiţi, domnule. Tocmai aţi ameninţat un ofiţer federal. Apoi ordonă unui subordonat să-l scoată pe Dendy din maşină.

Trebuia să afle imediat cine trăsese şi dacă era cineva rănit sau mort şi n-avea chef de ţipetele lui Dendy.

Dendy izbucni:

– Nu mă mişc de aici!

Calloway îl lăsă pe tatăl furios pe mîna subordonaţilor săi şi se întoarse spre pupitru ca să ceară informaţii de la agenţii aflaţi afară.

Tiel privi cu stupefacţie cum medicul Scott Cain scoase un pistol din cizmă şi îl îndreptă spre Ronnie.

– FBI! Lasă arma jos!

Sabra ţipă.

Doctorul continua să-l înjure din inimă pe Cain.

– Şi noi care am aşteptat în tot acest timp să vină un medic! strigă el. Şi ai venit tu! Ce porcărie mai e şi asta?

Tiel se ridică rapid în picioare şi îl imploră.

– Nu, te rog. Nu trage.

Îi era teamă că avea să-l vadă pe Ronnie Davison ciuruit chiar în faţa ei.

– Nu eşti medic! strigase tînărul. Ne-au promis un medic. Sabra are nevoie de un medic.

– Lasă arma jos, Davison! Acum!

– La dracu', am pierdut atîta timp de pomană. Venele de pe gîtul Doctorului se umflaseră de mînie. Dacă agentul n-ar fi avut în mînă un pistol, Tiel era convinsă că Doctorul l-ar fi strîns de gît. Fata asta este în pericol. Îşi poate pierde viaţa. Voi, agenţii federali, nu puteţi înţelege asta?

– Ronnie, fă ce spune el, îl imploră Tiel. Predă-te. Te rog.

– Nu, Ronnie, nu! hohotea Sabra. Tata este afară.

– Ce-ar fi să lăsaţi amîndoi pistoalele. Deşi respira greoi, Doctorul îşi recăpătase controlul. Să nu fie rănit nimeni. Ne putem înţelege, nu?

– Nu. Ronnie strînse şi mai tare pistolul în mînă. Domnul Dendy va cere să fiu arestat. N-o s-o mai văd niciodată pe Sabra.

– Are dreptate, spuse fata.

– Poate că nu, încercă Doctorul. Poate că...

– Număr pînă la trei – ori arunci arma, ori trag, strigă Cain, marcat şi el de dramatismul situaţiei.

– De ce a trebuit să faci asta? strigă Ronnie.

– Unu, începu Cain să numere...

– Aţi vrut să ne păcăliţi! Iubita mea suferă, are nevoie de un medic. De ce aţi făcut asta?

– Doi.

– Am spus nu! N-o să i-o las domnului Dendy.

În clipa în care Cain strigă „trei" şi apăsă pe trăgaci, Tiel îl pocni în cap cu o cutie de chili pe care o luase de pe raftul din apropiere.

Cain se prăbuşi, iar glonţul trecu departe de ţintă, care fusese pieptul lui Ronnie, dar foarte aproape de Doctor, înainte de a se înfige în tejghea.

Ronnie apăsase şi el în mod reflex pe trăgaci, dar glonţul sparse o bucată mare de material plastic din perete.

Donna ţipă, se aruncă pe podea şi-şi acoperi capul cu mîinile.

În confuzia creată, cei doi mexicani se repeziră înainte şi aproape că-i răsturnară pe Vern şi pe Gladys.

Dîndu-şi seama că cei doi doreau să pună mîna pe pistolul agentului, Tiel îl trimise cu piciorul sub un frigider, de unde nu mai putea fi recuperat.

– Înapoi! Înapoi! strigă Ronnie şi trase un foc, ca să-i atenţioneze, ţintind mult deasupra capetelor lor. Glonţul se înfipse într-un ventilator de aer condiţionat, dar zgomotul făcut de împuşcătură reuşi să-i oprească din drum.

Rămaseră toţi nemişcaţi, aşteptînd să vadă ce se va întîmpla.

Doctorul fu acela care vorbi:

– Faceţi ce vă spune, le strigă el mexicanilor. Ridicase mîna stîngă cu palma îndreptată spre ei făcîndu-le semn să se retragă. Mîna dreaptă şi-o dusese la umărul stîng, care sîngera.

– Eşti rănit! exclamă Tiel.

Fără să-i răspundă, el se ocupă în continuare de cei doi mexicani, care păreau hotărîţi să nu-l asculte.

– Dacă treceţi cumva prin uşa aceea, este foarte posibil să vă treziţi cu burta plină de gloanţe.

Cei doi nu înţelegeau limba şi nici nu erau conştienţi de ce li se putea întîmpla. Ei slobozirăă un potop de vorbe în spaniolă, din care Tiel înţelese doar cuvîntul „madre", repetat de mai multe ori. Restul şi-l imagină. Pînă la urmă, cei doi îşi reluară, totuşi, vechile locuri, bodogănind şi privind duşmănos în jur. Ronnie ţinea pistolul îndreptat spre ei.

În timpul ăsta, Donna făcea mai mult scandal decît Sabra, care se străduia să nu plîngă, în timp ce avea o nouă contracţie. Doctorul îi strigă casierei să înceteze să se mai văicărească.

– N-o să mai apuc dimineaţa, se văită ea.

– După norocul pe care-l avem, probabil că vei apuca, i-o reteză Gladys. Şi acum, taci din gură.

Donna încetă brusc să mai plîngă, de parcă îi pusese cineva un dop în gură.

– Stai liniştită, draga mea. Tiel ajunsese din nou lîngă Sabra şi o ţinea acum de mînă ca s-o ajute să depăşească durerea.

– Ştiu... Sabra făcu o pauză pentru a respira de cîteva ori cu greu. Ştiu că tata n-o să ne lase în pace. Eram convinsă că ne va urmări.

– Nu te mai gîndi la el acum.

– Cum se simte? întrebă Doctorul, venind lîngă ele.

Tiel îi privi umărul.

– Eşti rănit?

El scutură din cap.

– Glonţul m-a zgîriat doar. Mă înţeapă, atîta tot. Îşi şterse rana cu un tifon, prin gaura cămăşii, apoi o acoperi cu alt tifon şi o rugă pe Tiel să taie o bucată de bandă adezivă.

– Mulţumesc.

– N-ai pentru ce.

Nimeni nu-i mai dăduse atenţie bărbatului care zăcea inconştient. Ronnie se apropie, mutînd pistolul dintr-o mînă în alta ca să-şi şteargă de jeanşi palmele asudate.

– Ce facem cu el?

Tiel îşi zise că era o întrebare bună.

– Probabil că o să iau nişte ani buni de puşcărie pentru asta.

– Îţi propun să mă laşi să-l duc afară pentru ca cei din camionul ăla blestemat să ştie că este în viaţă. Dacă-l vor crede mort sau rănit, va fi mult mai rău, Ronnie.

Ronnie privi cu atenţie afară şi-şi muşcă buza de jos, meditînd la propunerea Doctorului.

– Nu, nu sînt de acord, zise el şi privirea i se opri asupra lui Vern şi Gladys, care păreau a se distra de minune. Căutaţi nişte cordoane. Se găsesc cu siguranţă în magazin. Legaţi-i mîinile şi picioarele, le spuse el.

– Dacă faci asta, o încurci şi mai rău, băiete, îl avertiză Doctorul cu blîndeţe.

– Nu cred că se poate mai rău.

Chipul lui Ronnie exprima tristeţe, de parcă abia acum

înţelegea esenţa afirmaţiei sale. Ceea ce păruse o aventură romantică, cînd el şi Sabra fugiseră în lume, se transformase într-un incident care implicase FBI-ul. Comisese cîteva infracţiuni. Se afla la ananghie şi era destul de inteligent ca să înţeleagă acest lucru.

Cei doi bătrînei păşiră peste agentul care zăcea inconştient şi îl apucară fiecare de cîte o gleznă. Deşi era greu, reuşiră să-l tragă de lîngă Sabra, făcîndu-le astfel loc de manevră Doctorului şi lui Tiel.

– Pe mine mă vor închide pe viaţă, continuă Ronnie, dar vreau ca măcar Sabra să trăiască în siguranţă. Vreau ca tatăl ei să-mi promită că o s-o lase să păstreze copilul.

– Atunci, hai să terminăm cu toată povestea asta.

– Nu pot, Doctore. Nu înainte de a obţine promisiunea de la domnul Dendy.

Doctorul se aplecă asupra Sabrei care reîncepuse să gîfîie din cauza unei contracţii. Tiel se afla lîngă ea.

– Între timp... încercă din nou Doctorul.

– Rămînem aici, insistă băiatul.

– Dar ea are nevoie...

– Doctore, zise Tiel, dar Doctorul continuă:

–... să meargă la spital. Şi asta repede. Dacă eşti cu adevărat îngrijorat pentru soarta ei.

– Doctore!

Nervos pentru că fusese întrerupt de două ori, Doctorul se întoarse spre Tiel şi o întrebă pe un ton dur:

– Ce este?

– Sabra nu mai poate pleca nicăieri. Se vede copilul.

Doctorul se aplecă între genunchii ridicaţi ai Sabrei.

– Slavă ţie, Doamne, spuse el oftînd uşurat. Copilul s-a întors, Sabra. Îi pot vedea capul. S-a terminat. Peste cîteva minute o să ai un copil.

Fata zîmbi, părînd dintr-o dată prea tînără pentru a trece prin toate necazurile acestea.

– Şi o să fie totul bine?

– Cred că da. Doctorul privi spre Tiel. Vrei să mă ajuţi?

– Spune-mi ce am de făcut.

– Ia mai mulţi pamperşi şi pune-i în jurul ei. Să ai pregătit un prosop în care să învelim copilul. Doctorul îşi suflecase mînecile pînă deasupra coatelor şi se spăla bine pe mîini şi pe braţe, după care se clăti cu oţet. Apoi îi dădu sticluţele şi lui Tiel. Foloseşte din belşug, dar repede.

– Nu vreau să mă vadă Ronnie, spuse Sabra.

– Sabra? De ce?

– Înţelege-mă, Ronnie. Pleacă de aici.

Doctorul îi vorbi peste umăr.

– Poate că e mai bine, Ronnie.

Băiatul se îndepărtă cu greu.

Doctorul găsi în geanta lui Cain o pereche de mănuşi, pe care şi le puse cu îndemînare, după cum observase Tiel.

– Cel puţin un serviciu ne-a făcut şi el. Este o cutie întreagă. Ia şi tu o pereche.

Tiel tocmai reuşise să şi le tragă pe mîini, cînd Sabra avu o nouă contracţie.

– Nu împinge, dacă poţi, îi spuse Doctorul. Nu vreau să

te rupi. Puse mîna dreaptă pe perineu pentru a o ajuta să nu se rupă, în timp ce cu mîna stîngă ţinea cu delicateţe capul copilului. Hai, Sabra. Respiră acum. Foarte bine. Du-te în spatele ei, îi spuse el lui Tiel. Susţine-o. Ţine-o de şale.

Doctorul o ajută pe Sabra să treacă peste dureri. După ce acestea încetară, Sabra se sprijini de Tiel.

– Eşti aproape gata, Sabra, îi spuse Doctorul cu tandreţe. Te descurci minunat. De fapt, eşti extraordinară.

Tiel îşi zise că putea să spună acelaşi lucru şi despre el. Nu putea să nu admire calmul şi competenţa cu care o ajuta pe fata înspăimîntată.

– Te simţi bine?

Tiel îl privise admirativ, dar nu înţelese că Doctorul i se adresa ei, pînă cînd acesta nu ridică privirea.

– Eu? Mă simt foarte bine.

– Nu ai nici o senzaţie de leşin, nu?

– Nu cred. Apoi, contaminată de calmul lui, spuse: Nu, n-am de gînd să leşin.

Sabra ţipă. Sprijinită de spate, făcea eforturi să nască micuţul. Tiel o mîngîia, dorindu-şi să poată face mai mult ca să îi aline suferinţa.

– Cum se simte? întreba Ronnie neliniştit, dar nimeni nu-l băga în seamă.

– Nu împinge, îi reaminti Doctorul. O să iasă afară acum, fără să mai depui tu vreun efort. Lasă durerea să treacă de la sine. E bine aşa. Aproape că i-a ieşit capul.

După ce trecu contracţia, Sabra se prăbuşi istovită.

– Mă doare, spuse ea printre suspine.

– Ştiu. Doctorul vorbea pe un ton liniştitor, dar, lucru neobservat de Sabra, pe faţa lui se citea un regret profund. Sabra sîngera pentru că se rupsese. Te descurci bine, Sabra, minţi el. Curînd vine şi copilul.

Şi veni foarte repede. Cu toată îngrijorarea lor pentru încetineala cu care ieşea, în ultimele secunde pruncul se grăbi să intre în lume.

Pe parcursul următoarei contracţii, chiar înainte ca Tiel să poată percepe miracolul la care asista, văzu copilaşul care ieşea cu faţa în jos. Mîna Doctorului îl conduse puţin, după care copilul se întoarse din instinct pe o parte. Cînd îi văzu faţa, cu ochii larg deschişi, Tiel şopti:

– Ah, Dumnezeule. Era impresionată de acel moment care i se părea cu totul deosebit, aproape miraculos.

Brusc, miracolul dispăru, pentru că bebeluşul nu putea trece din cauza umerilor.

– Ce se întîmplă? întrebă Ronnie, cînd Sabra ţipă.

În clipa aceea sună telefonul. Donna, care era mai aproape de el, răspunse:

– Alo?

– Ştiu că te doare, Sabra, spuse Doctorul. După următoarele două sau trei contracţii totul se va termina. Bine?

– Nu pot, hohotea ea. Nu mai pot.

– Un tip pe nume Calloway vrea să ştie cine a fost împuşcat, zice Donna. Nimeni nu-i dădu nici o atenţie.

– Foarte bine, Sabra, spuse Doctorul. Pregăteşte-te. Respiră adînc. Se uită la Tiel şi îi spuse: Ajut-o tu.

Tiel începu să respire adînc împreună cu Sabra, urmărind

în acelaşi timp mîinile Doctorului care se mişcau în jurul gîtului copilului. Observîndu-i îngrijorarea, Doctorul spuse încet:

– Voiam doar să verific dacă nu are cordonul ombilical înfăşurat în jurul gîtului.

– Şi e bine? întrebă Sabra printre dinţii încleştaţi.

– Pînă acum e ca la carte.

Tiel o auzi pe Donna spunîndu-i lui Calloway:

– Nu, nu este mort, dar ar trebui să fie, ca şi cel care l-a trimis aici. Apoi femeia trînti receptorul.

Sabra nu se simţea deloc bine. Sîngele îmbibase rapid scutecele de sub ea. Doctorul încerca să îl oprească cu şerveţele.

– Roag-o pe Gladys să îmi mai aducă din astea. Mi-e teamă că o să mai avem nevoie.

Tiel o strigă pe Gladys şi îi transmise rugămintea. Aceasta reveni în cîteva clipe cu o altă cutie de şerveţele.

– L-aţi legat pe bărbatul acela? întrebă Tiel.

– Vern se ocupă încă de el, dar nu o să se poată ridica prea curînd.

În timp ce Doctorul se ocupa de Sabra, Tiel încercă să-i distragă fetei atenţia.

– Ce nume vrei să-i pui?

– Noi am hotărît să-i spunem Katherine. Îmi plac numele clasice.

– Şi mie. Cred că o să i se potrivească numele de Katherine.

Deodată, faţa Sabrei se crispă de durere.

– Ce se întîmplă?

– Iese placenta, îi explică Doctorul. Punga în care a trăit

Katherine în ultimele nouă luni. Ţi se contractă uterul ca s-o dea afară, aşa cum s-a întîmplat şi cu Katherine. O să te doară puţin, dar nimic nu e mai minunat decît să ai un copil. După ce iese placenta, o să te curăţăm şi pe urmă o să poţi să te odihneşti. Ce zici?

Apoi, Doctorul i se adresă lui Tiel:

– Pregăteşte unul din sacii ăia de plastic, te rog. Trebuie să păstrez asta. O să fie examinată mai tîrziu.

Tiel făcu ceea ce i se spuse, apoi încercă s-o distragă pe Sabra vorbindu-i despre copil. Doctorul înfăşură placenta şi o puse jos, dar aceasta încă mai era prinsă de copil cu cordonul ombilical. Tiel voia să-l întrebe de ce nu-l tăiase încă, dar Doctorul era ocupat.

– Haide, haide. Uite copilul, Sabra. Sudoarea curgea pe fruntea Doctorului, dar lui nu-i păsa. Aşa. E bine.

Ţipătul Sabrei avea s-o urmărească pe Tiel în multe din nopţile următoare. Sabra se rupsese şi mai rău atunci cînd copilul scosese umerii. O mică incizie făcută sub anestezie locală ar fi scutit-o de tot acest chin, dar acum nu mai era nimic de făcut.

Singura consolare era faptul că pruncul nu pătise nimic.

– Ai o frumuseţe de fată, Sabra.

Donna, Vern şi Gladys aplaudau bucuroşi. Tiel îşi reţinea lacrimile, privindu-l pe Doctor care ridicase capul copilului ca să-i uşureze respiraţia, de vreme ce nu aveau alte mijloace. Din fericire, fetiţa începuse să plîngă imediat. Un zîmbet larg de uşurare îi lumină chipul încordat.

Tiel nu avu prea mult timp să se minuneze, pentru că

Doctorul îi dădu copilul. Bebeluşul era aşa de alunecos încît îi fu teamă să nu-l scape. Tiel reuşi să-l înfăşoare într-un prosop.

– Pune-o pe burtica mămicii ei. Tiel se conformă spuselor Doctorului.

Sabra se uită uimită la bebeluşul ei şi întrebă îngrijorată:

– Este sănătoasă?

– Cu siguranţă că plămînii sînt sănătoşi, spuse Tiel, rîzînd. Apoi făcu un scurt inventar: Are toate degetele de la mîini şi de la picioare. Se pare că o să fie blondă, ca tine.

– Ronnie, tu o vezi? spuse Sabra.

– Da. Băiatul privea cînd la copil, cînd la cei doi mexicani, care păreau total neinteresaţi de miracolul naşterii. Este frumoasă. Adică, o să fie frumoasă cînd o să fie spălată. Tu cum te simţi?

– Mă simt perfect, îi răspunse Sabra.

Doctorul îşi scoase mănuşile pline de sînge, luă tensiometrul şi îl fixă pe braţul Sabrei.

– Cum te simţi?

– Bine, spuse ea epuizată şi cu cearcăne sub ochi. Zîmbind anemic, întrebă: Ronnie ce face?

– Ar trebui să-l convingi să pună capăt situaţiei, spuse Tiel.

– Nu pot. Mai ales acum după ce am născut-o pe Katherine. Nu vreau să risc să o ducă la orfelinat, ca să fie adoptată.

– El nu poate să facă asta fără consimţămîntul tău.

– El poate să facă orice.

– Şi mama ta? Ea de partea cui este?

– De partea lui tata, bineînţeles.

Doctorul desfăcu tensiometrul şi i se adresă Sabrei:

– Încearcă să te odihneşti. Eu o să mă străduiesc să reduc cît mai mult sîngerarea. O să te rog ceva, puţin mai tîrziu, deocamdată vreau să te odihneşti un pic.

– Mă doare. Jos.

– Ştiu. Îmi pare rău.

– Nu e vina ta, spuse ea, de-abia vorbind de oboseală. Ai fost nemaipomenit, Doctore.

Tiel şi Docotrul văzură că respiraţia ei devenise regulată şi că muşchii i se relaxaseră. Tiel o luă pe micuţa Katherine de la pieptul mamei ei. Sabra încercă să protesteze, dar era prea obosită ca să opună rezistenţă.

– O s-o spăl puţin. Cînd te trezeşti, o iei în braţe. Bine?

Tiel reuşi s-o convingă pe fată şi să îi ia copilul.

– Ce facem cu cordonul ombilical? îl întrebă ea pe Doctor.

– Am aşteptat ca să nu existe nici un pericol.

Doctorul îl legă în două locuri, cu două şireturi, la distanţă de vreo trei centimetri. Tiel întoarse capul atunci cînd Doctorul îl tăie.

Acum placenta nu mai era legată de copil, iar Doctorul legă bine sacul de plastic şi o rugă pe Gladys să îl pună într-un frigider.

Tiel deschise o cutie cu şerveţele aseptice.

– Crezi că e bine să curăţ copilul cu astea?

– Presupun că da, îi răspunse Doctorul.

Deşi Katherine gîngurea puţin în semn de protest, Tiel o

şterse cu şerveţele, care miroseau a pudră pentru copii. Deoarece nu avea experienţă şi nu ştia cum să se ocupe de bebeluşi, Tiel era puţin emoţionată. Concomitent, ea observa şi respiraţia uşoară a Sabrei.

– O felicit pentru curajul ei, spuse ea. Şi nu pot să nu fiu de partea lor. Din cîte ştiu eu despre Russell Dendy, nu mă mir că au fugit de el.

– Îl cunoşti?

– Doar din presă. Mă întreb dacă nu cumva el a fost cel care l-a trimis pe Cain aici.

– De ce l-ai lovit în cap?

– Te referi la atacul meu asupra agentului federal? îl întrebă ea, glumind. Voiam să împiedic o nenorocire.

– Sînt de acord cu ceea ce ai făcut tu. Şi eu aş fi procedat la fel.

– Am avut avantajul că eram în spatele lui.

Tiel o înfăşură pe Katherine într-un prosop curat şi o strînse la piept cu tandreţe, înainte de a continua:

– Cred că agentul Cain şi-a făcut doar datoria. A avut nevoie şi de mult curaj ca să se bage în aşa ceva, însă nu puteam să-l las să tragă în Ronnie. Şi, să-ţi spun cinstit, nu voiam nici ca Ronnie să-l ucidă. Am acţionat din instinct.

– Dar nu te-ai enervat puţin cînd ai văzut că acest Cain nu era medic?

Ea îl privi şi îi zîmbi conspirativ.

– Să nu spui la nimeni.

– Promit.

– De unde ai ştiut că nu e medic? Ce l-a dat de gol?

– Nu era preocupat de semnele vitale ale Sabrei. De exemplu, nu i-a luat tensiunea. Părea că nu îşi dădea seama de gravitatea stării ei, aşa că am început să-l bănuiesc şi l-am testat. Cînd cervixul are o dilataţie de opt centimetri, intri în alertă. A căzut la testul ăsta.

– Am putea lua ani grei de închisoare.

– Mai bine aşa, decît să-l fi lăsat să-l împuşte pe Ronnie.

– Amin.

Tiel se uită la fetiţa care dormea.

– Şi fetiţa? Este sănătoasă?

– Hai să ne uităm.

Tiel o puse pe Katherine în poală. Doctorul desfăcu prosopul şi examină bebeluşul. Mîinile lui păreau mari în comparaţie cu trupuşorul copilului, dar atingerea lor era tandră.

– E micuţă, spuse el. S-a născut mai devreme cu vreo două săptămîni, cred. Dar pare sănătoasă. Respiră bine. Ar trebui să se afle acum într-o secţie pentru nou-născuţi. E important să aibă căldură. Ţine-o acoperită.

– Bine.

Doctorul se apropiase mult de Tiel şi era destul de aproape ca ea să-i vadă fiecare cută de la colţurile ochilor. Avea ochii verzi, iar genele îi erau foarte închise la culoare, mai închise decît părul lui castaniu. Bărbia şi maxilarul inferior trădau multă hotărîre. Prin tăietura cămăşii, Tiel observă că sîngele îmbibase bandajul improvizat.

– Te doare umărul?

Cînd ridică privirea, cei doi aproape dădură nas în nas. Se priviră intens cîteva secunde, apoi el întoarse capul şi se uită la rana de la umăr. O privea de parcă ar fi uitat de ea şi de-abia acum conştientiza faptul că era rănit.

– Nu. Nu mă doare. Apoi adăugă: Mai bine pune-i nişte scutece din astea şi înveleşte-o.

Tiel înfăşă copilul cu stîngăcie, în timp ce Doctorul se uita la mamă.

– Tot sîngele ăsta...

Tiel nu duse pînă la capăt întrebarea, ca să nu audă Ronnie. De vreme ce pînă acum nu mai asistase niciodată la o naştere, Tiel nu putea şti dacă sîngerarea Sabrei era normală sau era periculos de abundentă. Ei i se părea neobişnuită şi, dacă îl „citea" bine pe Doctor, şi acesta era îngrijorat.

– Este mai mult decît normal. Doctorul vorbea încet, din acelaşi motiv. Acoperind-o pe Sabra cu cearşaful, începu s-o maseze pe abdomen. Uneori asta ajută la oprirea hemoragiei, spuse el ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Tiel.

– Şi dacă nu ajută acum?

– Vom avea curînd probleme mari. Ar fi trebuit cusută ruptura; n-ar mai fi sîngerat atît de mult.

– Nu te învinovăţi. În situaţia dată, te-ai descurcat extraordinar, doctore Stanwick.

7

Rostise cuvintele fără să se gîndească. Nu intenţionase ca Doctorul să-şi dea seama că ea îl recunoscuse. Cel puţin, nu încă. O luase gura pe dinainte.

Poate că se gîndise o clipă să i se adreseze pe nume ca să vadă cum reacţionează el. Instinctul reportericesc de a provoca un răspuns la o întrebare sau la o afirmaţie neaşteptată o împinsese în mod automat să-i rostească numele ca să vadă reacţia lui spontană şi sinceră.

Iar reacţia lui spontană şi sinceră era evidentă. La început o privi uluit, apoi vizibil deranjat. În cele din urmă, ochii lui se goliră de expresie.

Tiel continua să-l privească direct în ochi, aşteptîndu-se ca el să nege că era doctorul Bradley Stanwick. Sau că fusese doctorul Bradley Stanwick.

Telefonul sună iar.

– La dracu', mormăi Donna. Ce să le spun de data asta?

– Lasă-mă pe mine să răspund, zise Ronnie luînd receptorul. Domnul Calloway? Nu, după cum ţi-a spus şi doamna, nu e mort.

Sabra fusese trezită de ţîrîitul telefonului şi imediat ceru să-şi ia copilul în braţe. Tiel puse cu grijă fetiţa în braţele ei.

Tiel se ridică şi se întinse. Abia acum îşi dădea seama cît de obositoare fusese ultima oră de travaliu şi naşterea. Bineînţeles că oboseala ei nu se putea compara cu cea a Sabrei. Fizic se simţea epuizată, dar mintea îi era limpede. Analiză situaţia în care se aflau. Gladys şi Vern stăteau liniştiţi ţinîndu-se de mînă. Păreau obosiţi, dar mulţumiţi, de parcă acele evenimente fuseseră o modalitate de a se amuza.

Donna stătea cu braţele ei scheletice încrucişate pe pieptul osos. Mexicanul mai înalt şi mai slab era atent la Ronnie şi la telefon, în timp ce prietenul lui se uita la agentul FBI care dădea semne că îşi revine.

Vern îl proptise pe agentul Cain cu spatele de tejghea. Acesta avea gleznele legate cu un cordon sanitar argintiu. La fel şi încheieturile mîinilor. Capul îi atîrna în piept şi el făcea încercări disperate să şi-l ridice, gemînd uşor.

– L-am legat, îi spuse Ronnie lui Calloway la telefon. Am tras aproape în acelaşi timp, dar singurul atins este Doctorul. Nu, se simte bine. Ronnie privi spre Doctor, care dădu din cap în semn de încuviinţare. Cine este domnişoara McCoy?

– Eu sînt, spuse Tiel, făcînd un pas înainte.

– De unde pînă unde? Ronnie o privi întrebător. Cred că este în ordine. De unde ştii cum o cheamă? Bine, aşteaptă. Cînd îi dădu receptorul lui Tiel, o întrebă: Eşti celebră?

– Nu chiar pînă într-acolo încît să mă ştii şi tu. Tiel luă receptorul. Alo?

Glasul de la telefon era autoritar:

– Domnişoară McCoy, la telefon agentul special FBI Bill Calloway.

– Vă salut.

– Poţi vorbi liber?

– Da.

– Nu eşti ameninţată?

– Nu.

– Care e situaţia acolo?

– Exact cum ţi-a descris-o Ronnie. Agentul Cain a fost pe punctul de a produce o nenorocire, dar am reuşit s-o evităm.

Luat prin surprindere, agentul aflat la celălalt capăt al firului răspunse după o scurtă pauză:

– N-am înţeles.

– Aţi greşit că l-aţi trimis aici. Domnişoara Dendy avea nevoie de un obstetrician, nu de probleme.

– N-am ştiut că...

– Acum ştii. Aici nu este nici muntele Carmel, nici Ruby Ridge. Nu vreau să vă învăţ eu meserie, dar...

– Dar? spuse el sec.

– Dar vă solicit ca de acum încolo să cooperaţi cu domnul Davison.

– Nu ne permitem să negociem cu cei ce iau ostatici.

– Dar ei nu sînt terorişti, exclamă ea. Sînt doi tineri răvăşiţi şi speriaţi, care consideră că nu mai au altă opţiune.

Auzi voci ridicate în fundal.

Calloway acoperi receptorul ca să vorbească cu cineva.

Agentul Cain ridică cu greu capul şi se uită la Tiel cu o privire tulbure. Oare o recunoştea pe aceea care îl lovise cu o conservă de chili?

– Domnul Dendy este foarte îngrijorat pentru starea fiicei sale, spuse Calloway, cînd reveni pe fir. Casiera mi-a spus că Sabra a născut.

– A născut o fetiţă. Amîndouă sînt în stare staţionară. Tiel privi spre Doctor, care dădu uşor din cap. Asiguraţi-l pe domnul Dendy că fiica lui nu se află într-un pericol iminent.

– Şeriful Montez mi-a spus că există acolo un localnic cu cunoştinţe medicale.

– Este adevărat. El a asistat-o pe Sabra să nască.

Ochii Doctorului se îngustară pentru o clipă – ca cei ai unui trăgător de elită gata să apese pe trăgaci.

– Şeriful Montez nu-şi aminteşte numele lui de familie. Spune că este cunoscut sub numele de *Doctorul.*

– Da.

– Nu-i ştii numele?

Tiel se gîndi o clipă, neştiind ce să facă. Fusese prinsă de evenimentul naşterii, dar rămăsese conştientă de ceea ce se petrecea afară. Auzise păcănitul motoarelor de elicopter. Poate că erau ale poliţiei sau ale spitalului, dar putea paria că anunţau şi sosirea presei de la Dallas – Fort Worth, Austin, Houston, cît şi a televiziunii.

Rolul activ pe care îl juca ea în evenimentul acesta aflat

în plină desfăşurare stimulase lumea presei. Nu se putea spune că era celebră, cu toată modestia, nici o anonimă. Apărea aproape în fiecare seară la ştiri, iar emisiunea ei era transmisă şi la posturile locale, pe pieţe mai mici, în tot Texas-ul, pînă în Oklahoma, ceea ce însemna că avea cîteva milioane de telespectatori. Ea asigura sarea şi piperul reportajelor sale. Dacă adăuga în această poveste şi implicarea doctorului Bradley Stanwick, care dispăruse în urmă cu trei ani din viaţa publică, ar fi avut un subiect nemaipomenit, care ar fi produs un adevărat spectacol în lumea presei.

Dar Tiel dorea să fie subiectul atenţiei generale; ea să fie cea care aruncă bomba.

Dacă ar dezvălui acum identitatea Doctorului, şi-ar lua adio de la exclusivitate. Toţi ar fi dat publicităţii vestea. Ştirea ar fi fost difuzată, înainte ca ea să-şi publice reportajul. Pînă să prezinte ea desfăşurarea evenimentelor, descoperirea doctorului Stanwick ar fi fost o ştire răsuflată.

Gully n-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi luat o astfel de hotărîre, dar, pentru moment, dorea să păstreze numai pentru ea pontul acesta.

În consecinţă, îi răspunse lui Calloway:

– Doctorul a făcut o treabă nemaipomenită, în condiţiile date. Sabra cooperează cu el. Are încredere în el.

– Am înţeles că a fost rănit în schimbul de focuri.

– Doar o zgîrietură, nimic mai mult. Cu toţii sîntem teferi, domnule Calloway, spuse ea iritată. Sîntem obosiţi, dar întregi şi ăsta e lucrul important.

– Te obligă să spui asta?

– Absolut deloc. Ronnie nu vrea să fie rănit nimeni.

– Da, spuse băiatul. Vreau doar să plec de aici împreună cu Sabra şi cu bebeluşul meu şi să ne putem continua viaţa aşa cum dorim.

Tiel îi transmise lui Calloway mesajul, iar acesta replică:

– Domnişoară McCoy, ştii foarte bine că nu pot permite aşa ceva.

– Am putea să ne înţelegem.

– Eu nu sînt în măsură să...

– Domnule Calloway, sînteţi liber să vorbiţi deschis?

După o scurtă pauză, acesta spuse:

– Lămureşte-mă ce vrei să spui.

– Dacă l-ai cunoscut cumva pe Russell Dendy, atunci poţi să înţelegi pentru ce sînt atît de disperaţi aceşti copii, pentru ce au ajuns să facă ceea ce au făcut.

– Nu pot să discut despre asta, dar înţeleg ce vrei să spui.

Era clar că Dendy trăgea cu urechea.

– Toată lumea ştie că acest om este un tiran, continuă Tiel. Se pare că este hotărît să-i forţeze pe cei doi să se despartă şi să dea copilul spre adopţie. Ronnie şi cu Sabra nu vor decît să poată hotărî singuri şi fără constrîngere în legătură cu viitorul lor şi al copilului. Este o criză de familie, domnule Calloway, şi trebuia tratată ca atare. Poate domnul Dendy se va declara de acord ca un mediator să-i ajute să iasă din acest impas şi să ajungă la o înţelegere.

– Dar Ronnie Davison trebuie să răspundă pentru multe, domnişoară McCoy, cel puţin pentru jaf armat.

– Sînt sigură că Ronnie este gata să răspundă pentru asta.

– Lasă-mă să vorbesc cu el, interveni Ronnie şi îi luă receptorul. Ascultă, domnule Calloway. Eu nu sînt un infractor. Cel puţin, nu am fost pînă azi. N-am luat nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei. N-am de gînd să-i permit domnului Dendy să hotărască viitorul copilului meu. Din situaţia în care mă aflu acum, nu văd altă ieşire.

– Spune-i ce hotărîre am luat noi, Ronnie, îi strigă Sabra.

Acesta privi spre locul unde zăcea fata, cu bebeluşul în braţe, şi pe faţa lui se citi durerea.

– Vorbeşte cu tatăl Sabrei, domnule Calloway. Convinge-l să ne lase în pace şi îi voi elibera pe toţi.

Ronnie mai ascultă o vreme ce îi spunea celălalt în receptor, apoi replică:

– Eu ştiu că cei doi ar trebui să fie acum într-un spital. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Aşa că ai o oră la dispoziţie ca să-mi dai răspunsul.

Interveni o nouă pauză.

– În caz contrar ce se va întîmpla? spuse el, repetînd întrebarea lui Calloway. Ronnie privi din nou spre Sabra. Aceasta strînse fetiţa la piept şi dădu din cap. O să-ţi comunic peste o oră, zise el închizînd brusc telefonul.

Ronnie se adresă ostaticilor:

– Ei bine, aţi auzit totul. Nu vreau să fac rău nimănui. Vreau să putem pleca cu toţii de aici. Aşa că liniştiţi-vă. Privi către ceasul din perete. S-ar putea termina totul în şaizeci de minute.

– Şi dacă tatăl ei n-o să fie de acord să vă lase în pace? întrebă Donna. Ce-o să ne faci atunci?

– Mai bine stai jos şi taci din gură, spuse Vern nervos.

– Mai bine m-ai pupa în fund, moşule, îi răspunse ea. Nu eşti tu şeful meu. Vreau să ştiu dacă o să supravieţuiesc sau o să mor? Peste o oră, o să înceapă să ne împuşte.

O linişte apăsătoare se aşternu în încăpere. Toate privirile se îndreptară spre Ronnie, dar acesta refuza cu încăpăţînare să răspundă la întrebarea nerostită din ochii oamenilor.

Agentul Cain îşi pierduse iar cunoştinţa sau stătea cu capul plecat de ruşine că ratase ocazia să pună capăt acestei încleştări.

Umerii Donnei începură din nou să tremure.

Vern şi Gradys dădeau semne de oboseală. Acum, după ce miracolul naşterii se produsese, nimic nu-i mai mişca. Gladys ţinea capul pe umărul lui Vern.

Tiel se aşeză turceşte lîngă Doctor, care se ocupa de Sabra. Aceasta stătea cu ochii închişi, ţinîndu-şi în braţe fetiţa adormită.

– Cum se simte?

– A pierdut foarte mult sînge şi îi scade tensiunea.

– Şi ce poţi să faci tu?

– Am încercat să-i masez uterul, dar acest lucru, în loc să micşoreze sîngerarea, a mărit-o. Ridicase sprîncenele uimit. Probabil că este vorba de altceva.

– Ce anume?

– Alăptarea.

– Şi poate să alăpteze aşa de repede?

– Nu. Ai auzit cumva de oxitocină?

– Presupun că este o chestie femeiască.

– Este un hormon care ajută la evacuarea laptelui. Şi, în plus, mai contractă şi uterul, ceea ce reduce sîngerarea. Suptul stimulează eliberarea acestui hormon.

– Atunci de ce nu...

– Pentru că am crezut că o să plece la spital. Mai mult, fata a trecut deja prin destule.

Se mai scurseră cîteva minute, apoi cei doi se uitară la Sabra şi fură neplăcut impresionaţi de paloarea ei.

– Mi-e teamă şi de o eventuală infecţie, spuse el. La dracu', trebuie spitalizaţi cît mai repede, amîndoi. Cum e Calloway? Genul de tip dur?

– Sigur. Dar pare inteligent. Pe de altă parte, Dendy este un nebun. L-am auzit prin telefon urlînd tot felul de ameninţări şi ultimatumuri. Tiel se uită la Ronnie, care privea cînd spre parcare, cînd spre cei doi mexicani, care deveniseră din ce în ce mai nervoşi. N-o să ne împuşte, nu?

Doctorul întîrzie să-i răspundă, ocupat să schimbe scutecele protectoare de sub Sabra; apoi se sprijini de frigider şi se ridică pe un genunchi. Proptindu-se cu un cot în uşa frigiderului, îşi trecu amărît o mînă prin păr. După standardele citadine, nu i-ar fi stricat o tunsoare. Dar, acum şi acolo, îi stătea bine aşa cum era.

– Nu ştiu ce-o să facă el, domnişoară McCoy. Chinurile pe care oamenii sînt în stare să şi le provoace unii altora nu încetează să mă uimească şi să mă scîrbească. Eu nu cred că băiatul ăsta ar fi în stare să ne pună la zid şi să ne împuşte, dar

nu avem nici o garanţie că n-o va face pînă la urmă. Vorbă multă, sărăcia omului.

– Este un punct de vedere fatalist.

– Tu m-ai întrebat. Ridică din umeri. Nu era nevoie să discutăm despre asta.

– Atunci despre ce ai vrea să vorbim?

– Despre nimic.

– La dracu', spune ea, dorind să-l şocheze. Ai vrea să ştii cum de te-am recunoscut.

El n-o privi şi nu spuse nimic. Îşi construise o armură şi treaba ei era să pătrundă dincolo de ea.

– Cînd te-am văzut prima dată, mi-ai părut o figură cunoscută, dar n-am ştiut de unde să te iau. Pe urmă, în timpul naşterii, chiar înainte de a ieşi copilul, mi-am dat seama cine eşti. Cred că te-ai dat de gol prin modul în care te-ai purtat cu Sabra.

– Ai o memorie remarcabilă, domnişoară McCoy.

– Tiel. Memoria mea este mai bună decît a unui om oarecare. În plus, eu am făcut reportajul cu tine.

Tiel îşi aminti scrisorile de invitaţie de la postul de televiziune pentru care lucra.

Doctorul îşi murmură:

– Aşadar, tu faci parte dintre cei care mi-au transformat viaţa într-un iad?

– Îmi fac bine meseria.

El rîse disprețuitor.

– Sînt sigur. O privi drept în ochi: Îţi place ceea ce faci?

– Foarte mult.

– Îţi face plăcere să urmăreşti oameni care sînt deja la pămînt, să faci publice problemele lor intime şi să-i pui în situaţia de a nu-şi mai putea reface niciodată viaţa?

– Tu acuzi presa pentru problemele tale personale?

– În mare parte, da.

– Ca de exemplu?

– De exemplu, spitalul a avut probleme din pricina reclamei proaste. Reclama proastă făcută şi întreţinută de oameni asemeni ţie.

– Tu singur ţi-ai făcut reclama proastă, doctore Stanwick.

Furios, el întoarse capul şi Tiel înţelese că atinsese o coardă sensibilă.

Bradley Stanwick fusese un oncolog de renume, care lucra într-unul din cele mai importante centre de tratare a cancerului unde veneau pacienţi din toată lumea, de obicei apelînd la el ca la ultima speranţă de salvare. Clinica nu-i putuse salva pe toţi, dar avusese cele mai bune rezultate micşorînd numărul victimelor acestei boli şi prelungindu-le viaţa prin eficienţa tratamentelor lor.

O cumplită ironie a sorţii făcuse ca tînăra şi frumoasa soţie a lui Bradley Stanwick să aibă o formă inoperabilă de cancer al pancreasului.

Nici el şi nici strălucitii lui colegi nu au putut întîrzia efectele devastatoare ale bolii. La cîteva săptămîni după ce aceasta fusese diagnosticată, femeia căzuse la pat. Ea acceptase chimioterapia ca şi boala în sine. Sistemul ei imunitar era slăbit

şi se îmbolnăvi de pneumonie. Şi, unul cîte unul, organele ei începuseră să cedeze.

Nedorind ca medicaţia contra durerii să o anihileze, să o transforme într-o legumă, ea a refuzat-o. Totuşi, în timpul ultimelor zile de viaţă, durerile deveniră atît de mari încît, pînă la urmă, acceptă tratamentul, pe care şi-l putea administra singură.

Tiel aflase toate acestea după cercetări îndelungate. Doctorul Bradley şi soţia lui ajunseră în centrul atenţiei numai după moartea acesteia. Pînă să moară ea, făcuse parte doar dintr-o statistică tristă, privind victimele acestei boli. Dar, după funeralii, rudele nemulţumite au început să facă agitaţie în jurul faptului că ginerele lor ar fi accelerat moartea soţiei sale şi anume că el ar fi ajutat-o să se sinucidă, punînd o doză atît de mare în sistemul ei de medicaţie încît ea, pînă la urmă, murise din cauza unei doze prea mari de narcotice. Rudele au pretins că moştenirea ei semnificativă a grăbit cursul lucrurilor.

De la bun început, Tiel se gîndise că acele acuzaţii erau total nefondate. Era o concluzie bine ştiută că doamna Bradley mai avea de trăit doar cîteva zile. Un bărbat care urma să moştenească o avere mare îşi putea permite să aştepte desfăşurarea naturală a lucrurilor. Mai mult, dr. Stanwick avea propria lui avere, deşi dăduse mult şi clinicii de oncologie, ca donaţie pentru cercetări şi pentru îngrijirea pacienţilor.

Chiar dacă el recursese la eutanasie, în ce o privea pe soţia lui, Tiel nu se grăbise să arunce ea prima piatra. Discuţiile controversate în jurul eutanasiei nu o convinseseră în nici un

fel. Legat de acest subiect, ea prefera să discute cu oameni neîmpătimiţi.

Dar, pornind strict de la un asemenea punct de vedere, ea se îndoia foarte mult de faptul că Bradley Stanwick şi-ar fi riscat reputaţia, chiar şi de dragul iubitei sale soţii.

Din păcate pentru el însă, socrii lui insistaseră cu insinuările pînă cînd autorităţile au ordonat o cercetare amănunţită – care s-a dovedit a fi o pierdere de timp şi o osteneală inutilă. Nu s-a găsit la anchetă nici o dovadă care să vină în sprijinul afirmaţiilor răuvoitoare ale acelor rude, în legătură cu vreo posibilă crimă. Nu exista nici un indiciu cum că dr. Stanwick ar fi făcut ceva ca să grăbească moartea soţiei sale. Autorităţile au refuzat pînă şi să prezinte acest caz marelui juriu, pretinzînd că, din lipsă de probe, nu exista absolut nici o bază legală de pornire.

Şi totuşi, povestea nu s-a terminat aici. Pe timpul investigaţiilor, care au durat săptămîni întregi, au fost interogaţi dr. Stanwick, colegii lui, subalternii, prietenii, familia şi foşti pacienţi. Au fost examinate şi discutate în amănunt toate aspectele vieţii lui. El trăia sub un con de suspiciune, care era deosebit de deranjant, de vreme ce majoritatea pacienţilor lui erau consideraţi ca fiind pe moarte, suferind de boli incurabile.

Reputaţia spitalului în care lucra el ajunsese în vizor. Şi, în loc să-l susţină, cei ce conduceau spitalul s-au grăbit să voteze în unanimitate pentru revocarea tuturor privilegiilor lui în acea instituţie, pînă la eliminarea tuturor suspiciunilor. Bradley Stanwich era suficient de inteligent ca să ştie că nu mai scăpa

niciodată de suspiciunile ce planau asupra sa. O dată plantată sămînţa bănuielii în mintea oamenilor, aceasta găsea terenul fertil pentru a se dezvolta.

Poate că ultima trădare a fost cea a partenerilor lui de la clinica pe care o înfiinţase. După ce lucraseră împreună ani de zile, adunînd studii de cercetare şi de caz, îmbinîndu-şi cunoştinţele, experienţa şi teoriile, prieteniile şi legăturile profesionale, aceştia îi cerură să demisioneze.

Doctorul vînduse partea lui de acţiuni, imensa casă din Highland Park, toate pentru o sumă derizorie şi, cu „înjurăturile" de rigoare, plecase din Dallas într-o direcţie necunoscută. Dacă Tiel nu s-ar fi rătăcit şi n-ar fi ajuns în Rojo Flats, probabil că nu s-ar mai fi gîndit niciodată la el.

Acum ea îl întrebă:

– Sabra este prima pacientă pe care ai tratat-o de cînd ai plecat din Dallas?

– Sabra nu este o pacientă, iar eu nu am tratat-o. Am fost specialist în oncologie, nu în obstetrică. Cazul ăsta este o urgenţă. Eu i-am dat curs, la fel ca şi tine. La fel ca toţi ceilalţi.

– Dar este o falsă modestie, Doctore. Nimeni dintre noi n-ar fi putut face pentru Sabra ceea ce ai făcut tu.

– Ronnie, te deranjează dacă bem ceva?

– Nu, nu mă deranjează. Şi ceilalţi pot bea apă.

Aplecîndu-se în faţă, Doctorul luă un pachet de sticle cu apă de pe un raft. Scoase din el două sticle, una pentru Tiel şi una pentru el, şi le dădu pe celelalte lui Ronnie, care o rugă pe Donna să le distribuie.

Goli aproape jumătate de sticlă dintr-o singură înghiţitură. Tiel deşurubă capacul şi bău şi ea, suspinînd de plăcere.

– A fost o idee bună. Încerci să schimbi subiectul?

– Ai ghicit bine.

– Nu practici medicina aici, în Rojo Flats?

– Ţi-am spus deja. Sînt fermier.

– Dar lumea de aici te ştie drept „Doctorul".

– Într-un oraş mic, toţi ştiu totul despre toţi.

– Probabil că ai vorbit cu cineva. Altfel, de unde...

– Auzi, domnişoară McCoy...

– Tiel.

– Nu ştiu cum s-a aflat că am practicat cîndva medicina. Şi chiar dacă am spus-o eu, ce-ţi pasă ţie?

– Eram curioasă.

– Îhî. El privea drept în faţă, ignorînd-o. Ăsta e un interviu. N-o să obţii un interviu de la mine. Aşa că mai fă economie de respiraţie. S-ar putea să ai nevoie mai tîrziu.

– Înainte să... de acel episod, ai avut o viaţă activă. Nu-ţi pare rău că nu mai eşti în miezul evenimentelor? Nu doreşti să revii?

– Nu.

– Nu te plictiseşti aici?

– Nu.

– Nu te simţi singur?

– De ce?

– Pentru că nu ai pe nimeni alături de tine.

El se întoarse spre ea şi se aşeză mai bine.

– Uneori. Privirea i se pierdu în zare. Te oferi cumva să-mi ţii companie?

– Hai, te rog.

Cînd ea spuse asta, el începu să rîdă, lăsînd-o să înţeleagă că glumise.

Tiel se simţea jenată că fusese pusă la punct.

– Sper că nu eşti misogin.

Vorbind din nou serios, el îi spuse:

– Iar eu sper să nu mai pui atîtea întrebări, mai ales personale, într-un moment ca ăsta. Tocmai începuse să-mi placă de tine.

În mod ciudat, felul în care o privea acum, cu intensitate, avea un efect mai mare decît oferta sexuală. Aceea fusese o păcăleală.

Apoi, un zgomot puternic îi readuse pe amîndoi la realitate.

8

Tiel îl botezase pe mexicanul mai scund şi mai solid Juan. El provocase scandalul. Acum era aplecat peste agentul Cain, înjurîndu-l din inimă – cel puţin aşa presupunea ea –, în spaniola lui răcnită.

– Ce dracu'? striga Cain în timp ce se străduia din răsputeri să se dezlege.

Spre dezaprobarea tuturor, Juan lipi o bucată de bandă adezivă peste gura agentului FBI, ca să-l facă să tacă. Între timp, colegul lui Juan începu să turuie într-o spaniolă care avea un ton de reproş la adresa compatriotului său şi de uimire faţă de neaşteptatul atac al lui Juan asupra agentului.

Ronnie flutură pistolul şi strigă:

– Ce s-a întîmplat? Ce tot fac acolo? Vern, care-i treaba?

– Să fiu al dracului dacă ştiu. Am aţipit. M-am trezit cînd au început ăştia doi să urle ca descreieraţii.

– S-a năpustit asupra lui, spuse Gladys cu reproş. Fără

nici un motiv aparent. N-am încredere în el. Şi nici în prietenul lui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Doctorul în spaniolă.

Ceilalţi tăcură dintr-o dată, miraţi că acesta ştia limba. Juan părea cel mai surprins. Întoarse brusc capul şi îl privi ţintă pe Doctor. Imposibil. Doctorul mai puse o dată întrebarea.

– Nimic, mormăi Juan ca pentru sine.

Doctorul se ridică în picioare şi schimbă cîteva cuvinte cu mexicanul.

– Ei? întrebă Tiel.

– Ce? Tot ce ştiu eu în spaniolă este: bună, la revedere, te rog, mulţumesc şi la dracu'. Dar nu le pot folosi în situaţia dată.

– De ce ai sărit la el? îl întrebă Ronnie pe mexican. Ce te-a apucat?

Donna interveni:

– E nebun, asta e. Am ştiut din clipa-n care l-am văzut.

Juan răspunse în spaniolă, dar Ronnie scutură nervos din cap:

– Nu înţeleg ce spui. Scoate-i banda de pe gură. Scoate-i-o! îi strigă el, deoarece Juan nu-l ascultase imediat. Ronnie se făcu înţeles mimînd scoaterea benzii de pe gura lui Cain, care asculta şi urmărea ceea ce se întîmpla, cu nişte ochi mari, rotunzi şi plini de teamă.

Mexicanul se aplecă, apucă de un capăt banda adezivă şi o trase de pe gura agentului. Acesta ţipă de durere, apoi strigă:

– Nenorocitule!

Juan părea mulţumit de ceea ce făcuse. Privi spre prietenul

său şi rîseră amîndoi, de parcă i-ar fi amuzat durerea şi jena agentului federal.

– O să vă bag pe toţi în puşcărie. Pînă la ultimul. Cain o privi cu ură pe Tiel. Mai ales pe tine. Tu eşti de vină pentru toate astea.

– Eu?

– Ai lovit un agent federal şi l-ai împiedicat să-şi facă datoria.

– Te-am împiedicat să iei viaţa unui om, fără nici un sens, doar ca să te umfli tu în pene; pentru ce ai venit aici, ca să complici şi mai mult lucrurile, şi-aşa complicate. Aş face la fel dacă m-aş mai afla în aceeaşi situaţie.

Privirea duşmănoasă a agentului se muta de la un ostatic la altul, oprindu-se în final asupra mexicanului care îl atacase.

– Nu înţeleg. Ce e cu voi, oameni buni? El făcu semn spre Ronnie. El este duşmanul, nu eu.

– Noi vrem doar să împiedicăm ca încleştarea asta să se termine cu vreo nenorocire, spuse Doctorul.

– Singurul lucru care trebuie să se întîmple este să vă predaţi şi să eliberaţi ostaticii.

– Am auzit deja asta de la Calloway, îi spuse Tiel.

– În caz că agentul special Calloway crede că eu sînt mort...

– I-am dat toate asigurările că trăieşti.

Agentul i se adresă pe un ton zeflemitor lui Ronnie:

– Ce te face să crezi că te ia în serios?

– Pentru că am confirmat eu că trăieşti, interveni Tiel.

Doctorul care se ocupa iar de Sabra, spuse:

– Mai am nevoie de un pachet de scutece.

Nu puteau fi pentru copii, îşi zise Tiel. Fetiţa n-avea cum să ude atît de multe. Dintr-o privire înţelese că erau necesare pentru Sabra, care continua să sîngereze.

– Ronnie, pot să mai iau un pachet de scutece?

– Ce s-a întîmplat? I s-a întîmplat ceva copilului?

– Nu copilului, Sabra sîngerează.

– Vai, Dumnezeule!

– Pot să iau scutecele?

– Sigur, sigur, spuse el pierdut.

– Ce mai erou eşti, Davison, zise Cain dispreţuitor. Ca să-ţi salvezi pielea, îţi laşi iubita şi copilul să moară. Da, e nevoie de mare curaj ca să laşi o femeie să sîngereze pînă moare.

– Poate era mai bine dacă mexicanul îţi punea o bandă adezivă care să nu mai poată fi scoasă, mormăi Donna. Dar ştiu că ai gură mare, poliţaiule.

– De data asta ai dreptate, Donna, spuse Gladys. Apoi se adresă lui Cain: Ce urît vorbeşti!

– Toată lumea să tacă din gură! spuse Ronnie. Tăcură toţi, cu excepţia celor doi mexicani, care discutau în şoaptă.

Tiel se grăbi să-i dea Doctorului cutia cu scutece. Deschise cutia şi desfăcu un scutec, pe care Doctorul îl puse sub şoldurile Sabrei.

– De ce ai ales din astea?

– Sîngerează prea mult. Scutecele astea sînt căptuşite cu plastic.

Schimbul de cuvinte avu loc în şoaptă. Nici unul nu dorea să o sperie pe fată sau să-l tulbure şi mai mult pe Ronnie, care se uita la ceasul de pe peretele din spatele tejghelei. Secundarul lung se mişca cumplit de încet.

Doctorul se apropie de Sabra şi o luă de mînă.

– Sîngerezi mai mult decît este normal.

Ochii ei se îndreptară spre Tiel, care puse o mînă liniştitoare pe umărul ei.

– Nu trebuie să te sperii. Doctorul nu vrea ca lucrurile să devină atît de rele încît să nu mai poată fi îndreptate.

– Aşa este. Aplecîndu-se către ea, Doctorul îi vorbi calm: Ce-ar fi să te răzgîndeşti şi să mergi la spital?

– Nu!

Doctorul insistă.

– Înainte de a spune nu, ascultă-mă puţin. Te rog.

– Te rog, Sabra. Lasă-l să-ţi explice, interveni Tiel.

Ochii fetei se îndreptară din nou spre Doctor; în ei se citea o tristeţe profundă.

– Nu mă gîndesc doar la tine şi la copil, spuse el, ci şi la Ronnie. Cu cît mai repede se sfîrşesc toate astea, cu atît mai bine o să fie şi pentru el.

– Poate că tata o să-l omoare.

– N-o să-l omoare. N-o să-l omoare dacă tu şi fetiţa sînteţi tefere.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Nu înţelegi nimic. Este un prefăcut. Aseară, cînd i-am spus de copil, ne-a ameninţat că o să-l omoare. A spus că dacă ar fi putut, l-ar fi omorît chiar în acea clipă, în mine, l-ar fi

strangulat cu propriile lui mîini. Îl urăşte pe Ronnie şi urăşte faptul că noi doi sîntem împreună.

Tiel respiră greu. Nu auzise niciodată vreo vorbă bună despre Russel Dendy, dar dovada asta de cruzime era şocantă. Cum putea să fie cineva atît de crud? Buzele Doctorului formară o linie subţire.

– Ăsta e tatăl meu, continuă Sabra. Nu-i place să fie înfruntat. N-o să ne ierte niciodată că l-am sfidat. O să-l bage pe Ronnie la închisoare pe viaţă şi o să facă în aşa fel încît eu să nu-mi pot vedea copilul niciodată. Dacă nu pot fi cu Ronnie şi cu copilul, atunci nu-mi pasă ce se întîmplă cu mine. Sabra plecă fruntea într-o parte şi şi-o rezemă de obrazul nou-născutului. Moţul portocaliu de pe creştetul copilului oprea lacrimile Sabrei. Voi v-aţi purtat nemaipomenit cu mine. Sincer. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu veţi reuşi să mă faceţi să mă răzgîndesc. Pînă nu ne vor lăsa pe mine şi pe Ronnie să plecăm şi tata va jura că o să ne lase în pace, eu nu plec de aici. Doctore, am încredere în tine mai mult decît în oricare alt medic din vreun spital la care mă poate trimite tata.

Doctorul îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi oftă, apoi o privi Tiel, care ridică din umeri neputincioasă.

– Bine, spuse el pe un ton şovăitor. O să văd ce pot face.

– Sînt sigură că vei reuşi, zîmbi Sabra. Este chiar atît de gravă situaţia?

– Nu pot opri sîngerarea pricinuită de ruptură. În ce priveşte sîngerarea vaginală... Îţi aminteşti cînd ţi-am spus mai devreme să te odihneşti, pentru că o să te rog ceva mai tîrziu?

– Îhî.

– Ei bine, aş vrea să-i dai să sugă lui Katherine.

Fata îi aruncă lui Tiel o privire uimită.

– Alăptatul o să producă contracţia uterului şi o să micşoreze sîngerarea, îi explică ea.

Doctorul îi zîmbi Sabrei.

– Eşti gata să încerci?

– Cred că da, îi răspunse ea, deşi părea nesigură şi jenată.

– Te ajut eu.

Tiel puse mîna pe foarfecă.

– O să folosesc asta ca să-ţi tai rochia la umeri. O s-o leg la loc mai tîrziu, dar în felul ăsta nu va trebui să te dezbraci.

– E bine aşa.

Sabra părea mai liniştită, acum că Tiel lua hotărîri în numele ei.

– Doamnelor, vă las singure. Ăăăă, domnişoară, ăăă, Tiel?

Doctorul se apropie de ea şi vorbiră în şoaptă.

– Te pricepi la aşa ceva?

– Nu, deloc. Mama nu m-a mai alăptat de la trei luni. Nu-mi amintesc.

Doctorul schiţă un zîmbet trist.

– Nu mă refeream la cel ce primeşte hrana.

– Ştiu la ce te-ai referit. Am glumit. Dar răspunsul este acelaşi: nu mă pricep.

– În acest caz, Katherine o să ştie singură ce să facă. Dacă o aşezi într-o poziţie corectă, o să acţioneze din instinct. Cel puţin aşa sper. Cîteva minute de la fiecare sîn.

– Bine, spuse Tiel dînd scurt din cap.

Tiel înghenunche lîngă Sabra şi îi tăie cu foarfeca cusăturile de la umeri ale rochiei.

– De acum înainte te sfătuiesc să îmbraci bluze care se descheie în faţă. Sau ceva uşor pe care poţi să-l ridici şi s-o acoperi pe Katherine. Odată, în timpul unui zbor lung spre Los Angeles, am stat lîngă o mamă cu un bebeluş. Ea l-a alăptat pe tot timpul zborului şi nimeni nu a ştiut nimic, în afară de mine, şi asta numai pentru că stăteam chiar lîngă ea. A fost tot timpul acoperită.

Îi vorbea cu intenţia de a o distrage şi de a o face să fie mai puţin ruşinoasă. După ce termină cu tăiatul, Tiel îi dădu jos o parte a corsajului.

– Acum trage în jos breteaua sutienului. Aşa, o ţin eu pe Katherine. Sabra privi în jur cu atenţie. Nu te vede nimeni, o linişti Tiel.

– Ştiu. Dar mă simt ciudat.

– Îmi dau seama de asta.

Cînd Sabra fu gata, Tiel i-o dădu înapoi pe Katherine. Fetiţa gîngurea uşor, dar în clipa în care simţi sînul plin al Sabrei, gura ei începu să caute sfîrcul. Îl găsi, încercă să-l ia în guriţă, dar nu reuşi. După cîteva încercări eşuate, fetiţa începu să scîncească şi să dea cu pumnii ei micuţi.

– E în ordine? întrebă Doctorul.

– E bine, minţi Tiel.

Sabra plîngea neputincioasă.

– Nu mă pricep... Cu ce greşesc oare?

– Cu nimic, draga mea, cu nimic, spuse Tiel ca s-o liniştească. Katherine nu ştie încă să fie bebeluş, aşa cum nici tu nu ştii cum să fii mamă. Veţi învăţa împreună. Asta este minunat. Dar am auzit că bebeluşul simte nemulţumirea mamei. Cu cît eşti mai relaxată, cu atît va fi mai uşor. Respiră adînc de cîteva ori şi mai încearcă.

Cea de-a doua încercare eşuă şi ea.

– Ştii ceva? Cred că poziţia nu e bună, zise Tiel. Nu e comod nici pentru tine şi nici pentru ea. Poate că ar fi mai bine să stai în şezut.

– Nu pot. Mă doare rău fundul.

– Ce-ar fi să te sprijine Doctorul? Te-ar mai uşura şi aşa ai putea să o ţii mai bine pe Katherine.

– Dar el o să mă vadă, se împotrivi ea, în şoaptă, gata să plîngă.

– O să fac eu ceva ca să nu vadă nimic. Aşteaptă. Mă întorc repede.

Observase mai devreme un raft cu tricouri. Înainte ca Ronnie să o poată întreba ce vrea să facă, Tiel se duse acolo şi luă un tricou. Era plin de praf, dar n-avea altă soluţie. Pînă să se întoarcă, mai luă încă un tricou de pe raft.

Cînd ajunse cu tricourile, Katherine plîngea de-a binelea. Toţi ceilalţi tăceau respectuoşi. Tiel le acoperi pe mamă şi pe fetiţă cu un tricou mare.

– Aşa. N-o să vadă nimic. Bine?

– Bine.

– Doctore?

Doctorul veni într-o clipită.

– Da?

– Vrei, te rog, să stai în spatele Sabrei şi s-o susţii, aşa cum am făcut eu cînd a născut ea?

– Sigur.

El îngenunche în spatele fetei şi o ajută să se aşeze într-o poziţie semi-şezînd.

– Acum, reazămă-te de pieptul meu. Haide, relaxează-te, Sabra. Stai bine aşa?

– Da, e bine. Mulţumesc.

Tiel ridică un colţ din tricou, doar atîta cît să se poată uita sub el. Katherine nu mai plîngea şi era iar în căutarea hranei.

– Ajut-o, Sabra, o îndrumă Tiel cu tandreţe.

Sabra acţiona şi ea din instinct. Cu o mică mişcare, ea duse sînul spre gurita copilului, iar aceasta începu să sugă frenetic.

Sabra rîse fericită. La fel şi Tiel, care lăsă în jos colţul tricoului şi se uită spre Doctor.

– Cred că totul este în ordine. Amîndouă se descurcă de minune. Lauda lui Tiel aduse un zîmbet larg pe buzele palide ale Sabrei. Tiel o întrebă:

– Erai hotărîtă dinainte s-o alăptezi?

– Ca să-ţi spun drept, nici nu m-am gîndit la asta. Am fost atît de preocupată să nu afle nimeni că sînt însărcinată încît n-am avut timp să mă mai gîndesc la altceva.

– Poţi să faci asta şi dacă nu reuşeşti, poţi să încerci cu biberonul. Nu e nici o ruşine să o hrăneşti cu biberonul.

– Dar am auzit că e mai bine să o alăptezi la sîn.

– Şi eu am auzit la fel.

– Tu nu ai copii?

– Nu.

– Eşti căsătorită?

Sabra părea că uitase de prezenţa Doctorului. Stătea cu spatele la el, aşa că acesta era ca şi inexistent pentru ea. Tiel, aflată faţă în faţă cu el, era conştientă că acesta auzea fiecare cuvînt.

– Nu. Sînt singură.

– Ai fost vreodată căsătorită?

După o uşoară ezitare, Tiel îi răspunse:

– Cu mulţi ani în urmă. Pentru o scurtă perioadă de timp.

– Ce s-a întîmplat?

Ochii verzi priviră direct.

– Am luat-o pe drumuri diferite.

– A! Păcat.

– Da, a fost păcat.

– Cîţi ani aveai?

– Eram tînără.

– Şi cîţi ani ai acum?

Tiel rîse puţin iritată.

– Acum sînt ceva mai bătrînă. Am împlinit treizeci şi trei de ani luna trecută.

– Ar trebui să te grăbeşti şi să-ţi găseşti pe cineva. În caz că vrei copii.

– Vorbeşti ca mama mea.

– Şi tu nu vrei?

– Ce să vreau?

– Nu vrei să te căsătoreşti şi să ai copii?

– Poate, într-o bună zi. Am fost prea ocupată cu munca.

– Ai putea fi mamă şi fără să te căsătoreşti.

– M-am gîndit la asta, dar nu cred că mi-aş dori aşa ceva pentru copilul meu. Încă mă mai gîndesc.

– Nu pot să-mi închipui de ce nu vor oamenii să aibă copii, spuse fata. Eu şi cu Ronnie numai despre asta vorbim. Am vrea să avem o casă mare la ţară. Şi mulţi copii. Eu sînt singură la părinţi. Ronnie are un frate vitreg, dar este o diferenţă de doisprezece ani între ei. Noi ne dorim o familie mare.

– Este de admirat ambiţia voastră.

Delicat, Doctorul îi făcu semn cu bărbia lui Tiel că sosise momentul ca bebeluşul să schimbe sînul. Tiel o ajută pe Sabra şi, curînd, Katherine sugea mulţumită de la celălalt sîn.

Apoi, fata îi surprinse pe amîndoi, cînd întoarse uşor capul şi întrebă:

– Şi tu, Doctore?

– Şi eu ce?

– Eşti căsătorit?

– Soţia mea a murit acum trei ani.

Sabra se schimbă la faţă.

– Ah, iartă-mă.

– Nu-i nimic.

– Cum a murit? Dacă nu te deranjează că te întreb asta.

El îi povesti despre boala soţiei lui, fără a aminti despre conflictul care urmase dispariţiei ei premature.

– Copii ai?

– Din păcate, nu. Tocmai hotărîsem să avem copii, dar ea s-a îmbolnăvit. Ca şi domnişoara McCoy, era ocupată. A fost microbiolog.

– A, probabil că era deşteaptă.

– Era strălucitoare. El zîmbi, deşi Sabra nu putea vedea acest lucru. Era mult mai inteligentă decît mine.

– Probabil că v-aţi iubit mult.

Zîmbetul îi pieri treptat. Ceea ce Sabra nu bănuia, dar Tiel ştia, era că acel mariaj nu fusese fără probleme. Pe timpul cercetărilor în jurul morţii lui Shari Stanwick, se descoperise faptul că ea avusese o legătură extraconjugală. Bradley Stanwick ştia că soţia lui nu-i era fidelă şi încercase să-i găsească scuze. El muncea foarte mult, lucra pînă tîrziu în noapte şi, de multe ori, era departe de casă. Aşa că...

Totuşi cei doi se iubiseră şi erau hotărîţi să aibă o căsnicie fericită. Apelaseră la consiliere şi făcuseră planuri să rămînă împreună, însă la scurtă vreme se declanşase acea boală necruţătoare. De fapt, boala ei îi apropiase şi mai mult. Cel puţin, aşa declarase el celor care investigaseră cazul.

Tiel observase că, şi acum, după atîta vreme, îl mai durea amintirea infidelităţii ei.

Cînd îşi dădu seama că Tiel îl privea, Doctorul îşi alungă tristeţea din privire.

– Este suficient pentru moment, spuse el, vorbind mai dur decît şi-ar fi dorit.

– Oricum s-a oprit din supt, spuse Sabra. Cred că a adormit.

În timp ce Sabra îşi aranja ţinuta, Tiel luă copilul şi îl schimbă. Doctorul o aşeză mai bine pe fată, apoi se uită iar la scutecele de sub ea.

– E mai bine. Doamne ajută!

Tiel strînse fetiţa în braţe şi o sărută pe creştetul capului, după care i-o dădu înapoi mamei.

Sună telefonul. Sosise timpul.

Toţi deveniră brusc atenţi. Aşteptat timp de o oră, ţîrîitul telefonului îi neliniştea, pentru că ar fi putut determina viitorul lor. Acum, cînd sosise scadenţa, tuturor părea să nu le placă să audă răspunsul lui Calloway la cererea lui Ronnie. Îi displăcea profund mai ales lui Ronnie, care părea mai nervos decît oricînd.

El o privi pe Sabra şi încercă să-i zîmbească, dar zîmbetul i se stinse rapid pe buze.

– Eşti sigură, Sabra?

– Da, Ronnie. Sabra vorbea încet, dar cu hotărîre şi demnitate. Sînt foarte sigură.

Băiatul îşi şterse palmele de pantaloni, după care ridică receptorul din furcă.

– Domnul Calloway? Apoi, după o mică pauză, exclamă: Tata!

9

Cine mai e şi ăsta?

După ce ultimul sosit fusese invitat în duba FBI, Calloway nu dăduse importanţă întrebării lipsite de politeţe a lui Russell Dendy, ci se ridică în picioare şi dădu mîna cu acel bărbat.

– Domnul Davison?

– Vă bateţi joc de mine? rînjise Dendy cu dispreţ. L-aţi chemat şi pe el?

Calloway se făcu că nu-l aude pe Dendy.

– Sînt agentul special Bill Calloway.

– Sînt Cole Davison. Din păcate, nu pot să spun că mă bucur să vă întîlnesc, domnule Calloway.

După cum arăta, se putea presupune că Davison era fermier. Purta o pereche de jeanşi Levis şi cizme de cow-boy. Cămaşa lui scrobită avea butoni de perle în loc de nasturi. Cînd intrase în dubă, îşi scosese politicos pălăria, care lăsase

o urmă adîncă în păr şi o dungă roz pe fruntea mult mai deschisă la culoare decît restul feţei bronzate de soare. Era solid şi avea un mers uşor legănat.

În realitate, nu era fermier, ci patronul a cinci fast-food-uri şi locuia în Hera pentru a scăpa de oraşele mari, precum Tulia şi Floydada.

Calloway îl întîmpinase cu un „Mulţumesc că aţi venit atît de repede, domnule Davison".

– Oricum aş fi venit, indiferent dacă mă chemaţi sau nu. Eram nerăbdător să ajung aici. Mă pregăteam să ies din casă, cînd aţi sunat dumneavoastră.

Dendy, care tuna şi fulgera pe undeva prin spate, îl apucă pe după umeri pe Davison şi-l întoarse spre el.

– Din cauza ta se află fiica mea în beleaua asta. Dacă i se întîmplă ceva, eşti un om mort, ca şi criminalul pe care l-ai făcut.

– Domnule Dendy, îl întrerupse Calloway sec. Din nou sînt în situaţia de a vă evacua din această maşină. Dacă mai spuneţi un singur cuvînt, o să fiţi dat afară.

Milionarul nu ţinu cont de avertismentul lui Calloway şi continuă să vorbească nepoliticos:

– Băiatul dumitale, spuse el, a sedus-o pe fiica mea, a lăsat-o însărcinată şi, pe urmă, a răpit-o. O să am grijă să stea după gratii toată viaţa.

Spre meritul lui, Davison îşi păstră calmul:

– Mie mi se pare că şi dumneavoastră aveţi o bună parte de vină, domnule Dendy. Dacă nu aţi fi fost atît de neînduplecat

cu aceşti copii, n-ar fi fost nevoiţi să fugă. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că Ronnie nu a luat-o pe fiica dumneavoastră împotriva voinţei ei. Copiii se iubesc şi au fugit de dumneavoastră şi de ameninţările dumneavoastră. Asta e părerea mea.

– Puţin îmi pasă de părerea dumitale.

– Ei bine, mie îmi pasă, spuse Calloway, răstindu-se la Russel Dendy. Aş vrea să cunosc punctul de vedere al domnului Davison.

– Puteţi să-mi spuneţi Cole.

– Bine, Cole. Ce părere ai? Poţi să ne spui cîte ceva despre fiul dumitale şi despre ce crezi că are de gînd să facă în continuare?

Dendy ripostă:

– Cred că nişte trăgători de elită, nişte jandarmi ar fi mai folositori.

– Dacă recurgem la forţă punem în pericol viaţa fiicei dumneavoastră şi a copilului ei.

– Copil? exclamă Davison. S-a născut deja?

– Din cîte am înţeles noi, a născut o fetiţă acum două ore, îl informă Calloway. Se pare că amîndouă sînt bine.

– Se pare, mormăi Dendy. Din cîte ştiu eu, fiica mea e moartă.

– Nu e moartă, cel puţin aşa ne-a comunicat domnişoara McCoy.

– Poate că a spus-o ca să-şi salveze pielea. Poate că nebunul ăla îi ţinea pistolul la tîmplă!

– Nu cred, domnule Dendy, spuse Calloway, încercînd

să-şi păstreze calmul. Psihologul nostru, care a ascultat convorbirea telefonică cu domnişoara McCoy este de aceeaşi părere. Felul în care vorbea demonstra că nu se afla sub tensiune.

– Cine e McCoy asta? dori să afle Davison.

Calloway îi explică, apoi continuă discuţia cu el.

– Cînd ai vorbit ultima oară cu Ronnie?

– Aseară. Intenţionau să meargă amîndoi acasă la familia Dendy ca să le spună despre copil.

– De cînd ştii Sabra că e însărcinată?

– De cîteva săptămîni.

Faţa lui Dendy deveni stacojie.

– Şi nu ţi-ai dat osteneala să-mi spui şi mie?

– Nu, domnule, nu. Fiul meu mi-a mărturisit asta. Şi nu puteam să-i trădez încrederea. Eu l-am sfătuit să vă spună. Întorsese capul spre Dendy, dar ultimele cuvinte i le adresă lui Calloway.

– A trebuit să dau o fugă pînă la Midkiff astăzi, din cauza unui incendiu. Am sosit acasă tîrziu. Am găsit un bilet de la Ronnie pe masa din bucătărie. Scria că au venit la mine, sperînd că mă vor găsi acasă. Spunea că au fugit de acasă împreună şi că vor pleca spre Mexic. Mai spunea că mă vor anunţa cînd vor ajunge unde doreau ei.

– Mă uimeşte faptul că te-a vizitat. Nu le-a fost frică că o să încerci să-i convingi să se întoarcă acasă?

– Domnule Calloway, i-am spus lui Ronnie că îl voi ajuta dacă va avea nevoie de mine.

Dendy atacă atît de brusc, încît nimeni, nici chiar Davison,

nu reuşi să reacţioneze. Dendy sări în spinarea lui Davison care ar fi căzut, dacă nu l-ar fi prins în braţe Calloway. Cei doi se izbiră de peretele dubei, plin cu terminale de calculator, monitoare TV, aparate video de înregistrare şi alte echipamente de supraveghere. Şeriful Montez îl prinse pe Dendy de guler şi îl împinse înapoi, izbindu-l de peretele opus.

Calloway le ordonă subordonaţilor să-l scoată pe Dendy din maşină.

– Nu! Dendy se lovise şi respira greu, dar reuşi să rostească: Vreau să aud ce spune el. Te rog.

Oarecum îmbufnat, Calloway se mai calmă.

– Sper să nu mai faci prostii, Dendy. M-ai înţeles?

Dendy era roşu la faţă şi furios, dar dădu din cap aprobator.

– Da. O să mă răfuiesc eu şi cu nenorocitul ăsta mai tîrziu. Dar acum vreau să ştiu ce se întîmplă.

După ce fu restabilită ordinea, Calloway îl întrebă pe Davison dacă totul era în regulă. Davison îşi ridicase pălăria de cow-boy de pe podea şi şi-o scutura de praf, de pantaloni.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea. Eu sînt îngrijorat pentru copii.

– Crezi că Ronnie a venit la tine ca să-ţi ceară bani?

– S-ar putea. Indiferent de ce crede domnul Dendy, eu nu m-am oferit să-i ajut să fugă de acasă. Adevărul este că m-am împotrivit. I-am sfătuit să-l înfrunte. Cei doi taţi schimbară priviri pline de ură. Oricum, continuă Davison, bănuiesc că aveau nevoie de bani. Ronnie lucrează după şcoală într-un atelier auto ca să

mai cîştige nişte bani de buzunar, dar nu cred că avea destul ca să ajungă pînă în Mexic. Pentru că nu ne-am întîlnit astăzi, cred că s-a hotărît să facă ceea ce-a făcut. Fiul meu nu e un hoţ. Mama lui şi tatăl vitreg l-au educat bine. Este un băiat bun. Cred că s-a gîndit doar cum să poată avea grijă de Sabra şi de copil.

– Şi a avut mare grijă de ea. I-a distrus viaţa.

Ignorîndu-l pe Dendy, Davison îl întrebă pe Calloway:

– Ce intenţionaţi? Aveţi un plan de bătaie?

Calloway ajunsese pe ultima sută de metri cu informarea lui Davison. Uitîndu-se la ceasul de la mînă, el spuse:

– Acum cincizeci şi şapte de minute, băiatul ne-a dat un răstimp de o oră să-l convingem pe domnul Dendy să-i lase în pace. Vor cuvîntul lui de onoare că nu se va mai amesteca în viaţa lor şi că nu va da copilul spre adopţie.

– Să dea copilul spre adopţie? Davison îl privi pe Dendy cu o ură nedisimulată. I-ai ameninţat că vei da copilul spre adopţie? Privirea lui dispreţuitoare spunea multe. Scuturînd cu tristeţe din cap, se întoarse spre Calloway şi spuse: Cu ce pot să vă ajut?

– Trebuie să înţelegi, domnule Davison, că Ronnie se va confrunta cu acuzaţii grave.

– Bănuiesc că ştie asta.

– Cu cît îi eliberează mai repede pe ostatici şi se predă, cu atît mai uşor îi va fi lui. Pînă acum nu este nimeni rănit. Oricum, nu grav. Aş vrea să nu avem probleme mai mari în continuare, de dragul lui Ronnie, dar şi de dragul celorlalţi.

– N-o să i se facă vreun rău?

– Ai cuvîntul meu de onoare.

– Spune-mi ce să fac.

Conversaţia s-a soldat cu telefonul lui Cole Davison, dat în clipa în care expira termenul.

– Tată! exclamă Ronnie. De unde telefonezi?

Tiel şi Doctorul se apropiară şi ascultară atenţi discuţia ce se purta la telefon. Judecînd după reacţia lui, Ronnie nu se aştepta la un telefon din partea tatălui. Din ceea ce-i spusese Gully mai devreme, Tiel ştia că cei doi se înţelegeau bine. Tiel îşi imagina că Ronnie trăia un sentiment de ruşine amestecată cu jenă, aşa cum are orice copil cînd este prins că face ceva rău, de părintele pe care îl respectă. Poate că domnul Davison ar putea să-l convingă de gravitatea situaţiei şi să-l determine să-i pună capăt.

– Nu, tată, Sabra se simte bine. Ştii cît de mult o iubesc. Nu i-aş fi făcut nimic rău. Da, ştiu că ar trebui să fie la spital, dar...

– Spune-i că nu plec fără tine, îi strigă Sabra.

– Dar nu este vorba doar despre mine, tată. Sabra spune că nu vrea să plece de aici. În timp ce asculta la telefon, privirea îi era îndreptată spre Sabra şi spre fetiţă. Şi ea se pare că se simte bine. Domnişoara McCoy şi Doctorul au avut mare grijă de ele. Da, ştiu că e o problemă gravă.

Trăsăturile tînărului erau încordate. Tiel privi în jur. Toţi, inclusiv cei doi mexicani, care nici măcar nu înţelegeau limba, rămăseseră nemişcaţi, tăcuţi şi atenţi.

Doctorul simţi privirea îndreptată spre el. Ridică din umeri uşor, apoi se uită din nou la Ronnie, care ţinea receptorul atît de strîns încît încheieturile degetelor i se albiseră. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea în timp ce strîngea în mîini patul armei.

– Şi mie mi se pare un om de treabă domnul Calloway, tată. Dar nu mă interesează ce zice sau ce îmi garantează el. Nu de autorităţi fugim noi. Ci de domnul Dendy. Nu intenţionăm să renunţăm la fetiţa noastră ca să o adopte nişte străini. Ba da, poate face aşa ceva! strigă băiatul cu un glas plin de emoţie. Şi o va face.

– Ei nu-l cunosc, spuse Sabra, cu o voce la fel de disperată ca a lui Ronnie.

– Tată, te iubesc, spuse Ronnie în receptor. Şi iartă-mă dacă te-am pus în situaţia să-ţi fie ruşine de mine, dar nu pot să renunţ. Nu renunţ pînă cînd domnul Dendy nu ne promite că o lasă pe Sabra să păstreze copilul.

Ceea ce auzea Ronnie în receptor îl făcu să scuture din cap şi să-i zîmbească trist lui Sabra.

– Atunci, trebuie să-ţi spun că există un pact pe care l-am făcut noi – Sabra şi cu mine – înainte de a pleca din Fort Worth. Trebuie să ştiţi toţi, tu, domnul Dendy, FBI-ul şi ceilalţi.

Tiel simţi cum i se strînge inima.

– Ah, nu.

– Noi nu vrem să trăim despărţiţi. Cred că tu ştii ce înseamnă asta, tată. Dacă domnul Dendy nu încetează să se amestece în viaţa noastră, în viitorul nostru, noi nu ne mai dorim nici un viitor.

– Dumnezeule, exclamă Doctorul şi îşi trecu palma peste faţă.

– Da, tată, da, insistă băiatul. O privea pe Sabra, care dădu din cap cu gravitate. Nu vrem să trăim unul fără celălalt. Spune-le asta domnului Dendy şi domnului Calloway. Dacă nu ne lasă să plecăm şi să ne vedem de viaţa noastră, nimeni nu va ieşi de aici viu.

Ronnie închise apoi repede telefonul. Nimeni nu mişcă şi nu rosti vreun cuvînt timp de cîteva clipe. Apoi, începură să vorbească toţi în acelaşi timp. Donna se văicărea, agentul repeta „Nu vei scăpa uşor cu asta", Vern îşi exprima dragostea pentru Gladys, în timp ce aceasta îl implora pe Ronnie să se gîndească la copil.

Ei i se adresă Ronnie:

– Tata o s-o ia pe fetiţă şi o s-o crească. N-o să-l lase pe domnul Dendy să pună mîna pe ea.

– Am hotărît asta, spuse Sabra. Aseară.

– Sper că nu vorbeşti serios, interveni Tiel. Nu puteţi face aşa ceva.

– Ba da. Este singurul mod de a-i face să înţeleagă ce simţim unul pentru celălalt.

Tiel îngenunche lîngă ea.

– Sabra, sinuciderea nu este o modalitate de a cîştiga o bătălie. Gîndeşte-te la fetiţă. Sau la Ronnie.

– Oricum ea nu ne va cunoaşte, dacă tata va continua să se încăpăţîneze.

Tiel se ridică în picioare şi se îndreptă spre Doctor, care-i adresa aceleaşi rugăminţi lui Ronnie.

– Dacă iei atîtea vieţi, inclusiv pe a Sabrei, nu vei face decît să confirmi ceea ce crede Dendy despre tine. Trebuie să fii mai deştept decît el, Ronnie.

– Nu, spuse băiatul cu încăpăţînare.

– Asta e moştenirea pe care vrei s-o laşi fiicei tale?

– Ne-am gîndit mult la toate astea, spuse Ronnie. I-am dat domnului Dendy ocazia să ne accepte aşa cum sîntem, iar el ne-a refuzat. Ăsta este singurul mod de a ieşi din situaţia dată. Am vorbit serios. Mai degrabă am muri...

– Ei nu cred lucrul ăsta.

Ronnie se uită la Tiel, care îl întrerupsese. Şi Doctorul o privi întrebător, la fel de surprins de spusele ei.

– Pot să pun pariu că ei cred că voi faceţi numai paradă de vorbe.

Îi venise o idee ceva mai devreme, cînd Ronnie încerca să-l convingă pe Calloway de faptul că toţi ostaticii sînt teferi, inclusiv agentul Cain. Se gîndise la ea, cît timp o ajutase pe Sabra să alăpteze. Acum îşi expuse gîndurile, concretizîndu-le în timp ce vorbea.

– Pentru ca ei să înţeleagă cît de importantă este hotărîrea voastră, trebuie să fie convinşi că vorbiţi serios.

– Dar le-am spus, răspunse Ronnie.

– Da, dar oamenii nu cred decît atunci cînd văd.

– Şi ce propui? întrebă Doctorul.

– Afară sînt, cu certitudine, şi reporteri. Sînt sigură că printre ei se află şi o echipă de filmare de la postul de televiziune la care lucrez eu. Dă-i voie unui cameraman să intre şi să te

înregistreze. Băiatul asculta, deci ea își atinsese scopul. O să vedem atunci cît de sinceri sînteți voi, spuse ea, arătînd spre ceilalți. Dar e imposibil să-ți exprimi sinceritatea prin telefon. Dacă agentul Calloway te va vedea cînd îi vorbești, dacă va vedea că Sabra este total de acord cu tine, atunci cred că tatăl tău și domnul Dendy ar putea într-adevăr să creadă că tot ce spuneți voi este adevărat.

– Vrei să spui că o să apar la televiziune? întrebă Donna, părînd încîntată de perspectivă.

Buza de jos a lui Ronnie era în acele momente masacrată de dinții de sus.

– Sabra, tu ce zici?

– Nu știu, spuse ea nesigură.

– Mai este ceva, insistă Tiel, dacă domnul Dendy și-ar putea vedea nepoata, poate că s-ar înduplecа. Pretindeți că vouă vă este mai teamă de el decît de FBI.

– Da. El este mult mai dur, mai nemilos.

– Dar este și el doar un om. Imaginile video cu Katherine s-ar putea să-l convingă. Pînă acum ea a fost doar „copilul", doar un simbol al revoltei voastre contra lui. O imagine a ei o s-o transforme într-o ființă reală și poate că o să-l facă să se mai gîndească. Și mai sînt și tatăl tău și domnul Calloway care să-l convingă. Eu cred că se va trezi la realitate și se va da bătut.

– Agentul Calloway nu va compromite politica FBI, se băgă în discuție și agentul Cain, deși ar fi fost cazul ca el să-și țină gura, mai ales că nimeni nu avea nevoie de părerile lui.

– Ce zici? îl întrebă Tiel pe Ronnie. Nu ar merita să

încerci? Doar nu vrei să ne omori, Ronnie. Și nici s-o omori pe Sabra și să te sinucizi și tu. Sinuciderea este o soluție definitivă la o problemă temporară.

– Doar nu fac pe nebunul!

Tiel exploată starea lui emoțională.

– Foarte bine! Ei trebuie să vadă și să audă. Folosește-te de imaginea video ca să-i convingi că nu intenționezi să te dai bătut.

În Ronnie se dădea o luptă.

– Sabra, tu ce zici?

– Poate că ar trebui să facem asta, Ronnie. Sabra privi spre copilul care îi dormea în brațe. Ce-a spus Doctorul despre moștenirea pe care i-o lăsăm lui Katherine?... Dacă ar mai exista și o altă cale, nu crezi că merită s-o încercăm?

Tiel își ținea respirația. Era îndeajuns de aproape de Doctor ca să-și dea seama că și acesta vibra ca o coardă de pian.

– Bine, spuse în cele din urmă Ronnie, epuizat. Poate să intre un individ. Și ai face bine dacă le-ai spune să nu mai recurgă la trucuri, așa cum au făcut cu el, mai adăugă Ronnie, arătînd spre Cain.

Tiel răsuflă ușurată.

– Chiar dacă ar încerca, nu i-aș lăsa eu. În cazul în care nu a sosit încă o echipă de la televiziunea mea, o să așteptăm să sosească una. Dacă nu-l recunoasc pe cameraman, nu intră, da? Îți promit. Tiel se întoarse spre Cain. Cum dau de Calloway?

– Nu...

– Nu mai umbla cu fofîrlica. Ce număr de telefon are?

10

Tiel se ştergea pe piept cu un scutec, cînd auzi o mişcare în spatele ei. Privi repede în jur şi în clipa aceea era greu de spus cine se simţea mai jenat, ea sau Doctorul. Ochii lui se opriră fără să vrea pe sutienul ei brodat, liliachiu. Tiel simţi cum o inundă un val de căldură.

– Scuză-mă.

– Mă simţeam îngrozitor, îi explică ea. Avea bluza plină de sînge deoarece ţinuse la piept copilul după ce acesta se născuse. Doctorul discuta cu Ronnie, aşa că Tiel profită de o clipă de neatenţie ca să-şi scoată bluza şi să se spele. Dar el se întorsese mai curînd decît se aşteptase. M-am gîndit să mă spăl puţin înainte de a apărea în faţa camerei de luat vederi.

Aruncă scutecul şi puse mîna pe tricoul rămas disponibil dintre cele pe care le luase mai devreme de pe raft. După ce-l îmbrăcă, se răsuci şi întinse mîinile lateral. Pe tricou era imprimat steagul statului Texas, iar sub el cuvîntul ACASĂ.

– Nu-i prea elegant, observă ea cu tristeţe.

– Pentru locul în care ne aflăm este cît se poate de elegant.

Doctorul se mai ocupă puţin de Sabra, apoi veni lîngă Tiel, care se aşezase cu spatele sprijinit de frigider. Ea îi întinse o sticlă cu apă. El bău după ea fără să ezite.

– Cum se simte? Este mai bine?

Doctorul dădu uşor din cap, dar sprîncenele încruntate exprimau îngrijorare.

– A pierdut foarte mult sînge. Hemoragia a cedat, dar perineul trebuie cusut.

– Nu există instrumentar de sutură în geanta medicală?

El clătină din cap.

– Nu. Chiar dacă hemoragia a încetat, există încă pericolul unei infecţii.

Sabra şi fetiţa dormeau. După discuţia telefonică a lui Tiel cu agentul Calloway pentru pregătirea înregistrării video, Ronnie reveni pe poziţii. Era foarte îngrijorat din pricina celor doi mexicani şi a lui Cain. Acum îi supraveghea atent. Vern şi Gladys moţăiau, rezemaţi unul de celălalt, cu capetele alăturate. Donna răsfoia o revistă, aşa cum făcea în orice seară în care nu avea vînzare. Pentru moment, era linişte.

– Şi fetiţa? îl întrebă Tiel pe Doctor.

– Se descurcă. Doctorul o controlase cu stetoscopul din trusa medicală. Inima îi bate puternic. Plămînii par în ordine, dar m-aş simţi mai liniştit dacă ar vedea-o un pediatru.

– Poate că nu mai durează mult. Prietenul meu, Gully, se

ocupă de emisiunile noastre de ştiri. El ştia că mă aflu printre ostatici. Sînt sigură că a trimis deja o echipă încoace. O să verifice Calloway, care mi-a promis că o să revină cu un telefon, cît mai repede posibil. Am foarte mare încredere în eficienţa înregistrării video. Se va termina totul în curînd.

– Şi eu sper asta, spuse el, privind îngrijorat spre mamă şi spre copil.

– Ai făcut o treabă minunată, Doctore. El o privi nedumerit, de parcă s-ar fi aşteptat la altceva. Vorbesc serios. Eşti foarte priceput. Poate că ar fi fost mai bine să te ocupi de obstetrică sau de pediatrie şi nu de oncologie.

– Poate, spuse el încruntat. Nu am avut succese prea mari în combaterea cancerului.

– Ba ai avut. Peste medie.

– Da...

„Da, dar n-am vindecat-o tocmai pe aceea pe care aş fi vrut cel mai mult s-o salvez, soţia mea", sfîrşi Tiel în gînd ceea ce ar fi vrut el să spună. N-ar fi avut nici un rost să mai discute despre extraordinarele lui eforturi în lupta contra acestei cumplite boli; după părerea lui, o singură victimă l-a costat pierderea bătăliei.

– Ce te-a determinat să alegi oncologia?

La început şovăi să răspundă, dar pînă la urmă se hotărî:

– Fratele meu mai mic a murit din cauza unui limfom, la vîrsta de nouă ani.

– Îmi pare rău.

– Asta a fost de mult.

– Cîţi ani aveai atunci?

– Doisprezece, treisprezece.

– Dar moartea lui te-a impresionat mult.

– Îmi amintesc cît au suferit părinţii mei.

Aşadar, el pierduse doi oameni apropiaţi, într-o luptă cu un duşman pe care nu reuşise să-l înfrîngă, îşi zise Tiel.

– N-ai avut cum să-ţi salvezi fratele sau soţia, spuse ea cu voce tare. De asta ai plecat de la clinică?

– Ai fost acolo. Ştii foarte bine de ce am plecat.

– Eu ştiu doar ceea ce ai vrut tu să le spui ziariştilor, şi nu a fost mare lucru.

– Consider că a fost suficient.

– Erai prost dispus.

– Eram supărat.

El ridicase puţin vocea, dar suficient ca s-o trezească pe Katherine, care începu să se mişte în braţele mamei ei.

– Pe cine erai supărat? Tiel era conştientă că forţa nota. Dacă se dovedea prea dură şi prea insistentă, s-ar fi putut ca el să nu mai continue discuţia. Tiel hotărî să-şi încerce norocul... Ai fost supărat pe socrii tăi pentru că ţi-au adus acuzaţii nefondate? Sau pe colegii care nu te-au mai sprijinit?

– Am fost supărat pe toţi şi pe tot, pe propria mea neputinţă. Nenorocitul ăsta de cancer...

– Aşa că ai capitulat.

– Da. M-am gîndit că nu are nici un rost să continuu lupta.

– În consecinţă, te-ai autoexilat în acest loc aflat la capătul pămîntului ca să devii folositor.

Sarcasmul ei îl deranjă şi chipul i se crispă brusc.

– Ştii ceva? Nu doresc ca tu sau oricine altcineva să judece

hotărîrea mea şi s-o pună sub semnul întrebării. Dacă m-am hotărît să devin fermier, e treaba mea.

– Ai dreptate. Nu este treaba altcuiva.

– Şi, pentru că tot vorbim, rosti el cu acelaşi ton acru, ideea asta a ta cu înregistrarea video...

– Ce e cu ea?

– O faci doar de dragul Sabrei şi al lui Ronnie?

– Bineînţeles.

El o privi chicotind neîncrezător, lucru care o deranjă. Tiel continuă, ignorînd insinuările lui:

– Cred că dacă l-am putea convinge pe Dendy, am salva situaţia. Chiar şi în urechile ei această afirmaţie avea un iz de autoapărare. Nu cred că agentul Calloway este mulţumit de lupta asta oarbă. Calloway pare un om de treabă care-şi face în mod onest meseria şi nu doreşte să înceapă să păcăne armele şi să curgă sînge. Cred că intenţionează să înceapă negocierile şi să ajungă la o înţelegere. Eu mi-am oferit serviciile, în ideea că pot înlesni o decizie pozitivă.

– Da, dar o să fie în acelaşi timp şi un reportaj grozav pentru tine.

Glasul lui molcom şi insinuant, ca şi privirea lui pătrunzătoare îi aminti de înregistrarea audio care se efectua pe reportofonul aflat în buzunarul pantalonilor ei. Se simţi vinovată.

– E adevărat, recunoscu ea jenată, o să fac un reportaj grozav. Dar m-am legat de puştii ăştia. I-am ajutat să-şi aducă bebeluşul pe lume, aşa că nu se poate spune că am fost egoistă. Ai idei preconcepute, Doctore. Nu-ţi plac reporterii în general, asta e clar. Şi, dată fiind experienţa pe care ai avut-o cu presa,

aversiunea ta este de înţeles. Totuşi, eu nu sînt chiar aşa de insensibilă cum crezi tu. Îmi pasă mult de ceea ce se va întîmpla cu Ronnie, cu Sabra şi cu Katherine. Îmi pasă de ceea ce se va întîmpla cu noi toţi.

După o lungă pauză el spuse cu blîndeţe:

– Te cred. Ochii lui erau la fel de pătrunzători, dar expresia lor se schimbase. Ştii, ai fost nemaipomenită, spuse el. Ai fi putut să nu cooperezi cu mine. Să te sperii. Să ţi se facă rău. Să leşini. Orice. Ai avut o influenţă binefăcătoare asupra Sabrei şi m-ai ajutat mult. Mulţumesc.

– Cu plăcere. Tiel rîse uşor. Am fost foarte emoţionată.

– Şi eu.

– Nu se poate!

El desenă un X mare în dreptul inimii.

– Nu se ştie niciodată.

– Am avut emoţii. Nu prea am experienţă în domeniul naşterilor. Am asistat la cîteva cînd eram student şi apoi rezident, dar în spitale dotate, cu toate ustensilele sterile, şi în prezenţa unor medici specialişti. Uitasem aproape tot ce învăţasem. A fost o experienţă dură pentru mine. M-am străduit să-mi amintesc tot ce ştiam.

Tiel privi o clipă în gol, apoi se uită iar la el.

– Mie mi-a fost frică pînă cînd a început să apară capul copilului. Pe urmă, miracolul naşterii m-a copleşit. A fost... extraordinar. Nu avea cuvinte să explice acea experienţă miraculoasă pe care o trăise. Sincer, Doctore. A fost extraordinar.

– Ştiu ce vrei să spui.

Timp de cîteva clipe, care păreau că nu se mai sfîrşesc, se priviră în ochi. În cele din urmă, el spuse:

– Dacă o să mai fiu vreodată într-o astfel de situaţie...

– Vei şti pe cine să chemi în ajutor. Partenere!

Ea îi întinse mîna, iar el i-o luă cu duioşie. Nu i-o strînse pentru a fi confirmat parteneriatul, ci i-o luă într-a lui cu un gest intim, plin de căldură.

Cu excepţia clipei în care îi tamponase umărul rănit – şi asta se întîmplase atît de repede încît nici nu contase –, era pentru prima dată cînd se atingeau. Atingerea se dovedi electrizantă. Tiel simţi că se înfioară.

– Îmi faci un serviciu? o întrebă el cu tandreţe.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Nu vreau să apar în reportajul tău.

Ea îşi retrase mîna involuntar.

– Dar rolul tău e covîrşitor.

– Ai spus că reportajul e pe planul doi.

– Dar am şi recunoscut că ar fi un reportaj grozav.

– Nu vreau să apar, repetă el. Încearcă să nu faci asta.

– Îmi pare rău, Doctore, dar nu pot. Eşti deja implicat. Eşti implicat pînă peste cap în povestea asta.

– Pentru cei de faţă sînt, într-adevăr. N-am avut încotro şi m-am implicat. Dar nu datorez nimic celor de afară şi, mai ales, n-am chef să se strecoare în intimitatea mea. De acord?

– Să văd ce pot face. Reportofonul atîrna greu în buzunarul pantalonilor ei. Nu hotărăsc eu ce face cameramanul.

El o privi mustrător, sugerîndu-i să nu-l subestimeze.

– Bineînţeles că poţi. Tu faci înregistrarea. Nu vreau să apar în ea.

Doctorul accentuă fiecare cuvînt, astfel încît ea să înţeleagă că nu glumeşte.

Apoi plecă să se ocupe de Sabra. În timp ce el se îndepărta, Tiel se întrebă dacă nu cumva complimentele lui şi faptul că o strînsese de mînă fuseseră premeditate ca să o facă să cedeze, un fel de a convinge, specific unui bărbat bine. În loc să facă pe durul, îi arătase partea lui tandră? O abordare blîndă şi nu una dură, cum s-ar zice.

Se mai întreba şi ce avea să zică el cînd va afla că înregistrarea video, care urma să fie făcută, nu reprezenta singura sursă de imagini pentru reportajul ei. El fusese deja înregistrat, fără să ştie, pe camera video a celor doi bătrîni.

Deocamdată renunţă să se mai gîndească la toate acestea, pentru că suna telefonul.

Calloway se ridică brusc, cînd uşa dubei se deschise. Şeriful Montez, pe care Calloway ajunsese să-l considere ca pe un om al legii plin de intuiţie, priceput şi inteligent, intră primul, urmat de un bărbat aproape chel, cu burtă mare şi crăcănat, care mirosea ca pachetul de Camel care i se vedea ieşind din buzunarul de la piept.

– Numele meu este Gully.

– Agent special Calloway. În timp ce-şi strîngeau mîinile, acesta mai adăugă: Ar fi mai bine să vorbim afară. Înăuntru este destul de aglomerat.

În dubă se mai aflau trei agenţi FBI, psihologul FBI, Russel Dendy, Cole Davison, şeriful Montez şi noul venit, care izbucni:

– N-ai decît să-i dai afară pe ceilalţi, pentru că eu nu mă mai mişc de-aici pînă nu o ştiu pe Tiel în siguranţă.

– Dumneata eşti editorul de la ştiri, nu?

– De o jumătate de secol. Iar în seara asta mi-am lăsat treaba pe mîinile unui ageamiu emotiv, cu părul decolorat şi cu trei cercei atîrnaţi de fiecare sprînceană, proaspăt diplomat în studii audiovizuale. Zîmbi dispreţuitor la ideea că jurnalismul putea fi învăţat la un colegiu. Rareori îmi părăsesc postul, domnule Calloway. Şi niciodată nu las conducerea lui pe mîinile unor incompetenţi. Faptul că am făcut aşa ceva în seara asta, ar trebui să te facă să înţelegi cît de mult ţin la Tiel McCoy. Aşa că, nu, domnule Calloway, n-o să-mi mut fundul din maşina asta, pînă nu rezolvăm problema. Dumneata eşti Dendy, nu?

Gully se întoarse brusc spre milionarul din Fort Worth.

Dendy nici măcar nu se obosi să răspundă la un salut atît de brusc şi neprotocolar.

– Un lucru să ştii, îi spuse Gully, dacă i se întîmplă ceva lui Tiel, o să-ţi scot maţele afară. Consider că dumneata eşti cauza tuturor relelor. Lăsîndu-l pe Dendy plin de furie, Gully se întoarse spre Calloway. Ei, ce doreşte Tiel?

– Am fost de acord cu ea să trimitem înăuntru un cameraman.

– Este afară, pregătit şi nerăbdător.

– Mai întîi, trebuie să punem la punct nişte reguli în legătură cu înregistrarea asta.

Ochii lui Gully se îngustară exprimînd neîncredere.

– Ca de exemplu?

– Înregistrarea trebuie să ne servească şi nouă.

Cole Davison făcu un pas în faţă.

– La ce să vă servească?

– Am nevoie de imaginea interiorului magazinului.

– Pentru ce?

– Este o situaţie fără ieşire, domnule Davison. Ostaticii sînt ţinuţi înăuntru sub ameninţarea armelor. Trebuie să ştiu ce se întîmplă acolo, ca să reacţionez în consecinţă.

– Mi-ai promis că fiul meu n-o să fie rănit.

– Nu va fi rănit. Nimeni nu va fi rănit. Asta dacă reuşesc să facă ceva.

– S-ar putea ca băiatul să se sperie văzînd că vă preocupă mai mult decorul interior decît mesajul lui, observă Gully.

– Vreau să ştiu unde se află fiecare persoană. Calloway vorbea pe un ton autoritar, excluzînd orice eventual comentariu. Nu-i păsa dacă cuiva nu-i convenea; era o condiţie nenegociabilă.

– Asta-i tot? întrebă Gully nerăbdător.

– Asta-i tot. Acum o s-o sun pe domnişoara McCoy.

Gully îl împinse pe Calloway spre telefon.

– Dă-i telefon. Dacă te aştepţi să-i dau eu, eşti un laş.

În alte circumstanţe, pe Calloway l-ar fi amuzat obrăznicia individului. Acum, însă, vocea lui răsună grav cînd luă legătura cu Ronnie.

– Agent Calloway. Dă-mi-o pe domnişoara McCoy.

– Vreţi să ne lăsaţi să facem înregistrarea video?

– Despre asta vreau să vorbesc cu ea. Dă-mi-o la telefon, te rog.

Tiel veni imediat la telefon.

– Domnişoară McCoy, cameramanul dumitale...

– Kip, îi suflă Gully.

– Kip aşteaptă.

– Mulţumesc, domnule Calloway.

– Nu facem un film documentar. Va dura maximum cinci minute. Numărătoarea începe din clipa în care cameramanul intră pe uşa magazinului. Va primi şi el instrucţiuni.

– Cred că e bine aşa. Ronnie şi Sabra să-şi expună mesajul în cinci minute.

– O să-i spun lui Kip să ia o panoramă...

– Nu, nu, îl întrerupse ea repede. Fetiţa este bine. O să fac în aşa fel încît Kip să o filmeze de aproape.

– Vrei să spui că nu se va filma interiorul magazinului?

– Da. Fetiţa este minunată. Acum doarme.

– Ăăăăă... Calloway nu-şi dădea seama ce dorea ea să-i spună de fapt. După treaba cu Cain, nu-şi mai permitea să facă greşeli.

– Ce spune? dori Gully să afle.

– Nu vrea să fie filmat interiorul magazinului. Domnişoară McCoy, te voi pune pe megafon. Calloway apăsă pe buton.

– Tiel, sînt eu, Gully. Ce faci, copilă?

– Gully! Eşti aici?

– Poţi să-ţi închipui asta? Eu, care nu mă îndepărtez niciodată mai mult de zece kilometri de postul de televiziune.

Am sosit cu un elicopter. Cel mai zgomotos mijloc de transport în care am călătorit vreodată. Nu m-au lăsat nici să fumez în timpul zborului. Am avut o zi împuţită. Tu ce faci?

– Sînt bine.

– De-ndată ce ieşi de acolo, fac cinste cu ceva de băut.

– Să ţii minte ce-ai spus.

– Calloway nu prea înţelege de ce nu vrei ca amicul Kip să filmeze întreg magazinul? Aşa e?

– Da.

– Am speria pe cineva?

– E posibil!

– Bine. Dar o vedere mai largă?

– Da, este foarte important.

– M-am prins. O vedere largă, dar să nu ştie nimeni. Asta vrei să spui?

– Întotdeauna am ştiut că mă pot bizui pe tine, Gully. Îl aşteptăm pe Kip. Tiel închise telefonul.

– Ai auzit-o, spuse Gully, îndreptîndu-se spre uşa dubei ca să-i dea instrucţiuni cameramanului care aştepta afară. O să ai şi interiorul magazinului, domnule Calloway, dar nu ştiu din ce motiv Tiel nu vrea ca persoanele de acolo să-şi dea seama că sînt filmate.

11

Tiel se privi în oglinjoara ei, dar o închise fără să se mai aranjeze. Îşi zise că dacă arăta mai neglijent, efectul avea să fie mai mare. Singura concesie pe care o făcuse deja consta în schimbarea bluzei pătate de sînge cu acel tricou. Dacă telespectatorii ar fi văzut-o aşa cum arăta de obicei – coafată, bine îmbrăcată şi îngrijit machiată –, înregistrarea ar fi pierdut mult din punct de vedere al impactului asupra telespectatorilor.

Dorea să facă o impresie puternică şi asupra celor care conduceau postul de televiziune. I se oferise pe tavă această ocazie şi dorea să profite de ea. Deşi avea o slujbă excelentă şi era foarte apreciată pentru flerul de jurnalist şi cunoştinţele profesionale, îşi dorea să ajungă gazda emisiunii *Nine Live*.

Acea emisiune zilnică de ştiri fusese planificată de luni de zile. La început reprezentase doar o dorinţă a conducerii postului, ce urma să fie transpusă în viaţă într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat.

Acum se părea că are şanse să fie realizată. Emisiunea, de o jumătate de oră, urma să fie difuzată după *Rişti şi cîştigi*, chiar înaintea primei ediţii a ştirilor de seară. Scenografii prezentaseră deja propunerile lor. Avuseseră loc şedinţe în care se discutaseră concepţia emisiunii, importanţa ei şi subiectele. Departamentul de promovare a programelor avea un stil clar şi uşor de identificat. Fusese finanţată o campanie serioasă de promovare. *Nine Live* avea să devină foarte curînd realitate.

Tiel îşi dorea să devină realitatea ei, viitorul ei.

Cu acest reportaj urma să-şi încerce şansele de a-şi adjudeca emisiunea. Această încleştare între voinţe, care avea loc în acel magazin, putea deveni un reportaj extraordinar; şi nu numai pentru o ediţie. Discuţiile care ar fi urmat cu toţi cei implicaţi ar fi oferit şi alte ediţii în care să fie prezentate procesul şi sentinţa lui Ronnie, încleştarea dintre Davison şi Deny şi chiar o retrospectivă după un an de zile.

Putea face interviuri cu agentul special Calloway, cu familia Dendy, cu tatăl lui Ronnie şi cu şeriful Montez. Şi chiar cu discretul doctor Bradley Stanwick.

Bineînţeles că rămînea de văzut dacă Doctorul va fi de acord să dea vreun interviu. Posibilitatea nu trebuia exclusă, iar Tiel era o optimistă.

În următoarele zile şi săptămîni, ea s-ar fi găsit în mijlocul atenţiei lumii de televiziune. Desigur că ar fi provocat şi multe comentarii, în ziare şi în periodice. Postul de televiziune la care lucra ar fi beneficiat imens de pe urma impactului acestei emisiuni la scară naţională. Cotele de audienţă ar fi crescut, ea ar fi devenit

vedeta ştirilor, iar popularitatea ei ar fi ajuns pînă sus, în birourile mochetate.

„Să mori de invidie, Linda Harper!" gîndi ea.

Ronnie îi întrerupse reveria:

– Domnişoară McCoy? Ăsta este?

Cameramanul apăruse din spatele pompelor de benzină. Camera video îi atîrna greu pe umărul drept, dar pentru el era ca o prelungire a propriei persoane. Rareori era văzut fără acea cameră de luat vederi.

– Da, este Kip.

Repetă în gînd ceea ce urma să spună în deschidere. „Vă vorbeşte Tiel McCoy din magazinul din Rojo Flats, Texas, unde, în ultimele cîteva ore se desfăşoară drama unor adolescenţi din Fort Worth. După cum v-am mai informat, astăzi ceva mai devreme, Ronnie Davison şi Sabra Dendy..."

Dar ce să fie ăsta? Un acces de conştiinţă? Îl ignoră. Asta era munca ei. Cu asta se ocupa. Aşa cum doctorul Stanwick şi-a pus îndemînarea în valoare, asistînd la o naştere dificilă, ea îşi folosea talentul în aceeaşi situaţie dată. Ce era rău în asta? Doar nu exploata subiectul!

Într-adevăr nu-l exploata!

Dacă Sam Donaldson s-ar fi trezit într-un avion deturnat şi ar fi avut ocazia să alimenteze reţeaua lui cu acest subiect, ar fi refuzat s-o facă numai pentru că erau în pericol vieţile celorlalţi? La dracu', nu! I-ar fi spus el oare şefului său că a renunţat la subiect, pentru că nu dorea să intre în intimitatea celorlalţi ostatici? S-ar fi făcut de rîsul lumii.

Oamenii sînt cei care fac ştirile. Cele mai interesante

reportaje s-au dovedit a fi cele legate de oameni a căror viaţă se află în pericol. Cu cît era pericolul mai mare, cu atît mai interesant era reportajul. Nu crease ea această situaţie ca să avanseze în carieră. Desigur, cariera ei ar fi înregistrat un succes, dar ea nu-şi făcea decît meseria.

„Mai devreme, în cursul zilei de azi, Ronnie Davison şi Sandra Dendy au fugit de la liceu ca să scape de tirania părintească – şi în final au intrat în conflict cu legea. Cei doi tineri se află în acest moment într-un punct mort, în relaţiile cu FBI-ul şi cu celelalte agenţii judiciare. Eu sînt unul dintre ostatici."

Kip ajunsese la uşă.

– De unde să ştiu eu că nu este înarmat? o întrebă Ronnie.

– Este un geniu în materie de înregistrări video, dar mă îndoiesc că ştie cu care parte a armei să ţintească. Şi Tiel nu exagera. Kip era la fel de periculos ca un iepuraş. Prin lentilă însă, el găsea lumina şi unghiurile care produceau imagini frumoase şi impresionante, deşi era atît de miop, că nu-şi deslueşea clar chipul în oglindă. Sau cel puţin aşa părea. Era simpatic, chiar şi aşa dezordonat şi neîngrijit.

Ronnie îi ceru Donnei să acţioneze butonul electronic. Kip împinse uşa şi intră. Declicul metalic al uşii care se închisese îl făcu pe Kip să sară ca ars.

– Bună, Kip.

– Tiel! Eşti bine? Gully este încordat ca un arc de ceas.

– Sînt bine, după cum vezi. Să nu pierdem timpul. El este Ronnie Davison.

Era evident faptul că naivul Kip se aştepta să vadă o matahală pocită, nu un băiat drăguţ, cum era Ronnie.

– Bună.

– Bună.

– Unde este fata? întrebă Kip.

– Acolo.

Kip privi în direcţia Sabrei şi o salută cu un gest din cap:

– Bună.

Katherine dormea în braţele mamei sale. Tiel observă că Doctorul şedea în continuare pe podea cu spatele rezemat de frigider, de unde putea s-o supravegheze pe Sabra şi în acelaşi timp era ascuns de un raft plin cu conserve.

– Hai să începem, spuse Kip. Tipul ăla, Calloway, a exagerat dîndu-mi voie să filmez doar cinci minute.

– Eu am ceva de spus în introducere, pe urmă poţi să-l înregistrezi pe Ronnie. Şi la urmă pe Sabra, cu copilul.

Kip îi dădu lui Tiel microfonul fără fir, apoi îşi puse camera pe umăr şi-şi potrivi vizorul la ochi. Becul montat pe cameră se aprinse. Tiel avansă, astfel încît Kip să poată prinde cît mai mult din interiorul magazinului.

– E bine?

– E bine. Nivelul sonor este bun. Am început.

– Vă vorbeşte Tiel McCoy, îşi începu ea scurta introducere pe care o pregătise. Prezentarea faptelor era alertă, dar nu melodramatică şi conţinea simpatie şi detaşare profesională. Rezistă tentaţiei să mai adauge detalii spumoase, considerînd că Ronnie şi cu Sabra aveau comentarii mult mai interesante decît ea.

După ce termină ce avea de spus, Tiel îi făcu semn lui Ronnie să vină spre ea. El ezită să se apropie de lumina puternică.

– Şi dacă mă împuşcă?

– În timp ce eşti în faţa camerei de luat vederi şi nu reprezinţi nici un pericol? FBI are şi-aşa destule pe cap ca să-şi creeze şi alte probleme.

Ronnie înţelese logica argumentelor lui Tiel şi veni la locul indicat.

– Spune-mi cînd să încep, îi ceru el.

– Acum, spuse Kip. Haide.

– Nu am răpit-o pe Sabra Dendy, începu el nervos. Noi doi am fugit. Pur şi simplu. Am făcut rău că am jefuit magazinul ăsta. Recunosc acest lucru. Ronnie continuă să explice că fugiseră din cauza domnului Dendy, care i-a ameninţat că o să-i despartă şi că o să le ia şi copilul. Sabra şi cu mine vrem să ne căsătorim şi să trăim alături cu Katherine. Asta-i tot. Domnule Dendy, dacă nu ne lăsaţi să rămînem împreună, o să ne sinucidem chiar aici. Acum.

– Două minute, şopti Kip, anunţîndu-le timpul scurs.

– Foarte bine, Ronnie. Tiel îi luă microfonul şi îi făcu semn lui Kip să o urmeze spre Sabra. El căută repede cel mai bun unghi.

– Să fii atent să prinzi şi copilul, îi spuse Sabra.

– Da, doamnă. Gata.

Ronnie luase o atitudine bărbătească – agresivă, certăreaţă, provocatoare. Declaraţia Sabrei fu mai calmă, dar la fel de fermă. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu avu nici o ezitare cînd termină astfel:

– Tu nu poţi să înţelegi, tată, pentru că tu nu ştii cum e să iubeşti pe cineva. Spui că îmi vrei tot binele din lume, dar nu este adevărat. Eşti gata să mă sacrifici, să renunţi la nepoata ta, doar ca să fie aşa cum vrei tu. E trist. Eu nu te urăsc. Mi-e milă de tine.

Ea termină chiar în clipa în care Kip spuse:

– S-a scurs timpul.

Kip întoarse camera şi o coborî de pe umăr.

– Nu vreau să depăşesc timpul şi să provoc neplăceri.

În vreme ce el şi Tiel se îndreptau spre uşă, Kip îi spuse:

– A sunat la birou de mai multe ori un tip pe nume Joe Marcus.

– Cine?

– Joe Mar...

– A, Joseph.

– A făcut atîta tam-tam, încît pînă la urmă mi-au făcut legătura cu el aici.

– Oare cum a aflat?

– Ca şi ceilalţi, probabil, răspunse Kip. A auzit la ştiri. Dorea să ştie cum te simţi. Spunea că este foarte îngrijorat pentru tine.

În orele scurse de la conversaţia telefonică avută cu el, aproape că uitase de faptul că Joseph o minţise şi nu-i spusese că e însurat. Un laş. Şi ea care urma să petreacă o vacanţă romantică cu el. I se părea că trecuse un secol de cînd îl iubise pe Joseph Marcus. De-abia îşi mai amintea cum arată.

– Dacă mai sună cumva, trimite-l la plimbare.

Cameramanul ridică din umeri flegmatic.

– Cum spui tu, zise el.

– Kip, te rog să-i spui lui Calloway că agentul Cain şi toţi ceilalţi sîntem bine.

– Vorbeşte doar în numele tău, interveni Cain. Să-i spui lui Calloway că eu...

– Gura! strigă Ronnie la el. Sau îl las pe mexicanul ăla să te mai tăvălească puţin.

– Du-te la dracu'!

Lui Kip nu-i venea să o lase pe Tiel în acel mediu ostil, dar două faruri se aprinseră semnalizîndu-i că timpul expirase.

– E timpul să plec. Ai grijă de tine, Tiel, mai zise el şi se strecură afară. Ronnie o puse pe Donna să închidă uşa în urma lui.

Cain începu să rîdă.

– Eşti un prost, Davison. Chiar crezi că înregistrarea asta video înseamnă mare lucru? Calloway s-a folosit de ea ca să mai cîştige ceva timp, să mai aducă forţe proaspete.

Privirea lui Ronnie se mută de la Cain la Tiel, care clătină capul negînd spusele agentului.

– Nu cred, Ronnie. Doar ai vorbit cu Calloway. Părea sincer îngrijorat pentru toţi. Nu cred că o să te păcălească.

– Atunci nici tu nu eşti mai brează decît el, rînji Cain. Calloway are un psiholog alături, care îl învaţă cum să trateze. Ei ştiu cum să te ducă cu vorba. Ştiu pe ce butoane să apese. Calloway lucrează de douăzeci de ani în FBI. Situaţia provocată de tine este o nimica toată pentru el. Ar putea s-o rezolve şi în somn.

– Ia mai taci tu din gură! spuse Ronnie iritat.

– Mai pupă-mă undeva!

Vern, care se trezise atunci cînd sosise cameramanul, interveni:

– Hei, ai grijă cum vorbeşti în faţa soţiei mele!

– N-are a face, Vern, spuse Gladys. Este un tîmpit.

– Trebuie să merg la toaletă, se miorlăi Donna.

– Toată lumea să se liniştească şi să tacă din gură! strigă Ronnie.

Era confuz. Se controlase în faţa camerei de luat vederi, dar acum începeau să-l lase nervii. Oboseala şi încordarea îşi spuneau cuvîntul.

Lui Tiel îi venea să-l strîngă de gît pe Cain pentru că îl provoca. După părerea ei, FBI-ul s-ar fi descurcat mai bine fără serviciile agentului Cain.

– Ronnie, ne laşi să mergem la toaletă să ne spălăm? S-au scurs ore întregi. Poate că aşa ne mai odihnim şi noi pînă cînd vom avea alte veşti de la Calloway. Ce zici?

Ronnie reflectă.

– Voi, femeile. Una cîte una. Bărbaţii, nu. Dacă au alte nevoi, pot să le rezolve aici.

Donna se duse prima la toaletă. Apoi, Gladys. Tiel intră ultima. Cînd ajunse în cabină, derulă înapoi caseta din reportofon şi o verifică. Se auzea vocea Sabrei, mai înăbuşită, dar destul de clară, spunînd despre tatăl ei: „Aşa este el. Nu-i place să fie contrazis." Derulă rapid înainte, îl opri iar, apăsă pe „Pornit" şi auzi vocea baritonală a Doctorului: „...pentru toţi, pentru tot. Nenorocitul ăsta de cancer. Şi neputinţa mea."

Era O.K.! Îi fusese teamă că banda să nu se fi terminat înainte de discuţia lor confidenţială. Doctorul ar fi fost un invitat fantastic pentru *Nine Live*. Dacă l-ar convinge să vină. Va trebui

să încerce. Va începe programul cu prezentarea problemelor lui după moartea soţiei, apoi îi va solicita o părere asupra acelor evenimente nefericite care-i schimbaseră viaţa. Ar putea discuta despre visuri destrămate. Ar putea invita şi un psiholog, poate chiar un preot, ca să discute despre ce se întîmplă cu sufletul omului atunci cînd viaţa i se destramă.

Încîntată de idee, Tiel puse reportofonul în buzunar, ieşi din cabină şi se spălă pe faţă şi pe mîini. Cînd se înapoie, Vern tocmai se îndrepta spre toaleta bărbaţilor ca să golească găleata pe care o folosiseră bărbaţii. Cînd trecu pe lîngă Cain, Vern îl întrebă pe Ronnie:

– Şi el?

– Nu. Doar dacă vrei tu să-i deschizi fermoarul şi să-l ajuţi.

Vern mormăi ceva şi-şi continuă drumul.

– Se pare că o să faci pe tine, poliţaiule.

Mexicanii, prinzînd sensul cuvintelor, rîseră batjocoritor.

Tiel se apropie de Doctor; acesta îi privea pe cei doi mexicani aflaţi lîngă camera frigorifică, al cărei geam se spărsese. Tiel îi studia gînditor.

– Ce e?

– Cei doi.

– Juan şi Doi?

– Poftim?

– Aşa i-am poreclit eu: pe cel scund, Juan. Pe cel înalt...

– Doi, am înţeles.

Doctorul îşi reluă locul lîngă Sabra. Tiel îl privi întrebător şi se aşeză lîngă el.

– Ce te frămîntă în legătură cu ei?

Doctorul ridică din umeri.

– Mi se pare că ceva nu e în regulă cu ei.

– Ce anume?

– Nu ştiu sigur, dar am observat ceva ciudat cînd au intrat în magazin.

– Ce anume?

– Îşi încălzeau nişte mîncare la cuptorul cu microunde, dar am avut impresia că nu se aflau aici ca să mănînce. Păreau că îşi omorau timpul. Parcă aşteptau ceva. Sau pe cineva.

– Hmmm.

– Am avut impresia asta... nu ştiu... ciudată. Chicoti. Eu pe ei îi urmăream; Ronnie nu mi-ar fi atras atenţia. Ca să vezi cît poate fi de înşelătoare prima impresie.

– Nu sînt de acord cu asta. Eu te-am remarcat de cum ai intrat în magazin.

Doctorul ridică întrebător o sprînceană. Felul în care o privea o emoţiona.

– Ai o statură impunătoare, Doctore, mai ales cu pălăria aia.

– A, da. Mereu am fost prea înalt pentru vîrsta mea.

Tiel profită de gluma lui şi reuşi să-şi recapete siguranţa de sine.

Apoi, el spuse:

– Mulţumesc că te-ai ţinut de promisiune şi nu o să apar la televiziune.

De data asta, o lovi în plin. Tiel se încordă şi murmură ceva de complezenţă. Apoi, dorind să schimbe subiectul, arătă spre Sabra:

– Vreo schimbare în starea ei?

– Din nou sîngerează. Totuşi, nu aşa rău ca înainte. Ar trebui să o alăpteze din nou pe fetiţă. A trecut mai bine de o oră, dar n-aş vrea s-o trezesc.

– Probabil că ei vizionează acum caseta. Poate că va ajunge curînd la spital.

– A rezistat, dar e extenuată.

– La fel şi Ronnie. Dă semne de oboseală. Poate că era mai bine să nu mă fi uitat la filmele alea cu ostatici. Cu cît durează mai mult, cu atît mai nervoşi devin toţi. Nervii cedează, temperamentele se dezlănţuie...

– Şi pe urmă armele.

– Doamne fereşte. Tiel se cutremură. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că frica lui Ronnie faţă de trăgătorii de elită ar putea fi îndreptăţită. Dacă mă păcălea Calloway? Ar fi putut pune la cale un scenariu în care Kip, Gully şi cu mine am fi fost papagalii.

Aşezîndu-se mai bine, Doctorul întrebă:

– Cine este Gully?

Ea îi vorbi de el şi de relaţiile lor profesionale.

– Este un tip interesant. Pot să pun pariu că le face fiţe acum, spuse ea zîmbind.

– Şi cine este Joe?

Întrebarea neaşteptată îi şterse zîmbetul de pe buze.

– Nimeni.

– Ba este cineva. Vreun prieten?

– Un aşa-zis prieten.

– Un aşa-zis preiten?

Deranjată de insistenţa lui, Tiel intenţiona să-i spună să-şi vadă de treaba lui şi să nu mai tragă cu urechea la discuţiile altora. Apoi, amintindu-şi de caseta audio pe care o

avea la ea, se răzgîndi. Era un bun prilej de a-i cuceri încrederea confesîndu-i-se.

– Joseph şi cu mine ne-am întîlnit de cîteva ori. Era pe cale să-şi cucerească titlul de „prieten", dar a uitat să-mi spună că e însurat. Azi am descoperit.

– Hmmm. Eşti supărată?

– Bineînţeles. Sînt furioasă.

– Ai regrete?

– În ce-l priveşte? Nu. Deloc. Sînt supărată pe mine. Am fost o gîscă. De acum înainte, toţi cei cu care mă voi întîlni vor trebui să vină cu acte notariale.

– Şi soţul tău?

Două puncte pentru Doctor. Avea un adevărat talent să o pună în încurcătură cu întrebările lui neaşteptate şi serioase.

– Ce-i cu el?

– Încă te mai interesează?

– Nu.

– Eşti sigură?

– Sigur că sînt sigură.

– Nu ţi-e dor de el?

– Nu.

El se încruntă neîncrezător.

– Dar ai fost tulburată cînd te-am întrebat despre el.

În sinea ei, Tiel îl ruga să n-o pună în situaţia de a-i povesti. În acelaşi timp, dacă-i spunea mai multe, avea să-i arate ea lui că fusese prea curios.

– John Malone. Sună frumos numele la televizor, nu? Şi la fel îi era şi chipul şi vocea. Ne-am întîlnit şi ne-am îndrăgostit nebuneşte. Primele luni au fost minunate. Apoi, la scurt timp

după ce ne-am căsătorit a fost angajat de către o reţea de televiziune şi trimis corespondent în străinătate.

– Aha. Înţeleg.

– Nu, nu înţelegi încă, îi replică ea. Nu înţelegi chiar nimic. Nu a intervenit vreo gelozie profesională. A fost o ocazie nemaipomenită pentru John de a se remarca, iar eu l-am încurajat. Gîndul că aş fi putut locui în străinătate mă fascina. Mă şi vedeam la Paris, la Londra sau la Roma. Dar el a optat pentru America de Sud sau Bosnia. Şi asta se întîmpla într-o vreme cînd puţini americani auziseră de Bosnia. Luptele de-abia începuseră.

Luă, fără să-şi dea seama, un fir de aţă de pe tivul tricoului.

– Bineînţeles că eu l-am tocat la cap să aleagă locul mai puţin periculos – Rio, acolo unde, din întîmplare, aş fi putut merge şi eu. Nu prea mă bucuram de faptul că proaspătul meu soţ pleca din Statele Unite şi mergea într-o zonă de război, mai ales într-un loc unde graniţele nu erau strict delimitate şi lumea se mişca de colo-colo. Dar el a ales ceea ce era mai incitant. Voia să fie în mijlocul acţiunii, acolo unde putea sta mai mult timp în aer liber. Ne-am certat. Foarte rău. În final i-am spus: „Bine, John, du-te. Du-te să mori."

Ridicînd fruntea, ea îl privi pe Doctor drept în ochi.

– Şi asta s-a şi întîmplat.

Doctorul nu comentă şi Tiel continuă:

– Fusese într-o zonă interzisă reporterilor – lucru care nu m-a surprins, adăugă ea rîzînd trist. Era născut să fie aventurier. A fost ucis de un glonţ tras de un trăgător de elită. I-au trimis corpul acasă. L-am îngropat chiar în ziua aniversării a trei luni de la căsătoria noastră.

După o pauză, Doctorul spuse:

– Cumplit. Scuză-mă...

– Nu-i nimic. A trecut.

Rămaseră tăcuți multă vreme. Tiel fu aceea care rupse tăcerea:

– Și tu cum stai?

– Cu ce?

– Cu legăturile amoroase.

– De fapt...

– Haide, Doctore. Nu te preface că nu înțelegi, îl tachină ea. Eu am fost sinceră cu tine.

– Pentru că așa ai vrut tu.

– Sinceritate pentru sinceritate. Spune-mi.

– N-am ce să-ți spun.

– Despre cum stai cu dragostea? îl întrebă ea nevenindu-i să creadă. Nu te cred.

– Și ce ai vrea? Nume, date? Începînd de cînd, domnișoară McCoy? Contează și liceul, sau să încep de la colegiu?

– De cînd a murit soția ta.

– Ce-ar fi să-ți vezi de treaba ta.

– Dacă mă gîndesc bine la ceea ce s-a întîmplat cu soția ta, cred că ți-e greu să mai ai încredere în altă femeie.

Gura lui deveni o linie aspră și subțire, ceea ce-i demonstra că atinsese o coardă sensibilă.

– Ce știi tu despre...

Dar Tiel nu apucă să mai afle despre ce anume, pentru că Doctorul fu întrerupt de țipătul ascuțit al Donnei.

12

Caseta video înregistrată de Kip era derulată simultan pe două ecrane din duba FBI și toți cei de acolo erau adunați în jurul lor ca s-o vadă. Unul din agenți manevra comenzile și oprea la cîte o imagine, de cîte ori îi spunea Calloway.

– Unde este fiica mea? N-o văd pe Sabra.

Calloway simți miros de băutură în respirația lui Dendy. Din cînd în cînd, acesta ieșea afară „ca să ia aer". Se părea însă că mai mult bea decît inspira.

– Ai răbdare, domnule Dendy. Toți dorim să vedem integral caseta. Vreau să știu unde sînt amplasați cei dinăuntru. După ce o să am o vedere de ansamblu, o să ne oprim asupra imaginilor care merită să fie studiate mai atent.

– Poate că Sabra a încercat să-mi transmită un mesaj. Vreun semnal.

– Poate, replică neutru agentul.

Calloway stătea la douăzeci de centimetri de monitorul color şi asculta introducerea lui Tiel McCoy. Femeia era calmă, trebuia s-o recunoască. Arăta puţin mai obosită acum în tricoul ei cu steagul Texas-ului pe piept, dar se exprima clar şi se controla, de parcă se afla într-un studio de televiziune, în siguranţă, şi prezenta ştirile.

– Nenorocitul dracului, mormăi Dendy cînd Ronnie apăru pe ecran.

– Dacă nu-ţi ţii gura, Dendy, o să am eu grijă să ţi-o închid. Cole Davison rostise ameninţarea fără să ridice vocea, dar tonul era categoric.

– Domnilor, vă rog, spuse Calloway.

Nimeni nu scoase o vorbă cît timp îşi ţinuse discursul Ronnie. Tăcerea deveni şi mai apăsătoare atunci cînd camera de luat vederi se îndrepta spre Sabra şi spre pruncul ei. Imaginile erau impresionante, iar mesajul sfîşietor. Proaspăta mamă, care-şi ţinea bebeluşul strîns în braţe, ameninţa că-şi va lua viaţa.

Timp de cîteva secunde după terminarea înregistrării, nimeni nu scoase un cuvînt. În cele din urmă, Gully avu curajul să rostească cu glas tare ceea ce gîndeau toţi cei prezenţi:

– Cred că am găsit răspunsul la întrebarea cine este răspunzător pentru toate astea.

Calloway ridică mîna, pentru a opri eventualele comentarii nedorite la adresa lui Russell Dendy şi se întoarse spre Cole Davison.

– Ce zici de Ronnie? Cum ţi s-a părut?

– Epuizat. Speriat.

– Se droghează?

– Nu, domnule, protestă Davison iritat. Ţi-am mai spus, este un băiat cuminte. Poate că mai bea şi el cîte o bere cînd şi cînd, dar atît.

– Nici fiica mea nu este o drogată, asta-i sigur, interveni Dendy.

Calloway continuă să vorbească cu Davison:

– Ai observat ceva care ne-ar putea face să gîndim că are probleme psihice?

– Domnule Calloway, fiul meu în vîrstă de optsprezece ani vrea să se sinucidă. Eu cred că asta arată ce gîndeşte el acum.

Deşi îl simpatiza pe Davison – avea şi el copii adolescenţi – Calloway îl presă în continuare cu întrebările:

– Dumneata îl cunoşti, domnule Davison. Crezi cumva că Ronnie ar minţi? Ţi s-a părut sincer? Crezi că ar fi în stare să facă ceea ce a spus?

Bărbatul şovăi înainte de a răspunde, apoi plecă fruntea şi zise:

– Nu, nu cred. Sincer, nu cred. Dar...

– Dar ce? dori Calloway să afle. Dar ce? A mai avut Ronnie vreodată astfel de gînduri?

– Niciodată.

– Vreo stare de furie? Vreo criză nervoasă?

– Nu, răspunse el sec. Şi totuşi părea jenat de răspunsul lui sigur. Îşi mută privirea de la Calloway la ceilalţi şi înapoi. Ei, bine, da. O singură dată. A fost un incident izolat. Şi era un copil pe atunci.

Calloway mugi în sinea sa. Nu dorise cu nici un preţ să audă că Ronnie Davison a avut asemenea antecedente, caz în care pentru el meciul ar fi fost deja pierdut.

– Poate că nu este important – cu siguranţă că nu este –, dar te rog să-mi povesteşti ce s-a întîmplat atunci.

După o lungă şi apăsătoare tăcere, Davison începu:

– Ronnie stătea cu mine în vacanţa de vară. Nu trecuse mult timp de cînd divorţasem de mama lui. Ronnie se adapta greu la noua situaţie, spuse Davison mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Se legase afectiv de o căţeluşă care trăia la cîteva străzi mai încolo. Îmi spunea că stăpînul ei nu se îngrijea de ea, că nu o hrănea la timp, că nu o spăla niciodată. Davison tăcu două-trei clipe, după care continuă: Eu îl cunoşteam pe proprietarul căţeluşei. Era un ticălos, umbla beat mai tot timpul, aşa că Ronnie nu minţea. Din păcate nu era treaba noastră. I-am zis să lase în pace căţeluşa, dar, aşa cum ţi-am spus, se ataşase mult de ea. Cred că simţea nevoia unui prieten. Sau poate că îi plăcea căţeluşa pentru că era tristă, aşa cum se simţea şi el în acea vară. Nu ştiu. Nu sînt bun psiholog.

Dendy îl întrerupse:

– Şi povestea asta tristă înseamnă ceva?

Calloway îl fulgeră cu privirea şi îi spuse să tacă din gură, după care i se adresă din nou lui Davison:

– Şi ce s-a întîmplat, Cole?

– Într-o bună zi, Ronnie a dezlegat căţeluşa şi a adus-o acasă la noi. Eu i-am spus să o ducă imediat înapoi. Atunci el a început să plîngă şi mi-a spus că mai degrabă ar vrea s-o ştie

moartă, decît să trăiască aşa cum trăia. Eu l-am certat şi m-am dus după chei, ca să duc căţeluşa acasă cu maşina. Cînd m-am întors, am constatat că Ronnie nu mai era acolo şi nici căţeluşa. Ca să nu mai lungesc povestea, i-am căutat toată noaptea, ajutat de vecinii şi prietenii mei. A doua zi dimineaţă, un fermier i-a găsit ascunşi într-un grajd şi l-a chemat pe şerif. Pe cînd ne apropiam de grajd, l-am strigat pe Ronnie şi i-am spus că era cazul să ducă căţeluşa acasă. El mi-a răspuns că nu intenţiona să renunţe la căţeluşă şi că nu putea s-o lase în grija acelui ticălos.

Cole Davison tăcu şi-şi privi pălăria pe care o învîrtea în mîini.

– Cînd am ajuns în spatele grajdului, plîngea de mama focului şi mîngîia căţeluşa care zăcea moartă lîngă el. O lovise în cap cu o piatră şi o omorîse.

Cole îl privi, gata să plîngă, pe Calloway.

– Domnule Calloway, l-am întrebat pe băiat cum a putut să facă ceva atît de îngrozitor. Mi-a spus că a făcut-o pentru că o iubea foarte mult. Cole oftă deznădăjduit. Scuză-mă că ţi-am consumat timpul, dar m-ai întrebat dacă el ar fi în stare să facă ceea ce spune. A fost felul meu de a-ţi răspunde la întrebare.

Calloway se abţinu să-l bată pe umăr pe Davison şi spuse:

– Mulţumesc pentru ajutor.

– Aşadar, are ceva la activ, mormăi Dendy. Am avut dreptate.

Deşi remarca lui Dendy era inutil de crudă, Calloway nu putea să nu fie de acord cu ea. Incidentul din copilăria lui Ronnie putea fi o paralelă periculoasă cu criza în care se afla. Povestea

lui Cole Davison mai adăuga un element şi nu era unul pozitiv. De fapt, nici un element al situaţiei create nu era pozitiv. Nici măcar unul.

Calloway se întoarse spre Gully.

– Şi domnişoara McCoy? Ai sesizat cumva că este forţată? A vrut ea să spună ceva mai mult decît vorbele prin care s-a exprimat? Ai subînţeles ceva?

– Din cîte mi-am putut da eu seama, nu. Şi l-am întrebat şi pe Kip.

Agentul FBI se întoarse spre cameraman.

– Totul se prezenta aşa cum ne-au spus ei? Nu era nimeni rănit?

– Nu, domnule. Tipul de la FBI era legat cu bandă adezivă. N-a scos o vorbă, de unde presupun că şi el e bine. Apoi îl privi îngrijorat pe Dendy, de parcă şi-ar fi amintit ce li se întîmpla celor ce aduc veşti proaste. Dar... fata?

– Sabra? Ce-i cu ea?

– Erau răspîndite multe scutece pline de sînge în jurul ei. Îmi amintesc că le-am văzut şi că mi-am spus: „Iisuse".

Calloway continuă să vorbească cu Kip.

– Ai observat ceva la colaboratoarea ta, ceva în maniera ei de a se exprima?

– Tiel era exact aşa cum o ştiu eu. Arăta groaznic, dar era stăpînă pe ea.

În final, agentul se întorsese spre Dendy, care nu se mai putuse abţine şi bea acum dintr-o sticluţă de buzunar din argint.

– Ai spus că s-ar putea ca Sabra să-ţi fi transmis vreun mesaj. Ai sesizat ceva deosebit în declaraţia ei?

– Cum aş putea să-mi dau seama din moment ce am văzut caseta doar o singură dată?

Răspunsul arogant şi evaziv al tiranicului om de afaceri era elocvent. Dendy se confruntase în sfîrşit cu adevărul gol-goluţ: felul mitocănesc în care tratase situaţia celor doi provocase hotărîrea acestora de a recurge la măsuri disperate.

– Dă-l înapoi, spuse Calloway agentului care se ocupa de aparate. Hai să mai urmărim o dată caseta. Dacă observaţi ceva, spuneţi-mi.

Caseta începu să se deruleze din nou.

– Tiel a ales locul ăla, ca să îi putem vedea pe cei din spatele ei, remarcă Gully.

– Uite frigiderul a cărui uşă de sticlă s-a spart, spuse unul dintre agenţi, arătînd spre ecran.

– Opreşte aici.

Aplecîndu-se în faţă, Calloway privea atent nu spre reporteră, ci spre grupul de oameni din fundal.

– Femeia care stă sprijinită de tejghea probabil că este casiera.

Şeriful Montez încuviinţă:

– Este Donna. Nu poate fi confundată cu coafura aia.

– Şi uite-l şi pe agentul Cain, nu, Kip? arătă Calloway spre două picioare, care se vedeau de la genunchi în jos.

– Da. Stătea cu spatele, rezemat de tejghea.

– Şi este legat cu bandă adezivă, în jurul gleznelor, nu?

Rînjetul batjocoritor al lui Gully trecu neobservat. Calloway se uită la cei doi bătrînei, care stăteau aproape unul de celălalt, pe podea, lîngă Cain.

– Şi bătrînii? Sînt bine?

– Sînt cu ochii-n patru şi puşi pe harţă, din cîte mi-am dat seama.

– Ceilalţi doi?

– Doi mexicani. I-am auzit vorbind în spaniolă, dar nu am înţeles ce au spus.

– Vai, Dumnezeule!

Calloway ţîşnise din scaunul cu rotile care zbură cît colo.

– Ce e?

Ceilalţi agenţi, ca urmare a alertei evidente a superiorului lor, îi dădură pe ceilalţi la o parte şi se făcură ciorchine în jurul lui.

– Ăsta. Calloway arătă cu degetul pe ecran. Uitaţi-vă bine la el şi spuneţi-mi dacă-l cunoaşteţi. Poţi să-l măreşti?

Agentul care se ocupa de aparataj izolă faţa mexicanului. Reuşi să mărească imaginea, dar aceasta lăsa de dorit. Agenţii priveau spre imaginea plină de punctuleţe, apoi unul dintre ei exclamă:

– Ah, la dracu'!

– Ce e? întrebă Dendy.

Interveni şi Davison:

– Ce s-a întîmplat?

Calloway îi dădu la o parte şi începu să dea ordine subordonaţilor săi:

– Sunaţi la birou. Mobilizaţi-i pe toţi. Montez, tu şi oamenii tăi ne-aţi putea da ajutor.

– Bineînţeles. Dar la ce?

Şeriful ridică braţele neputincios.

– Eu n-am înţeles despre ce e vorba.

– Cheamă-ţi toţi asistenţii. Anunţă şi celelalte regiuni. Spune-le să caute un autocamion abandonat. Un camion.

– Un camion? Dar ce se întîmplă?

Dendy fu nevoit să urle ca să se facă auzit în debandada creată de ordinele lui Calloway.

– Şi fata mea?

– Toţi sînt într-un pericol mai mare decît am crezut noi.

Parcă adeverind cuvintele lui Calloway, se auzi clar un foc de armă.

Ţipătul înfiorător al Donnei o făcu pe Tiel să sară în picioare.

– Ce s-a întîmplat?

Ronnie flutura pistolul şi striga:

– Înapoi! Înapoi! Te împuşc!

Mexicanul mai înalt îl atacase. Ronnie îl oprise îndreptînd spre el pistolul.

– Unde-i celălalt? strigă el înnebunit. Unde este prietenul tău?

Sabra ţipă.

– Nu! Nu!

Tiel se întoarse şi-l văzu pe Juan cum o smulge pe Katherine din braţele Sabrei. Pruncul începu să scîncească, iar Sabra ţipă cum numai o mamă poate ţipa atunci cînd copilul ei este în pericol. Încercă să se ridice, agăţîndu-se de pantalonii lui Juan.

– Sabra! strigă Ronnie. Ce s-a întîmplat?

– A luat copilul! Dă-mi copilul! Să nu-i faci vreun rău!

Tiel se aruncă în faţă, dar Juan o opri proptindu-i podul palmei în piept şi împingînd-o înapoi. Tiel strigă de durere şi de teamă pentru copil.

Doctorul protestă şi el monosilabic, iar Tiel se gîndi că şi acestuia îi era frică să se arunce asupra lui Juan, de teamă ca acesta să nu-i facă vreun rău copilului.

– Spune-i să-i dea copilul înapoi! Ronnie ţinea acum pistolul cu ambele mîini, ţintind pieptul lui Doi şi strigînd din toate puterile, de parcă tonul înalt ar fi putut sparge bariera limbii. Spune-i prietenului tău să-i dea copilul înapoi, altfel te omor!

Juan făcu greşeala să privească spre partea din faţă a magazinului, unde se confruntau cei doi.

Doctorul se folosi de acea clipă ca să se arunce spre el, dar mexicanul reacţionă şi îl lovi în plex pe Doctor. Acesta se aplecă în faţă şi apoi se prăbuşi pe podea, în faţa frigiderului.

– Spune-i să-i dea copilul! repetă Ronnie cu o voce ascuţită.

Donna se tînguia:

– O să murim cu toţii!

Tiel îl implora pe Juan să nu-i facă rău copilului.

– Să nu-i faci rău. Dă-i copilul înapoi. Te rog, te rog, nu face asta.

Sabra, deşi neputincioasă, reuşi, împinsă de instinctul matern, să se ridice în picioare. Era atît de slăbită încît de-abia

se putea ţine pe picioare. Cu mîna întinsă, ea îl implora pe mexican să-i dea copilul.

Juan şi Doi ţipau unul la celălalt, încercînd să se facă înţeleşi în hărmălaia generală. Gladys şi Vern ţipau ca din gură de şarpe. Donna se tînguia isteric. Agentul Cain îi arunca lui Ronnie acuzaţii veninoase că, dacă s-ar fi predat mai devreme, nu s-ar fi ajuns aici. El afirma că în cazul în care situaţia se încheia tragic, vina aparţinea lui Ronnie.

Zgomotul unei împuşcături îi reduse pe toţi la tăcere.

Tiel, care se tot rugase de Juan, văzu grimasa omului lovit de glonţ. Din reflex, acesta se aplecă în faţă şi duse mîna la coapsă. Poate că ar fi scăpat-o din mîini pe Katherine, dacă Tiel n-ar fi fost acolo să o prindă.

Ţinînd bine copilul, ea se răsuci întrebîndu-se cum reuşise Ronnie să tragă cu atîta precizie, încît să-l pună pe Juan în dificultate, fără să pericliteze viaţa copilului.

Dar Ronnie mai stătea cu pistolul aţintit spre pieptul lui Doi şi părea la fel de surprins, ca şi ceilalţi, de zgomotul împuşcăturii.

Doctorul fusese acela care trăsese. Era întins pe spate, pe podea, cu un mic revolver în mînă. Tiel recunoscu arma agentului Cain, cea pe care ea o împinsese sub frigider şi de care uitase. Îi mulţumi lui Dumnezeu că Doctorul îşi amintise de ea.

Doctorul profită de liniştea care se aşternuse şi spuse:

– Gladys, vino aici.

Bătrînica veni repede.

– L-ai omorît?

– Nu.

– Păcat.

– Ia tu copilul pentru ca Tiel să o poată ajuta pe Sabra. Eu o să am grijă de mexican, spuse el, referindu-se la Juan. Ronnie, liniştește-te. Totul este în regulă. Nu intra în panică.

– Copilul este în siguranţă?

– Da.

Gladys i-l duse lui Ronnie ca acesta să se convingă.

– E speriată rău fetiţa şi îi dau dreptate. Uitîndu-se înapoi spre Juan, care stătea pe podea, ţinîndu-se de coapsă, ea scoase un sunet dispreţuitor.

Cu cîteva semne făcute cu mîna în care ţinea pistolul, Ronnie îl trimise pe celălalt mexican la locul de unde plecase.

Doctorul puse revolverul lui Cain pe un raft, departe de Juan şi îngenunche ca să-i taie pantalonul cu foarfeca.

– N-o să mori din asta, spuse el calm, după ce examină rana şi o tamponă cu o bucată de tifon. Ai avut noroc că glonţul nu ţi-a atins artera femurală.

Juan îl fulgeră cu o privire plină de ură.

– Doctore? Tiel apucase s-o ajute pe Sabra să se culce din nou, dar fata reîncepuse să sîngereze.

– Ştiu, spuse Doctorul, înţelegînd spaima lui Tiel. Cu siguranţă că i s-a redeschis ruptura de perineu. Aşaz-o cît poţi mai bine. Vin şi eu imediat.

Doctorul bandajă rana mexicanului în grabă. Juan transpirase abundent şi ţinea dinţii încleştaţi ca să nu ţipe de

durere. Doctorul îl ridicase în picioare destul de brutal, după care îl sprijinise să meargă.

Cînd trecură pe lîngă agentul Cain, acesta i se adresă celui ce trăsese:

– Eşti nebun. Puteai să ne omori pe toţi. La ce...

Nu apucă să-şi termine vorba, căci atacînd mai rapid ca un şarpe, Juan îl lovi în cap pe Cain, cu laba piciorului său rănit. Mişcarea aceea iute îl costă însă mult. Urlă de durere. Călcîiul cizmei lui lovise puternic craniul lui Cain, care fu redus brusc la tăcere. Bărbia îi căzu în piept şi îşi pierdu cunoştinţa.

Doctorul îl obligă pe Juan să se aşeze şi îl propti de frigider, lîngă concetăţeanul său.

– Oricum nu pleacă nicăieri. Dar, pentru mai multă siguranţă, leagă-i mîinile, Ronnie. Şi lui la fel, adăugă el, arătînd spre celălalt mexican.

Ronnie îi ordonă lui Vern să le lege celor doi mexicani mîinile şi picioarele, la fel cum procedase şi cu Cain. Ronnie ţinea pistolul îndreptat spre ei, în timp ce bătrînul îi urma întocmai instrucţiunile. Juan era mult prea preocupat de rana lui, ca să-şi mai consume energia pe înjurături, dar Doi nu avu nici o reţinere în această privinţă. El bolborosea ceva care în mod cert erau înjurături în limba spaniolă. Ronnie îl ameninţă că-l pocneşte, dacă nu tace din gură.

Telefonul sună, dar nu răspunse nimeni. Tiel, care-şi pusese o pereche de mănuşi cu o îndemînare ce o uimise pînă şi pe ea, se ocupa de schimbarea scutecelor pline de sînge de sub Sabra, cînd telefonul se opri din sunat şi îl auzi pe Ronnie spunînd:

– Lăsaţi-ne acum, sîntem ocupaţi! după care trînti receptorul în furcă. Apoi, strigă: Cum se simte Sabra?

Tiel îi răspunse peste umăr:

– Nu prea bine. Era foarte bucuroasă că se întorsese Doctorul. Ce s-a întîmplat?

– Juan l-a lovit cu piciorul în cap pe Cain, iar acesta a leşinat.

– N-aş fi crezut vreodată că o să-i fiu recunoscătoare lui Juan în vreun fel.

– Vern îi leagă acum. Mă bucur că sînt... ţintuiţi.

Tiel îi observă trăsăturile încordate şi înţelese că starea Sabrei nu era singurul motiv.

– Sînt nişte descreieraţi. Nu au nimic de pierdut dacă încearcă să preia controlul.

– Adevărat. Dar ce ar avea oare de cîştigat?

Să fi reprezentat Ronnie Davison o chiar atît de mare ameninţare pentru cei doi bărbaţi duri? După ce se mai gîndi o vreme, Tiel spuse:

– Nu văd ce.

– Tu nu vezi, şi nici eu. De asta sînt aşa de îngrijorat. Trebuie să fie ceva la mijloc, continuă el ceva mai încet. Afară au început să se mişte oameni cu puşti. Probabil că e o trupă antitero.

– Ah, nu.

– I-am văzut cum îşi ocupau poziţiile.

– Ronnie i-a văzut?

– Nu cred. Presupun că focul de armă pe care l-am tras

eu i-a speriat pe toţi. Probabil că acum se gîndesc că s-a întîmplat ceva rău. Poate că înconjoară clădirea şi o să încerce să intre prin acoperiş.

– Ronnie o să facă o prostie.

– La asta mă gîndeam şi eu.

Telefonul sună din nou.

– Ronnie, răspunde, îi spuse Doctorul. Explică-le tot ce s-a întîmplat.

– Nu răspund, pînă nu sînt sigur că Sabra se simte mai bine.

Deşi Tiel nu avea nici o calificare medicală, starea Sabrei i se părea din cale-afară de proastă. Dar, ca şi Doctorul, nu intenţiona să-l sperie şi mai rău pe Donnie.

– Unde este Katherine? întrebă fata cu o voce stinsă. Doctorul, care se străduise să oprească hemoragia, îşi scoase mănuşile şi îi ridică părul care-i căzuse pe frunte.

– Se ocupă Gladys de ea. A legănat-o pînă a adormit. Se pare că fiica este la fel de curajoasă ca mama ei.

Sabra încerca să schiţeze un zîmbet, dar nu-i reuşi.

– Doar n-o să mă prăpădesc, nu?

– Să nu spui asta, Sabra, spuse Tiel cu convingere, uitîndu-se la faţa Doctorului, în timp ce acesta îi lua fetei tensiunea. Nici nu te gîndi la aşa ceva.

– Tata n-o să cedeze. Şi nici eu. Şi nici Ronnie. Oricum, el nu mai poate da înapoi. Dacă ar renunţa, l-ar închide.

Sabra privea cînd la Tiel, cînd la Doctor.

– Spuneţi-i lui Ronnie să vină aici. Vreau să discut cu el.

Deşi Sabra nu vorbise clar despre înţelegerea lor în legătură cu sinuciderea, era limpede că ea la asta se referea acum. Tiel fu cuprinsă de disperare.

– Noi nu vă putem lăsa să faceţi asta, Sabra. Ştii doar că nu e bine ceea ce vreţi să faceţi. Nu asta e soluţia.

– Vă rog să ne ajutaţi. Doar asta vă cerem.

Apoi, pleoapele i se închiseră. Era mult prea slăbită şi începu să moţăie.

Tiel îl privi pe Doctor.

– Este rău, nu-i aşa?

– Foarte rău. Scade tensiunea. Pulsul este mărit. O să sîngereze iar.

– Şi ce-o să facem?

Privind nemişcat la faţa palidă, aproape fără de viaţă a fetei, Doctorul se gîndi o clipă, apoi spuse:

– O să-ţi arăt eu ce-o să fac.

Se ridică, luă revolverul din raft, trecu pe după frigider şi se apropie tiptil de Ronnie, care aştepta noutăţi legate de starea Sabrei.

13

O are de ce nu răspund la telefon? Succesiunea rapidă a evenimentelor redusese tonul arogant al lui Dendy la un schelălăit ascuţit. Era total depăşit.

Într-adevăr, focul de armă produsese o profundă panică în rîndul celor din maşina FBI. Cole Davison se repezize afară, dar după cîteva clipe revenise pentru a-i reproşa lui Calloway că mobilizase trupele antitero.

– Doar mi-ai promis! Mi-ai spus că Ronnie n-o să păţească nimic. Dacă îi forţezi mîna, dacă simte că e încolţit, s-ar putea să facă ceva ce-a mai făcut cîndva.

– Linişteşte-te, domnule Davison. O să iau toate măsurile posibile.

Calloway ţinea răbdător receptorul la ureche, dar nu obţinu nici un răspuns.

– Puteţi vedea ceva?

– Mişcare, strigă unul din agenţi. Acesta comunica prin

radio cu un agent aflat afară şi care avea binoclu. Dar nu se vede ce fac.

– Ţine-mă la curent.

– Am înţeles. O să-i spuneţi puştiului despre Huerta?

– Cine mai e şi ăsta? dori să afle Dendy.

– Louis Huerta. Unul din cei mai căutaţi zece oameni de FBI. Calloway îi răspunse celuilalt agent: Nu, n-o să le spun. S-ar putea să-i sperie pe toţi, inclusiv pe Huerta. Şi ăsta e în stare de orice.

Ronnie răspunse în sfîrşit la telefon.

– Lăsaţi-ne acum! Avem treabă!

Calloway înjură zdravăn cînd auzi tonul telefonului. Ronnie părea speriat. Formă numărul din nou.

– Unul dintre mexicani este pe lista celor căutaţi de FBI? Cole Davison devenea din ce în ce mai disperat. Pentru ce? Ce a făcut?

– Ajută conaţionali de-ai lui să treacă graniţa, cu promisiuni de viză şi slujbe bine plătite şi pe urmă îi vinde pentru muncă la negru. Vara trecută, grănicerii au avut nişte indicii în legătură cu un transport de mexicani şi i-au luat urma. După ce şi-au dat seama că sînt pe care să fie prinşi, Huerta şi doi dintre oamenii lui au abandonat camionul în deşertul New Mexico şi s-au dispersat ca nişte şobolani ce sînt. Toţi au scăpat. Camionul a fost găsit după o căutare de mai bine de trei zile. Patruzeci şi cinci de oameni – bărbaţi, femei şi copii – fuseseră închişi în dubă. Probabil că înăuntru căldura a ajuns în cursul zilei la vreo cincizeci de grade şi chiar mai mult. Au murit toţi. Huerta este

căutat pentru uciderea a patruzeci şi cinci de oameni şi pentru diverse alte infracţiuni. Timp de un an s-a ascuns undeva în Mexic. Autorităţile de acolo colaborează cu noi şi vor şi ele la fel de mult ca şi noi să pună mîna pe el, dar este un ticălos viclean. Un singur lucru l-ar putea determina să iasă la iveală – banii. Deci, dacă a ieşit din ascunzătoare, înseamnă că pe undeva pe-aproape există un transport de oameni care urmează să fie vînduţi.

Lui Davison i se făcu rău.

– Şi cine este celălalt mexican?

– Unul din bodyguarzii lui, probabil. Sînt extrem de periculoşi, n-au scrupule. Mă nedumereşte faptul că sînt neînarmaţi. Sau, în caz că sînt, mă miră că nu s-au folosit de arme ca să iasă din magazin.

Dendy respira zgomotos, scoţînd nişte sunete ca nişte hohote.

– Ascultă, Calloway. M-am gîndit bine.

Chiar dacă ţinea în continuare receptorul la ureche, Calloway era foarte atent la Russell Dendy. Bănuia că trăsese zdravăn la măsea. Avea la el o sticlă de băutură. Părea foarte supărat, gata să-şi piardă controlul. Aroganţa îi dispăruse.

– Te ascult, domnule Dendy.

– Scoate-i de acolo sănătoşi. Asta e important acum. Spune-i Sabrei că poate să păstreze copilul. Eu nu mă mai bag. Caseta aia cu fiica mea... Îşi şterse ochii înlăcrimaţi cu dosul palmei. M-a impresionat. Acum nu mai contează nimic. Vreau ca ea să iasă sănătoasă de acolo.

– Şi eu vreau acelaşi lucru, domnule, îl asigură Calloway.

– Sînt de acord cu toate condiţiile puse de băiat.

– O să tratez cu el, dar mai întîi trebuie să-l fac să vorbească cu mine.

Telefonul continua să sune.

– Ronnie?

Tînărul nu observase că Doctorul ţinea un pistol în mînă. În nebunia de acolo, Ronnie uitase de arma lui Cain. Doctorul ridică mîna şi, cînd băiatul văzu arma, se crispă. Donna ţipă de frică şi îşi duse ambele mîini la gură.

Dar Doctorul îi întinse pistolul lui Ronnie.

– Iată dovada încrederii mele că vei lua cea mai bună decizie.

Arătînd foarte tînăr, foarte nesigur pe el şi foarte vulnerabil, Ronnie luă arma şi o băgă sub cureaua jeanşilor.

– Cunoşti deja decizia mea, Doctore.

– Sinuciderea? Asta nu e o decizie. Este o modalitate de a fugi de răspundere ca un laş.

Băiatul clipi surprins de vorbele tăioase care păreau a-l face să se îndoiască de decizia lui. Tiel îşi zise că asta era şi intenţia Doctorului.

– Nu vreau să mai discut despre asta. Sabra şi cu mine ne-am hotărît.

– Răspunde la telefon, îl îndemnă Doctorul, pe un ton calm şi convingător. Spune-le ce s-a întîmplat aici. Doar au auzit şi ei împuşcătura. Habar n-au ce se întîmplă aici, dar probabil că se gîndesc că s-a întîmplat ceva rău. Alungă-le

temerile, Ronnie. Altfel, oricînd ne putem trezi cu o echipă antitero şi cineva s-ar putea să moară sau să fie rănit.

– Care echipă antitero? Minţi.

– Te-aş minţi eu după ce ţi-am dat în mînă un pistol? În timp ce tu erai ocupat să-i legi pe cei doi mexicani, am reuşit să-i văd pe cei care au încercuit magazinul. Echipa antitero este afară şi aşteaptă un semnal de la Calloway. Nu-i da prilejul să-i pună în mişcare.

Ronnie privi speriat prin geamul magazinului, dar nu reuşi să vadă decît numeroasele maşini ale autorităţilor care se adunaseră în zonă, împiedicînd circulaţia pe autostradă.

– Ronnie, lasă-mă să răspund eu la telefon, îi sugeră Tiel, încercînd să profite de nehotărîrea lui. Să vedem ce au decis după ce au văzut caseta. Probabil că reacţia lor este bună. S-ar putea să sune şi să spună că sînt de acord cu toate condiţiile voastre.

– Bine, şopti el, făcîndu-i semn să meargă la telefon.

– Tiel la telefon, spuse ea după ce ridică receptorul.

– Domnişoară McCoy, cine a tras? Ce se întîmplă acolo?

Graba lui Calloway îi trăda îngrijorarea. Nedorind să-l ţină în tensiune, ea îi explică cît putu de rapid cum se trăsese cu arma lui Cain.

– A fost o nebunie aici, dar acum situaţia este sub control. Cei doi care au provocat-o sînt acum legaţi.

– Te referi la cei doi mexicani?

– Da.

– Sînt legaţi bine?

– Da.

– Şi unde este acum arma agentului Cain?

– Doctorul i-a dat-o lui Ronnie.

– Poftim?

– În semn de încredere, domnule Calloway, spuse ea țîfnoasă, sărind în apărarea Doctorului.

Agentul FBI expiră prelung.

– Cam multă încredere, domnișoară McCoy.

– A fost cea mai bună soluție. Numai dacă ai fi aici, ai înțelege.

– Așa se pare, spuse el sec.

În timp ce vorbea cu Calloway, Tiel trăsese cu urechea la încercarea Doctorului de a-l convinge pe Ronnie să se predea. Îl auzise spunînd:

– Acum ești tată. Ești răspunzător pentru familia ta. Starea Sabrei este proastă, iar eu nu mai pot să fac nimic pentru ea.

Calloway întrebă:

– Nu te simți amenințată de el?

– Absolut deloc.

– Dar ceilalți ostatici sînt în pericol?

– Pentru moment, nu, dar nu știu ce se va întîmpla dacă cei de afară încearcă să intre înăuntru.

– Nu intenționez să dau un astfel de ordin.

– Atunci de ce se află aici?

Calloway făcu o pauză lungă, iar Tiel avu impresia clară și neplăcută că el îi ascundea ceva, ceva important.

– Domnule Calloway, ar trebui să știu ceva?

– Avem o schimbare de atitudine.

– Ați renunțat? În acel moment, aceasta era dorința ei cea mai arzătoare.

– Caseta video a avut efect. Poți să fii mulțumită, și-a

atins scopul. Domnul Dendy a fost impresionat de rugămințile fiicei sale și este gata să consimtă. Dorește ca totul să se termine cu bine. Ca noi toți de altfel. Care este starea de spirit a lui Ronnie?

– Doctorul încearcă să-l convingă.

– Și cum reacționează?

– Cred că favorabil.

– Bine. Asta-i bine.

Calloway părea ușurat dar, din nou, Tiel avu impresia că agentul federal îi ascundea ceva ce ar fi trebuit să știe.

– Și crezi că o să se predea?

– El a precizat condițiile în care se predă, domnule Calloway.

– Dendy este de acord că fata a fugit de acasă și nu a fost răpită. Bineînțeles că celelalte acuzații rămîn în picioare.

– Doresc să li se permită să păstreze copilul.

– Dendy a fost de acord. Dacă și Davison acceptă, Ronnie are cuvîntul meu că nu voi folosi forța.

– O să-i transmit mesajul și mai vorbim.

– Aștept.

Tiel închise telefonul. Ronnie și Doctorul o priviră întrebător. De fapt, toți își îndreptară atenția spre ea. Se părea că îi acordaseră rolul de mediator, lucru de care Tiel nu era deosebit de încîntată. Dacă se întîmpla ceva rău, în ciuda intențiilor bune? Dacă această încleștare se termina prost, ea s-ar fi simțit răspunzătoare tot restul vieții.

Pe parcursul ultimelor ore, prioritatea lui Tiel se schimbase. Totul se petrecuse gradat și, pînă în clipa aceea, nu-și dăduse seama de schimbarea care avusese loc. Reportajul

trecuse pe planul doi. Oare cînd anume se răzgîndise? Cînd a văzut sîngele Sabrei pe mîinile ei? Cînd Juan pusese în primejdie viaţa fragilei Katherine?

Acum, eroii reportajului deveniseră mai importanţi decît reportajul în sine. Exclusivitatea reportajului, care-i putea oferi un post bun şi un premiu, nu mai era atît de importantă ca înainte. Acum îşi dorea ca hotărîrea ce urma a fi luată să fie de bun augur. Dacă greşea cu ceva...

Nu-şi putea permite asta, era clar.

– S-a renunţat la acuzaţia de răpire, îi spuse ea lui Ronnie, care aştepta nerăbdător. Va trebui să te confrunţi cu alte acuzaţii. Domnul Dendy a acceptat ca Sabra să păstreze copilul. Dacă eşti de acord cu aceste condiţii şi te predai, domnul Calloway îţi garantează că nu va folosi forţa.

– Este o înţelegere bună, Ronnie, spuse Doctorul. Fii de acord cu ea.

– Ăăă...

– Nu, să nu faci asta.

Sabra rosti aceste cuvinte în şoaptă. Reuşise să se ridice în picioare şi acum se sprijinea de frigider ca să nu cadă. Avea ochii duşi în fundul capului şi faţa foarte palidă.

– Te păcăleşte, Ronnie. Este unul din tertipurile tatei.

Doctorul se grăbi să o susţină.

– Eu nu cred asta, Sabra. Tatăl tău a reacţionat la mesajul pe care i l-ai trimis pe casetă.

Sabra se agăţă recunoscătoare de Doctor, dar ochii înceţoşaţi îl căutau pe Ronnie.

– Dacă mă iubeşti, să nu fii de acord cu asta. Eu nu plec de aici, dacă nu pot rămîne alături de tine.

– Sabra, dar la copil te-ai gîndit? o întrebă Tiel cu tandreţe. Gîndeşte-te la copil.

– O iei tu.

– Ce spui?

– Du-o afară. Dă-o cuiva care să aibă grijă de ea. Indiferent ce se va întîmpla cu noi doi – cu Ronnie şi cu mine –, e foarte important pentru mine să ştiu că fetiţa se află în siguranţă.

Tiel privi rugător spre Doctor, dar expresia de pe chipul lui exprima aceeaşi îngrijorare care o copleşea şi pe ea.

– Da, asta-i, spuse Ronnie ferm. Aşa o să procedăm. Te lăsăm să o scoţi afară pe Katherine, dar noi nu plecăm de aici decît dacă ne lasă liberi. Liberi şi fără nici o acuzaţie. Nu fac nici un compromis.

– Dar ei nu vor putea fi de acord cu asta, spuse Tiel disperată. Ceri prea mult.

– Ai comis un jaf armat, adăugă Doctorul. Trebuie să răspunzi pentru asta, Ronnie. Datorită circumstanţelor şi cu puţin noroc, o să scapi de condamnare. Dacă fugiţi, faceţi cea mai mare greşeală a vieţii voastre. Nu veţi rezolva nimic.

Tiel îl privi pe Doctor, întrebîndu-se dacă acesta nu se referea în această tiradă la el însuşi. Consecinţele fugii lui şi circumstanţele nu erau valabile în cazul celor doi. Doctorul nu observă privirea ei, deoarece era atent la Ronnie, care-i cumpănea vorbele.

– Sabra şi cu mine ne-am jurat să nu ne lăsăm despărţiţi, indiferent de situaţie. Ne-am jurat unul altuia să rămînem împreună.

– Tatăl tău...

– Nu vreau să mai discut despre asta, spuse tînărul. Întorcîndu-se spre Tiel, Ronnie o întrebă dacă e de acord s-o ducă pe Katherine de acolo şi să transmită şi mesajul.

– Şi ceilalţi? O să le dai drumul?

Ronnie îi privi pe cei aflaţi în magazin.

– Celor doi mexicani, nu. Şi nici lui, spuse el arătînd spre agentul Cain. Acesta îşi recăpătase cunoştinţa, dar părea încă ameţit după lovitura primită în cap de la Juan. Bătrînii şi cu ea pot pleca.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, zise ea.

– Eu nu vreau să plec, spuse Gladys. Încă mai ţinea în braţe pruncul adormit. Vreau să văd ce se întîmplă.

– Ar fi mai bine să facem cum spune el, interveni Vern, bătînd-o pe umăr. Putem să-i aşteptăm pe ceilalţi afară. O ajută pe Gladys să se ridice de pe podea. Înainte de a pleca, Sabra va dori să-şi ia la revedere de la Katherine.

Bătrînica o duse pe fetiţă la Sabra, care se sprijinea de Doctor.

– Să-l informez pe Calloway în legătură cu decizia ta? îl întrebă Tiel pe Ronnie.

Ronnie se uita la Sabra şi la copilul lor.

– Jumătate de oră.

– Ce spui?

– Atît le acord ca să-mi dea un răspuns. Dacă nu ne lasă să plecăm într-o jumătate de oră, noi... noi ne vom pune în aplicare planul, spuse el grav.

– Ronnie, te rog.

– Asta-i situaţia, domnişoară McCoy.

Calloway răspunse la telefon după primul apel.

– Ies cu fetiţa. Să fie personal medical pregătit care să o aştepte. Şi aduc cu mine şi trei dintre ostatici.

– Doar trei?

– Trei.

– Şi ceilalţi?

– O să-ţi spun cînd ajung la voi.

Tiel închise telefonul.

Cînd se apropie de Sabra, tînăra începu să plîngă.

– Adio, dulcea mea Katherine. Frumoasa mea fetiţă. Mama ta te iubeşte mult.

Stătea aplecată peste copil, acoperindu-i feţişoara cu sărutări. Apoi îşi ascunse faţa la pieptul Doctorului şi începu să plîngă în hohote.

Tiel luă copilul de la Gladys, care o ţinuse pentru că Sabra nu mai avea putere, şi îl duse la Ronnie. Cînd îşi privi copilul, ochii tînărului se umplură de lacrimi. Buza de jos îi tremura şi era gata să izbucnească în plîns. Încerca din răsputeri să fie tare, dar nu reuşea.

– Mulţumesc pentru tot ce ai făcut, îi spuse el lui Tiel. Ştiu că Sabra s-a bucurat că ai fost lîngă ea.

Tiel încercă din nou să-l înduplece:

– Eu nu cred că o veţi face, Ronnie. Refuz să cred că vei apăsa – *că vei putea apăsa pe trăgaci* ca să vă curmaţi viaţa.

Ronnie nu răspunse, ci sărută fetiţa pe frunte.

– Adio, Katherine. Te iubesc.

Apoi, cu mişcări nervoase, merse în spatele tejghelei şi deschise uşa.

Tiel îi invită pe ceilalţi să meargă în faţa ei. Înainte de a trece pragul, privi peste umăr la Doctor. Acesta o depusese pe

Sabra pe podea, dar ridică ochii, ca şi cum privirea lui Tiel l-ar fi atenţionat. Ochii lor se întîlniră o fracţiune de secundă; acest schimb de priviri avu însă o semnificaţie deosebită.

Apoi, Tiel ieşi şi auzi închizătoarea păcănind în spatele ei.

Cei de la Salvare ieşiră repede din întuneric. Pentru fiecare ostatic erau pregătiţi cîte doi asistenţi medicali. Vern, Gladys şi cu Donna au fost înconjuraţi imediat şi supuşi unui tir de întrebări, la care Gladys răspunse pe un ton certăreţ.

În faţa lui Tiel apărură un bărbat şi o femeie care purtau uniforme medicale identice. Femeia întinse mîinile spre Katherine, dar Tiel nu i-o dădu imediat.

– Cine eşti dumneata?

– Doctor Emily Garrett, şefa maternităţii din Midland. Iar el este doctorul Landry Giles, şeful clinicii de obstetrică.

Tiel ascultă prezentările făcute, apoi spuse:

– Indiferent ce aţi auzit, să ştiţi că părinţii fetiţei nu vor s-o dea spre adopţie.

Privirea doctorului era fermă şi sinceră şi Tiel se bucură.

– Înţeleg foarte bine. O să aşteptăm sosirea mamei.

Tiel o sărută pe Katherine pe creştetul capului. Se născuse o legătură între ea şi acest copil, pe care probabil că n-ar fi putut-o avea cu vreo altă fiinţă umană – fusese martoră la naşterea lui, la prima lui respiraţie, auzise primul lui ţipăt. Tiel era totuşi surprinsă de emoţia pe care o trăia.

– Aveţi grijă de ea.

– Vă dau cuvîntul meu.

Doctorul Garrett luă fetiţa şi porni alergînd spre elicopterul care aştepta în apropiere, ale cărui pale se roteau deja, producînd un curent puternic.

– Cum se simte mama? întrebă doctorul Giles.

– Rău.

Tiel îi povesti pe scurt despre travaliu şi naştere, apoi îi descrise starea prezentă a Sabrei.

– Doctorul este îngrijorat cel mai mult din cauza hemoragiei şi a unei eventuale infecţii. Sabra este din ce în ce mai slăbită. Tensiunea i-a scăzut. Ţinînd cont de tot ce v-am spus, aţi putea să-l sfătuiţi ce să facă?

– Aduceţi-o la spital.

– Ne-am străduit din răsputeri, spuse ea tristă.

Bărbatul care se apropia de ea cu un mers hotărît nu putea fi decît Calloway. Era înalt şi suplu şi chiar şi în cămaşă emana un aer autoritar.

– Bill Calloway, spuse el de cum se apropie de Tiel şi de doctorul Giles. Dădură mîna.

Gully tropăia spre ea cu un mers de raţă.

– Dumnezeule, fetiţo, dacă nu mor de inimă în seara asta, o să trăiesc o sută de ani.

Tiel îl îmbrăţişă.

– O să trăieşti cel mai mult dintre noi toţi.

În grupul care creştea văzînd cu ochii, Tiel remarcă un bărbat bine făcut, îmbrăcat cu o cămaşă albă de cow-boy, cu nasturi de perle. Ţinea în mîini o pălărie asemănătoare cu cea a Doctorului. Înainte de a apuca să-i întindă mîna, acesta fu dat brutal la o parte.

– Domnişoară McCoy, vreau să vorbesc cu dumneata.

Tiel îl recunoscu imediat pe Russell Dendy.

– Cum se simte fiica mea?

– E pe moarte.

Afirmaţia părea cumplit de dură, dar Tiel nu simţea nici un fel de compasiune pentru Dendy. În plus, dacă tot trebuia să rezolve impasul în care se aflau, atunci va ataca direct.

Kip se afla în spatele lor şi prindea pe peliculă întreaga adunare. Lumina de pe camera video era orbitoare. Pentru prima oară în cariera ei, Tiel simţi o aversiune faţă de acea lumină şi considera că ea reprezenta o imixtiune violentă în viaţa particulară.

Răspunsul ei direct la întrebarea lui Dendy îl luă cu totul pe nepregătite pe acesta, fapt ce-i dădu lui Calloway posibilitatea să i-l prezinte pe celălalt bărbat.

– Cole Davison.

– Tiel McCoy.

Asemănarea dintre Ronnie şi tatăl său era evidentă.

– Ce face el? întrebă bărbatul îngrijorat.

– E hotărît, domnule Davison. Înainte de a continua, ea se uită pe rînd la cei de faţă. Tinerii ăştia vorbesc serios. Ei au făcut un jurămînt pe care intenţionează să şi-l ţină. Acum, că fetiţa este în siguranţă şi primeşte îngrijiri medicale, nimic nu-i mai poate opri să se sinucidă, aşa cum au hotărît.

Tiel spuse toate astea pentru a sublinia seriozitatea şi iminenţa situaţiei.

Calloway îşi păstră detaşarea profesională şi vorbi primul:

– Şeriful Montez spune că Doctorul este un bărbat înalt şi vînjos. N-ar putea să-l anihileze pe Ronnie şi să-i ia arma?

– Şi să riste să fie împuşcat? Doi bărbaţi s-au folosit de forţă cu puţin timp în urmă şi s-a sfîrşit cu vărsare de sînge. Cred că asta este şi părerea Doctorului. El a încercat să-l convingă pe Ronnie să pună capăt situaţiei în mod paşnic. Ar pierde avantajul pe care îl are în faţa băiatului, dacă ar încerca să-l anihileze prin forţă.

Calloway îşi trecu o mînă prin părul rar şi privi spre elicopterul care decola avîndu-i la bord pe doctorul Garrett şi pe fetiţă.

– Ostaticii sînt în pericol? întrebă el.

– Nu cred. Deşi nu se poate vorbi de simpatie între Ronnie şi agentul Cain şi cei doi mexicani.

Înainte ca Tiel să-l poată întreba ce era de făcut, Calloway spuse:

– Cu alte cuvinte, Ronnie şi Sabra pun la bătaie propriile lor vieţi.

– Exact, domnule Calloway. Am fost trimisă să vă spun că aveţi o jumătate de oră ca să le răspundeţi.

– Ce să le răspund?

– Că îi iertaţi şi că le garantaţi libertatea.

– Dar n-am dreptul să iau o asemenea hotărîre.

– În acest caz, o să aveţi de-a face cu doi copii morţi.

– Dumneata eşti o persoană înţeleaptă, domnişoară McCoy. Ştii prea bine că nu pot face o astfel de înţelegere cu un infractor.

– Ştiu şi, sincer să vă spun, vă stimez pentru poziţia dumneavoastră, domnule Calloway. Dar eu sînt doar un mesager. Eu v-am transmis ce mi-a spus Ronnie, dar simt că nu glumeşte. Şi chiar dacă el ar forţa doar nota, Sabra este sinceră.

Privi direct spre Dendy.

– Dacă nu poate trăi lîngă Ronnie, este dispusă să se sinucidă. Doar dacă nu moare înainte, din cauza hemoragiei. Întorcîndu-se spre Calloway, Tiel adăugă: Din păcate pentru dumneavoastră, nu contează ceea ce simt eu. Decizia nu depinde de mine. Vă aparţine.

– Nu în totalitate, interveni Dendy. Am şi eu un cuvînt de spus în toate astea. Calloway, pentru numele lui Dumnezeu, promite-i băiatului orice, ca să iasă fiica mea de acolo.

Calloway îşi consultă ceasul.

– O jumătate de oră, spuse el nervos. Nu prea mult timp şi trebuie să dau cîteva telefoane.

Se întoarseră cu toţii spre duba staţionată pe marginea parcării.

Gully observă primul că Tiel nu-i urmează. Se întoarse şi o privi curios:

– Tiel?

Tiel o pornise înapoi, spre magazin.

– Eu mă întorc.

– Doar nu vorbeşti serios?

– Nu pot s-o las singură pe Sabra.

– Dar...

Tiel scutură ferm din cap, punînd capăt protestelor lui Gully şi continuă să meargă. Se opri doar o clipă pentru a spune:

– Aşteptăm hotărîrea dumneavoastră, domnule Calloway.

14

Tiel rămase în faţa uşii magazinului mai bine de un minut, după care auzi clinchetul care o anunţa că poate intra. Ronnie o privi cercetător.

Ea îi risipi suspiciunea.

– Nu am nici o armă ascunsă, Ronnie.

– Ce a spus Calloway?

– Se gîndeşte la ce i-ai transmis. Zice că trebuie să dea cîteva telefoane.

– Cui? De ce?

– Presupun că nu depinde de el să fii iertat.

Ronnie îşi muşcă buza de jos.

– Bine. Dar tu de ce te-ai întors?

– Ca să-ţi spun că fetiţa este pe mîini bune. Apoi Tiel îi povesti despre Emily Garrett, doctoriţa care o preluase pe Katherine.

– Spune-i Sabrei. O să fie bucuroasă să afle asta.

Ochii proaspetei mămici erau pe jumătate închişi. Tiel nu-şi putu da seama dacă fata era conştientă şi înţelegea ce îi spunea ea. După ce-i povesti despre doctoriţă, Sabra şopti:

– E drăguţă?

– O s-o cunoşti, cînd vă veţi întîlni. Tiel privi către Doctor, care îi lua tensiunea. Şi mai este încă un medic drăguţ care de-abia aşteaptă să se ocupe de tine. Îl cheamă Giles. Ţi-e frică să mergi cu elicopterul?

– Am mai mers o dată. Cu tata. Nu mi-a fost frică.

– Doctorul Giles aşteaptă să te ducă la spital în Midland. Katherine va fi bucuroasă să te vadă. Probabil că o să-i fie foame.

Sabra zîmbi, apoi închise ochii.

Printr-o înţelegere tacită, Tiel şi Doctorul reveniră la locurile lor iniţiale. Se aşezară pe podea cu spatele sprijinit de frigider, cu picioarele întinse în faţă şi priviră secundarul ceasului de pe perete, în aşteptarea termenului dat de Ronnie. Era un moment prielnic pentru Doctor ca să-i pună lui Tiel o întrebare.

– De ce ai venit înapoi?

În ciuda faptului că se aştepta la acea întrebare din partea lui, Tiel nu avea un răspuns pregătit.

Trecură cîteva secunde. Tiel observă că Doctorul avea o barbă ţepoasă; probabil trecuseră deja douăzeci şi patru de ore de cînd nu se mai răsese. Ridurile subţiri din jurul ochilor erau mai vizibile decît înainte, semn clar de oboseală.

Tiel înţelese acum că sîngele poate fi un element de legătură. Nu era neapărată nevoie să se creeze o legătură puternică, mistică prin intermediul propriului lor sînge. Ca şi în

cazul supravieţuitorilor unor accidente de avion, de tren, ai unor calamităţi naturale sau ai atacurilor teroriste, care au realizat prietenii solide, datorită clipelor de groază trăite împreună.

Veteranii aceluiaşi război aveau propriul lor limbaj, de neînţeles pentru ceilalţi, care nu participaseră şi nu fuseseră martorii unor orori. Masacrul datorat exploziei de la Oklahoma City, asasinatele din şcoli şi alte asemenea evenimente grave au adus laolaltă oameni care pînă atunci nu avuseseră nimic comun, iar prieteniile legate n-au putut fi niciodată zdruncinate.

Supravieţuitorii aveau acelaşi punct de plecare. Legătura dintre ei era unică, deosebită, deseori fiind prost interpretată şi înţeleasă şi, de cele mai multe ori, inexplicabilă pentru cei care nu trăiseră aceleaşi sentimente.

Deoarece Tiel nu-i răspunsese la întrebare, Doctorul i-o mai puse o dată:

– De ce ai venit înapoi?

– Pentru Sabra, îi răspunse ea. Nu mai rămăsese nici o femeie aici. M-am gîndit că poate are nevoie de mine. Şi...

Doctorul îşi cuprinse genunchii cu braţele, continuînd s-o privească cu răbdare, aşteptînd să-şi termine ideea.

– Nu-mi place să încep un lucru şi să nu-l duc la bun sfîrşit. Am fost aici cînd a început totul şi am considerat că trebuie să rămîn pînă la sfîrşit.

De fapt, lucrurile nu erau atît de simple. Motivul pentru care se întorsese nu-i era clar nici ei însăşi. Ar fi trebuit să se afle afară şi să facă un reportaj pe viu de la distanţă, profitînd de faptul că fusese în miezul evenimentelor.

– Ce căutai tu aici?

Întrebarea Doctorului o trezi la realitate.

– În Rojo Flats? Tiel rîse. Eram în concediu. Îi povesti cum se îndrepta spre New Mexico şi cum auzise de aşa-zisa răpire la radio. L-am sunat pe Gully, care mi-a cerut să-l intervieviez pe Cole Davison. În drum spre Hera, m-am rătăcit. Am oprit aici, ca să merg la toaletă, şi l-am sunat pe Gully să-mi explice cum să ajung în oraş.

– De asta vorbeai tu la telefon cînd am intrat eu? Tiel îl privi surprinsă şi în acelaşi timp curioasă.

El ridică din umeri uşor.

– Te-am văzut acolo, în spate, la telefon.

– Da? Aha.

Se priviră îndelung. Apoi Tiel continuă:

– Am închis telefonul şi tocmai cumpăram nişte gustări pentru drum cînd au intrat Ronnie şi cu Sabra.

– Ăsta-i un subiect demn de un alt reportaj.

– Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Tiel zîmbi amar. Trebuie să ştii întotdeauna ce-ţi doreşti mai mult în viaţă.

– Eu ştiu, spuse Doctorul şi după cîteva secunde adăugă: Acum.

De data asta Tiel fu cea care aşteptă ca el să-şi termine gîndul. Probabil că şi el simţea aceeaşi tensiune pe care o simţise şi ea mai devreme în aşteptarea explicaţiilor, căci muşchii braţelor i se încordară vizibil.

– După ce am aflat de trădarea soţiei mele, mi-am dorit ca ea să... Tăcu o clipă şi apoi continuă: Eram aşa de supărat încît doream ca ea să...

– Să sufere.

– Da, continuă el şi oftă îndelung, parcă uşurat că în sfîrşit se putea confesa. Lucrul acesta nu era uşor pentru un bărbat ca el care se confruntase zilnic cu situaţii critice – o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ca să ai curajul să te lupţi cu un duşman atît de puternic precum cancerul, însemna să dispui de multă tărie, trăsătură de caracter care nu-i lipsea doctorului Bradley Stanwick. Vulnerabilitatea nu era compatibilă cu personalitatea lui.

Tiel se simţi flatată că el îşi mărturisise slăbiciunea, dezvăluindu-i astfel o mică părticică din sufletul lui. Asta se datora şi situaţiei în care se aflau. Era ca o mărturisire pe patul de moarte. Poate că el considera că aceasta putea fi ultima lui şansă de a se descărca de vina pe care şi-o făcea vizavi de boala soţiei sale.

– Dar cancerul de care a suferit nu a reprezentat pedeapsa pentru păcatul comis, îi spuse Tiel cu blîndeţe, şi cu atît mai puţin o modalitate de răzbunare din partea ta.

– Ştiu. Logic accept asta, dar în clipele cele mai cumplite ale vieţii ei – şi crede-mă că a fost un calvar –, ideea că eu am dorit în subconştient ca să se întîmple aşa m-a obsedat.

– Aşadar, acum te pedepseşti singur renunţînd să mai profesezi.

– Tu nu faci acelaşi lucru? replică el.

– Adică...

– Te pedepseşti singură pentru că soţul tău a murit. Lucrezi ca o nebună ca să compensezi lipsa lui.

– Dar e caraghios!

– Oare?

– Da. Lucrez pentru că îmi place ceea ce fac.

– Dar n-o să fii niciodată mulţumită, nu?

O replică tăioasă îi amuţi pe buze. Nu se gîndise niciodată la ceea ce se afla în spatele ambiţiei ei. Nu-şi „permisese" niciodată să se gîndească. Dar acum, cînd era confruntată cu această ipoteză, trebuia să recunoască cum că acesta e adevărul. Întotdeauna fusese ambiţioasă. Avea o personalitate puternică şi înregistrase succese profesionale remarcabile. Îşi urmărea cu tenacitate scopurile şi o dureau cumplit eşecurile. Munca o acaparase total. Nu existase altceva în afară de carieră care să ocupe un loc primordial în viaţa ei. Oare dorinţa ei unică şi nebunească de a reuşi era pedeapsa pentru acele cuvinte grele spuse la mînie? Oare sentimentul de vinovăţie, pe care nu-l conştientizase pînă atunci, era motivaţia ambiţiei ei fără măsură?

Amîndoi tăcură, pierduţi în propriile gînduri, luptîndu-se cu demonii pe care au fost nevoiţi să-i recunoască.

– Şi unde anume în New Mexico?

– Anume ce? Tiel se întorsese spre el. A, destinaţia mea. În Angel Fire.

– Am auzit de Angel Fire, dar n-am fost niciodată acolo.

– Aer de munte, pîrîuri şi plopi. Cred că sînt verzi, nu argintii, dar am auzit că e frumos.

– Ai auzit? Nici tu n-ai mai fost acolo?

Tiel scutură din cap.

– O prietenă mi-a oferit apartamentul ei pentru o săptămînă.

– Ai fi fost demult acolo, dacă nu l-ai fi sunat pe Gully.

Tiel se uită la Sabra, apoi cercetă chipul aspru al Doctorului.

– Mi-ar fi părut rău să nu trăiesc ceea ce am trăit, zise ea, surprinsă de dorinţa bruscă de a-l atinge. Rezistă tentaţiei, dar rămase cu ochii aţintiţi în ochii lui. Se priviră îndelung.

Tiel tresări puternic cînd sună telefonul. Se ridică cu greu de pe podea, urmată de Doctor. Ronnie puse mîna pe receptor.

– Domnul Calloway?

El ascultă îndelung răspunsul; cel puţin aşa i se păru lui Tiel. Ea îşi reprimă din nou dorinţa de a-l atinge pe Doctor. Ar fi vrut să-l ia de mînă şi să-l strîngă tare, aşa cum fac doi oameni apropiaţi cînd aşteaptă veşti foarte importante.

În cele din urmă, Ronnie se întoarse spre ei sprijinind receptorul de piept.

– Calloway spune că a vorbit cu procurorul districtual din Tarrant, nu ştiu ce district este ăsta, şi au hotărît ca el şi cei doi părinţi să se întîlnească şi să discute. Spune că dacă eu recunosc că am greşit şi sînt de acord să merg la consiliere, s-ar putea să mi se ofere posibilitatea unei eliberări condiţionate. Există această posibilitate.

Tiel izbucni fericită:

– Extraordinar!

– Înţelegerea e bună, Ronnie. În locul tău, aş fi de acord cu ea, îi spuse Doctorul.

– Sabra, tu ce zici?

Sabra nu răspunse şi Doctorul aproape că o răsturnă pe Tiel cînd se repezi şi îngenunche lîngă fată.

– Este inconştientă.

– Vai, Dumnezeule, strigă Ronnie. A murit?

– Nu, dar are nevoie imediat de ajutor, băiete. Cît mai repede.

Tiel o lăsă pe Sabra în mîinile Doctorului şi se apropie de Ronnie. Îi era teamă ca, în disperarea lui, să nu se sinucidă.

– Spune-i lui Calloway că eşti de acord cu condiţiile puse. Eu o să-i dezleg pe Cain, pe Juan şi pe celălalt. Bine?

Ronnie privea disperat cum Doctorul o ridicase pe Sabra în braţe. Fata sîngera puternic.

– Vai, Iisuse, vai, Dumnezeule, ce am făcut!

– Lasă văicărelile pentru mai tîrziu, Ronnie, spuse Doctorul sec. Spune-i lui Calloway că ieşim.

Tînărul, năucit, începu să bolborosească ceva în receptor. Tiel luă repede foarfeca, îngenunche lîngă Cain şi îi tăie banda adezivă din jurul gleznelor.

– Şi mîinile?

Cain de-abia mai vorbea. Probabil că lovitura fusese foarte puternică.

– Cînd ajungi afară.

Tiel nu avea încredere în el şi nu intenţiona să-i dea ocazia să mai facă o dată pe eroul.

Cain o privi cu răutate:

– Ai dat de belea, cucoană.

– Ca de obicei, replică Tiel şi se întoarse spre cei doi mexicani.

Juan rezista cu stoicism durerii provocate de rana de la

picior, dar privirea lui exprima ură. Tiel îi tăie banda adezivă de la glezne. Vern făcuse treabă bună cînd îl legase.

Instinctiv, Tiel simţea o aversiune şi mai mare pentru cel pe care-l porecliseră Doi. Ochii lui negri o priveau cu răutate şi exprimau o nedisimulată poftă sexuală, scabroasă, care trezi în Tiel o dorinţă imperioasă de a face un duş.

Cei doi rămăseseră cu mîinile legate.

Tiel spuse:

– Doctore, ieşi tu primul şi îi făcu semn să meargă spre uşă. Eşti de acord, Ronnie?

– Da, da. Du-o pe Sabra la cineva care poate s-o ajute.

Tiel se duse la uşă şi o ţinu deschisă ca să poată ieşi doctorul. Sabra părea o păpuşă de cîrpă în braţele lui. Ronnie o mîngîie drăgăstos pe păr şi pe obraz şi gemu, văzînd că fata nu reacţionează!

– Stai liniştit, Ronnie, trăieşte încă, îl calmă Doctorul. O să se facă bine.

– Doctor Giles, îi spuse Tiel Doctorului, atunci cînd acesta trecu pe lîngă ea cu fata în braţe.

– Am înţeles.

Doctorul ieşi şi traversă în fugă parcarea, purtînd în braţe fiinţa aflată în stare de inconştienţă.

– Ieşi tu acum, îi spuse Ronnie lui Tiel.

Ea scutură din cap.

– Eu stau cu tine. Vom ieşi împreună.

– N-ai încredere în ei? întrebă băiatul cu un glas ascuţit şi subţire din cauza fricii. Crezi că agentul Calloway o să încerce să facă ceva?

– N-am încredere în „ei". Ea arătă cu capul spre cei trei ostatici. Lasă-i pe ei să iasă înaintea noastră.

Ronnie ezită preț de o clipă.

– Bine. Ei, tu. Cain. Du-te.

Agentul FBI, încă zăpăcit de lovitură, se îndreptă greoi spre ușă; Tiel o ținu deschisă pentru el. Asta era pentru el mai jignitor și mai dureros decît cele două lovituri primite în cap. Cu siguranță că se jena de colegii lui, și mai ales de Calloway.

Ronnie așteptă pînă cînd Cain fu luat pe sus de o echipă de asistenți de la salvare, după care le făcu semn lui Juan și lui Doi să se îndrepte spre ușă.

– Voi, ieșiți acum.

După ce încercaseră de două ori să scape, acum lăsau impresia că nu se grăbesc să iasă. Merseră încet spre ușă, șușotind între ei în spaniolă.

– Haide, spuse Tiel, nerăbdătoare să-i vadă plecați. Abia aștepta să iasă și să afle cum se simțea Sabra.

Juan mergea înainte, șchiopătînd puternic. În pragul ușii avu o ezitare și cercetă rapid parcarea. Tiel observă că Doi mergea în spatele lui Juan, cu burta lipită de spatele acestuia, de parcă s-ar fi folosit de el ca de un scut. Trecură pragul.

Tiel se întorsese să vorbească cu Ronnie, cînd brusc, fațada magazinului fu invadată de o lumină orbitoare. Cei din echipa antitero se apropiau ca niște gîndaci imenși negri. Tiel constată cu surprindere că erau mult mai numeroși decît i se păruse atunci cînd se dusese să vorbească cu agentul Calloway.

Ronnie înjură și se ascunse după tejghea. Tiel țipă, dar de

furie, nu de frică. În mod inexplicabil, polițiștii îi înconjurară pe Juan și pe Doi și le strigară să se întindă cu fața la pămînt. Juan, care era rănit, nu avu încotro și se conformă. Pur și simplu se prăbuși.

Neținînd cont de avertismente, Doi o luă la fugă, dar fu prins imediat și pus jos pe ciment. Înainte ca Tiel să înțeleagă despre ce e vorba, totul luă sfîrșit. Cei doi mexicani fură imobilizați și luați de echipa antitero.

Luminile se stinseră la fel de brusc, precum se aprinseseră.

– Ronnie? Numele băiatului se auzi dintr-o portavoce. Ronnie? Domnișoară McCoy? Era Calloway. Nu vă speriați. V-ați aflat lîngă doi oameni foarte periculoși. I-am văzut pe casetă și i-am recunoscut. Sînt căutați de autorități și aici și în Mexic. De asta doreau ei atît de mult să scape. Dar acum am pus mîna pe ei. Puteți ieși.

În loc să se calmeze în urma informației primite, Tiel se înfurie. Cum au îndrăznit să nu o prevină despre pericol! Își zise că acum avea timp să-și exprime mînia. Va discuta despre asta ceva mai tîrziu, cu Calloway și cu ceilalți.

Încercînd să-și recapete calmul, ea i se adresă lui Ronnie:

– I-ai auzit. Totul este în ordine acum. Toată lumea asta și echipa antitero nu erau pentru tine. Hai să mergem.

Ronnie mai arăta încă speriat și neîncrezător. Oricum, nu se mișcase de după tejghea.

„Dumnezeule, te implor, să nu care cumva să fac o mare greșeală tocmai acum", se rugă Tiel. Nu putea să-l bruscheze, dar trebuia să-l determine într-un fel să iasă afară și să se predea.

– Cred că ar fi mai bine dacă ai lăsa aici pistoalele, ce zici? Pune-le pe tejghea. Pe urmă, ieşi afară cu mîinile sus; aşa ei vor şti că nu ai trişat cînd ai spus că vrei să se termine toată treaba asta. Ronnie nu se mişcă. Părea obosit şi înfrînt. „Nu, nu înfrînt", se corectă ea. „Dacă el consideră situaţia în care se află o înfrîngere, s-ar putea să nu mai vrea să iasă. Probabil că el se gîndea acum la ce ar fi fost mai bine să facă în situaţia dată."

– Ai procedat nemaipomenit de bine, Ronnie, că te-ai opus lui Russell Dendy şi FBI-ului. Ai cîştigat. Voi n-aţi dorit decît să vă asculte cineva şi să fie cinstit cu voi. Şi aţi reuşit. Aţi realizat ceva.

Ronnie o privea. Ea îi zîmbi, sperînd să nu îi pară nesinceră, prefăcută, aşa cum se simţea de fapt.

– Pune odată armele alea jos şi hai să mergem. Te ţin eu de mînă, dacă vrei.

– Nu, nu. Ies singur.

Puse pistoalele pe tejghea; în timp ce Ronnie îşi ştergea palmele umede de jeanşi, Tiel răsuflă uşurată.

– Ia-o înainte. Eu vin imediat în spatele tău.

Tiel avu o ezitare, îngrijorată de armele pe care el putea oricînd să pună mîna. Oare se prefăcuse că acceptă?

– Bine. Plec. Vii şi tu?

Ronnie îşi umezi buzele rănite.

– Da.

Ea se întoarse îngrijorată spre uşă, o deschise şi păşi afară. Cerul nu mai era negru, ci de un cenuşiu închis, astfel încît contururile vehiculelor şi siluetele oamenilor se profilau bine în

contrast cu fundalul. Atmosfera era deja toridă. Un vînticel răscolea nisipul, răzuindu-i faţa.

Tiel mai făcu cîţiva paşi, după care privi înapoi. Ronnie ţinea mîna pe uşă, gata s-o deschidă. Nu se vedea nici o armă în mîna lui. „Să nu faci nimic rău acum, Ronnie. Eşti liber să mergi acasă."

Pe Tiel o întîmpinară Calloway, Davison, Gully, şeriful Montez.

Şi Doctorul. Era acolo, stînd puţin mai retras faţă de ceilalţi, cu umerii săi laţi şi cu părul fluturîndu-i în vînt.

Cu coada ochiului, Tiel recepţionă echipa antitero care îl introducea pe Doi într-o dubă, sub pază puternică. Portiera fu trîntită cu zgomot şi maşina prinse viteză ieşind din parcare, cu un scrîşnet de roţi. Juan fusese pus pe o targă, unde doi asistenţi îi acordau primul ajutor.

Tiel îşi întoarse privirea de la el, apoi reveni. Mexicanul începuse să se lupte cu un asistent care voia să-i facă o injecţie în mîna încătuşată. Ca un nebun în cămaşă de forţă, se zvîrcolea, dădea din cap şi din mîini. Gura i se mişca şi se puteau ghici cuvintele pe care le rostea. Tiel se întreba ce i se părea anormal.

Apoi, înţelese că el urla în limba engleză.

„De unde pînă unde", se întrebă ea prosteşte, „parcă nu vorbea decît spaniola."

Mai mult, cuvintele nu aveau nici un sens, pentru că el striga cît îl ţinea gura:

– Are o puşcă! Uite! Omul acela! Vai, Dumnezeule, nu!

Tiel auzi cuvintele cu o secundă înainte ca Juan să sară de pe targă, să se arunce peste acel bărbat doborîndu-l la pămînt.

Asta nu înainte ca Russell Dendy să tragă un foc de armă cu puşca de vînătoare.

Tiel auzi zgomotul de sticlă spartă, se roti rapid şi văzu cum cădeau cioburile de sticlă pe Ronnie. Nu-şi putea aminti dacă ţipase sau nu. Nu-şi amintea nici că străbătuse înapoi distanţa pînă la intrarea în magazin într-o fugă şi nici că se lăsase în genunchi şi în mîini, cu toată sticla spartă de acolo.

Îşi amintea însă că Juan striga – ca să-şi salveze viaţa:

– Sînt agentul Martinez de la Finanţe şi lucrez sub acoperire! Sînt Martinez, de la Finanţe, şi lucrez sub acoperire!

15

Antibioticul pe care i-l injecta asistenta îi provoca usturime. Cioburile perforaseră pantalonii, care-i fuseseră tăiaţi apoi deasupra genunchilor.

Tiel nu observase tăieturile decît în clipa în care asistenta de pe salvare începu să-i extragă cioburile cu o pensetă fină. Abia atunci începuse să o doară. Dar nu era o durere puternică. Pe Tiel o interesa mai degrabă ceea ce se petrecea în jurul ei, decît rănile superficiale pe care le avea.

Stînd pe o targă – deoarece refuzase să urce în ambulanţă – Tiel încerca să privească pe lîngă femeia care o îngrijea. În lumina zorilor abia ivite, farurile celor aproximativ zece maşini de poliţie şi de salvare produceau un amestec ameţitor de lumini colorate. Personalul medical, care nu se grăbise să-l ajute pe Ronnie, se ocupa acum de ea, de agentul Martinez de la Finanţe şi de Cain.

Presei i se interzisese accesul în imediata apropiere a

zonei de operaţiuni, dar elicopterele cu reporterii de la ştiri zumzăiau deasupra ca nişte imense insecte obraznice. Un convoi cu maşini de televiziune era parcat într-o zonă stîncoasă de unde se putea vedea depresiunea cunoscută sub numele de Rojo Flats. Farfuriile antenelor de comunicaţie prin satelit, montate pe acoperişurile lor, reflectau razele soarelui, care răsărise nu demult.

În mod obişnuit, Tiel McCoy s-ar fi bucurat nespus de o asemenea scenă. Ar fi fost în elementul ei. Acum, însă, nu simţea efectul acelei revărsări de adrenalină ca atunci cînd privea prin obiectivul camerei video şi îşi făcea reportajul pe viu.

Încercase să comenteze cu obişnuitul ei entuziasm, deşi era conştientă că acum îi lipsea. Spera însă ca telespectatorii să nu observe acest lucru, sau, în cazul în care ar fi observat, să pună lipsa ei de vervă pe seama coşmarului prin care trecuse.

Reportajul se desfăşura, totuşi, pe un fundal dramatic. Tiel strigase în microfon, în timp ce elicopterul se ridica de la sol, pentru a-l duce pe Ronnie Davison la cel mai apropiat centru medical, unde o echipă de intervenţie aştepta să-l ia în primire pe rănit. Curentul puternic, creat de palele care se învîrteau, îi umpluse ochii de nisip şi Tiel încercă să-şi pună lacrimile adevărate pe seama acelui nisip.

Imediat ce încheie rezumatul evenimentelor petrecute în ultimele şase ore, ea îi dădu microfonul fără fir lui Kip, care o sărută pe obraz exclamînd: „Grozav". Kip se grăbi să filmeze, profitînd de accesul pe care îl avea la locul acţiunii, acces datorat prezenţei lui Tiel.

Tiel consimţi în fine să-i fie examinate palmele şi genunchii însîngeraţi.

– Probabil că ştii ceva, i se adresă ea asistentei medicale.

– Scuzaţi-mă, domnişoară McCoy, dar nu ştiu nimic.

– Sau nu vrei să vorbeşti.

– Nu ştiu nimic, repetă femeia şi puse la loc capacul sticluţei cu antibiotic.

– Ar trebui să mergeţi la un spital ca să se uite cineva la mîinile dumneavoastră. S-ar putea să mai fi rămas nişte cioburi, adăugă ea.

– N-au mai rămas. Mă simt bine.

Tiel sări de pe targă. O usturau genunchii, dar disimulă grimasa de durere în faţa asistentei.

– Mulţumesc.

– Tiel, cum te simţi? Gully venea plin de nervi spre ea. Nemernicii ăştia nu m-au lăsat să trec, decît după ce s-au ocupat de mîinile şi genunchii tăi. Caseta e extraordinară, fetiţo. A ieşit mai bine ca oricînd. Dacă n-o să primeşti postul de la *Nine Live,* înseamnă că nu mai există dreptate pe lume.

– Ai auzit cumva cum se simte Ronnie?

– Nu.

– Ştii ceva despre starea Sabrei?

– Nimic, de cînd cow-boy-ul acela a dus-o la doctorul Giles şi au plecat cu elicopterul.

– Că veni vorba, Doctorul este pe aici?

Gully nu o auzi. El scutură din cap şi bodogăni:

– Aş fi vrut să pun eu mîna pe Dendy. Îţi garantez că l-aş fi făcut să-şi dorească moartea.

– Presupun că l-au arestat.

– Şeriful a ordonat celor trei asistenţi ai lui să-l bage la zdup.

Deşi văzuse totul cu ochii ei, lui Tiel nu-i venea să creadă că Dendy trăsese în Ronnie Davison.

– Nu ştiu cum de s-a putut întîmpla asta, îi mărturisi ea lui Gully.

– Nimeni nu l-a supravegheat. L-a păcălit pe Calloway. Plîngea, îşi frîngea mîinile. E clar că ne-a păcălit. A reuşit să ne convingă că îşi recunoaşte greşelile şi că nu dorea decît ca Sabra să scape sănătoasă. Ticălos mincinos.

Tiel nu se mai putu stăpîni şi izbucni în lacrimi:

– Este greşeala mea, Gully. Eu i-am garantat lui Ronnie că va fi în siguranţă cînd va ieşi din magazin; i-am promis că, dacă se predă, n-o să păţească nimic.

– Dar asta i-am promis cu toţii, domnişoară McCoy.

Tiel se întoarse furioasă spre cel care vorbea:

– Sînt foarte supărată pe dumneata, domnule Calloway.

– După cum ţi-a spus şi colegul dumitale, Dendy m-a păcălit. Nimeni nu şi-a închipuit că are o armă la el.

– Nu e vorba de asta. Ai fi putut să mă previi în legătură cu Huerta, atunci cînd am ieşit cu fetiţa.

– Şi, dacă ai fi ştiut cine era, ce-ai fi făcut?

Ce-ar fi făcut? Habar n-avea, dar oricum nu mai avea importanţă.

– Ştiai că Martinez este agent la Finanţe?

Calloway o privi cu tristeţe:

– Nu. Am crezut că e unul din oamenii lui Huerta.

Amintindu-şi cum bărbatul acela rănit se aruncase asupra lui Dendy, Tiel remarcă:

– A făcut un lucru extraordinar. Nu numai că s-a lăsat deconspirat, dar şi-a riscat şi viaţa. Dacă un singur trăgător ar fi reacţionat rapid... Se scutură la gîndul că trupul agentului ar fi putut fi ciuruit de colegii lui.

– M-am gîndit la asta, recunoscu Calloway îngîndurat. Doreşte să-ţi vorbească.

– Mie?

– Eşti pregătită?

Calloway o conduse la altă ambulanţă, punînd-o între timp la curent cu starea în care se afla Martinez.

– Glonţul i-a trecut prin coapsă, fără să atingă vreun os sau vreo arteră. A avut de două ori noroc în noaptea asta. Calloway o ajută să urce în ambulanţă pe uşa din spate.

Faşa improvizată pe care i-o pusese Doctorul fusese înlocuită cu un bandaj sterilizat. Tricoul plin de sînge zăcea alături. La vederea lui, Tiel simţi cum i se strînge inima. Îşi aminti de mîinile Doctorului, care bandaja rana pe care chiar el o provocase.

Martinez era conectat la diverse aparate şi i se făcea şi o transfuzie de sînge, dar era conştient.

– Domnişoară McCoy.

– Agent Martinez. Eşti un bun profesionist. Ne-ai păcălit pe toţi.

Martinez zîmbi, arătîndu-şi dinţii albi şi frumoşi pe care Tiel îi remarcase de la bun început.

– Ăsta este scopul oricărui agent care lucrează sub acoperire. Slavă Domnului că s-a păcălit şi Huerta. Fac parte din banda lui încă din vara trecută. Azi-noapte a trecut frontiera un camion plin cu oameni.

– A fost găsit în urmă cu o oră, îi informă Calloway. Ca de obicei, condiţiile de transport erau deplorabile. Cei închişi în camion s-au bucurat că au fost luaţi în custodie. Au considerat că au fost salvaţi.

– Huerta şi cu mine eram pe cale să-i vindem unui fermier din Kansas. Huerta urma să fie arestat imediat după tranzacţie. Ne-am oprit aici ca să mîncăm ceva.

Bărbatul ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că asta era tot. Restul îl ştia şi ea.

– Sînt bucuros că n-am intrat cu arme în magazin. Le lăsasem în maşină – ceea ce nu făceam de obicei. Trebuie să mulţumim soartei. Dacă Huerta ar fi fost înarmat, lucrurile s-ar fi sfîrşit prost.

– O să ai necazuri?

El zîmbi din nou.

– Sper ca serviciul meu să mă dea dispărut. Dacă o să mă mai întîlniţi vreodată, probabil că n-o să mă mai recunoaşteţi.

– Înţeleg. Încă o întrebare, de ce ai încercat să iei copilul?

– Huerta voia să-l atace pe Ronnie şi să-l anihileze. M-am gîndit să-i distrag atenţia. De fapt, mi-era teamă că îi va face rău copilului. Era singura modalitate de a-l salva. Tiel se înfioră, gîndindu-se la ce s-ar fi putut întîmpla.

– Dar te-ai comportat cam dur cu Cain.

– M-a recunoscut, spuse Martinez. Am lucrat împreună la un caz cu vreo doi ani în urmă. N-a avut prezenţa de spirit să-şi ţină gura. Era cît p-aci să mă dea de gol de cîteva ori. A trebuit să-l fac să tacă. Uitîndu-se la Caloway, adăugă: Cred că are nevoie de nişte cursuri de specializare la Quantico.

Tiel îşi ascunse zîmbetul.

– Ar trebui să-ţi mulţumim pentru actele dumitale de curaj, domnule Martinez. Îmi pare rău că ai fost rănit.

– Tipul acela – Doctorul – a făcut ceea ce trebuia să facă. În locul lui, aş fi procedat la fel. Aş vrea să-i transmit că nu-i port pică.

Calloway spuse:

– A plecat deja.

Ascunzîndu-şi dezamăgirea şi strîngînd din dinţi de durere, Tiel dădu mîna cu Martinez şi îi dori sănătate, după care coborî din ambulanţă. Gully o aştepta. După ce plecă ambulanţa, veniră la ei Vern şi Gladys.

Se vedea că dăduseră o raită pe la automobilul lor, pentru că erau îmbrăcaţi altfel şi păreau vioi şi proaspeţi, de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-un sejur de două săptămîni într-o staţiune balneară. Tiel îi îmbrăţişă pe rînd.

– N-am vrut să plecăm fără să-ţi dăm adresa noastră şi să ne promiţi că vom ţine legătura. Gladys îi întinse o bucată de hîrtie pe care era scrisă adresa lor din Florida.

– Vă promit. Vă continuaţi luna de miere?

– După ce ne oprim în Louisiana ca să-mi văd fiul şi nepoţii, spuse Vern.

– Care sînt cu siguranţă cei mai leneşi şi mai zăpăciţi copii din lume, zise Gladys.

– Ei, Gladys, protestă Vern.

– Dar nu spun decît adevărul, Vern. Sînt nişte bădărani, ştii doar. Apoi, Gladys îşi şterse discret lacrimile care-i apăruseră în ochi. Sper din tot sufletul ca cei doi tineri să depăşească toate momentele grele. Sînt foarte îngrijorată şi abia aştept să aflu că sînt toţi trei sănătoşi.

– Şi eu. Tiel strînse mîna micuţă a lui Gladys.

– A trebuit să dăm nişte declaraţii şerifului, apoi agenţilor FBI. Le-am spus că nu ne-am putut abţine să nu-l lovim pe nenorocitul ăla de Cain cu conserva aia de chili. Prea a fost un idiot, zise Vern.

Gully rînji. Calloway se crispă, dar nu făcu nici un comentariu.

– Donna a acaparat toate camerele de televiziune, spuse Gladys cu pică. Dacă o asculţi poţi să crezi că ea a fost eroina principală.

Vern băgă mîna în punga de plastic, scoase micuţa casetă video şi o puse în palma lui Tiel.

– Să nu uiţi de asta, îi şopti el.

Adevărul era că Tiel uitase complet de caseta înregistrată pe camera video a celor doi bătrîni.

Gladys îi şopti pe furiş:

– Ne-am strecurat înapoi în magazin ca să o luăm.

– Vă mulţumesc pentru tot. Tiel se emoţionă din nou, atunci cînd bătrînii îşi luară la revedere şi se îndreptară spre maşină.

– Lună de miere? întrebă Gully, în timp ce bătrîneii se îndepărtau.

– Au fost grozavi. O să-mi fie dor de ei.

El o privi uimit.

– Tu te simţi bine?

– Da. De ce întrebi?

– Pentru că te porţi cam ciudat.

– N-am dormit toată noaptea. Îndreptîndu-şi umerii, Tiel luă poziţia pe care o adopta atunci cînd urma să fie filmată şi se întoarse spre Calloway: Presupun că aveţi o mulţime de întrebări şi pentru mine.

În duba FBI, Calloway o servi cu cafea şi cu burrito, aduse de asistentele sociale de la biserica baptistă. Lui Calloway îi trebui o oră ca să consemneze informaţiile pe care Tiel i le oferi.

– Cred că este de ajuns pentru moment, domnişoară McCoy; îţi vom mai pune nişte întrebări ulterior.

– Înţeleg.

– Nu m-ar mira dacă procurorul districtual te va ruga să fii de faţă cînd ne vom întîlni pentru a discuta acuzaţiile aduse lui Ronnie Davison.

– Dacă vă veţi aduna, spuse ea cu voce joasă.

Agentul FBI îşi feri privirea simţindu-se vinovat în mare măsură pentru ceea ce se întîmplase. Recunoscuse faptul că fusese indus în eroare de comportarea lui Russell Dendy. Nu observase că acesta se dusese la elicopterul cu care venise şi că luase de acolo o armă de vînătoare. Dacă Ronnie ar muri, Calloway ar trebui să răspundă pentru cele întîmplate.

– Ai vreo ştire proaspătă în legătură cu starea lui Ronnie?

– Nu, răspunse Calloway. Tot ce ştiu este că trăia atunci cînd l-au urcat în elicopter. N-am mai aflat nimic despre el. Fetiţa se simte bine. Sabra nu şi-a revenit total, dar este mai bine decît mă aşteptam. A primit sînge suficient.

– Dar unde a dispărut domnul Cole Davison?

– L-au lăsat să-l însoţească pe Ronnie. Era... ei, îţi dai seama.

Tăcură cîteva clipe. În cele din urmă, Calloway îi făcu semn să iasă din maşină.

– La revedere, domnule Calloway.

– Domnişoară McCoy? Tiel întoarse capul. Agentul special părea stînjenit de ceea ce dorea să-i spună. Cred că a fost un adevărat coşmar pentru dumneata, dar sînt recunoscător că am avut acolo, înăuntru, pe cineva atît de echilibrat. I-ai ajutat pe toţi să-şi păstreze cumpătul şi ai acţionat cu foarte mult calm.

– Eu nu sînt un om deosebit, domnule Calloway. Poate, doar, cu mai mult temperament, spuse ea cu un zîmbet trist. Dacă n-ar fi fost Doctorul... Ţi-a dat vreo declaraţie?

– Declaraţia i-a luat-o şeriful Montez.

Calloway îi făcu semn în direcţia şerifului Montez, pe care ea nu-l observase şi care stătea sprijinit de dubă. El duse mîna la pălărie, o salută, dar se prefăcu că nu înţelege întrebarea nerostită în legătură cu Doctorul.

– Primarul nostru s-a oferit să vă invite la un motel din zonă. Nu este ca la Ritz, o avertiză el cu un chicotit, însă puteţi sta cît doriţi.

– Mulţumesc, dar mă întorc în Dallas.

– Ba nu te întorci la Dallas acum. Gully venise împreună cu Kip. Mergem la elicopter ca să dăm caseta asta pentru ca editorul să o aranjeze.

– Vin şi eu. Sper că vei trimite pe cineva după maşina mea.

Gully scutură din cap, înainte ca Tiel să-şi termine fraza.

– Nu e loc decît pentru două persoane, iar eu trebuie să mă întorc. Nici nu vreau să mă gîndesc ce mi-a făcut nebunul ăla cu cercei în sprîncene în biroul meu de la ştiri. Tu acceptă

invitaţia primarului. O să trimitem elicopterul după tine mai tîrziu, împreună cu cineva care să-ţi aducă maşina la Dallas. Şi, pe lîngă toate astea, miroşi urît. Nu cred că ţi-ar strica un duş.

– Dar ştiu că te pricepi s-o întorci din condei atunci cînd trebuie, zise Tiel supărată.

Se părea că n-avea de ales şi în plus era prea obosită ca să continue discuţia în contradictoriu. Au mai stabilit doar momentul şi locul de unde avea să o ia elicopterul; şeriful Montez i-a promis că o va duce el acolo. Gully şi Kip şi-au luat la revedere şi s-au grăbit spre elicopterul care îi aştepta.

Calloway îi întinse mîna.

– Mult noroc, domnişoară McCoy.

– La fel şi dumitale.

Tiel dădu mîna cu agentul, iar cînd el încercă să şi-o retragă, ea i-o reţinu.

– Ai spus că eşti bucuros că m-am aflat acolo, spuse ea, arătînd spre magazin. La rîndul meu, am fost bucuroasă că dumneata ai condus acţiunea, domnule Calloway. Şi Tiel spuse asta cu sinceritate. Avuseseră noroc cu toţii că el a fost cel însărcinat cu rezolvarea acelei situaţii delicate. Poate că altcineva n-ar fi fost în stare să dezamorseze criza într-un mod atît de înţelept.

Complimentul îl făcu să se simtă jenat.

– Mulţumesc, spuse el pe un ton reţinut, apoi se întoarse şi intră în duba FBI.

Şeriful Montez luă bagajele lui Tiel şi le puse în portbagajul maşinii lui de patrulă.

– Pot să-mi conduc maşina, şerifule, încercă ea să protesteze.

– Nu e cazul. Eşti mult prea obosită şi mi-e teamă că o să adormi la volan. Nu-ţi face griji pentru maşină, o să trimit un asistent de-al meu să o aducă. O s-o parcăm în faţa biroului nostru.

În mod surprinzător, Tiel se bucură că nu mai trebuia să preia controlul şi să ia hotărîri.

– Mulţumesc.

Drumul pînă la motel fu scurt. Existau şase camere, umbrite de un parasolar. Uşile erau vopsite în portocaliu.

– Nu e nevoie să mai mergi la recepţie. Eşti singurul client. Montez coborî de la volan şi veni lîngă ea ca să o ajute.

Şeriful avea cheia de la cameră şi îi deschise uşa. Climatizorul era deja pus în funcţiune. Aparatul de la fereastră huruia puternic, iar una din piese păcănea din cînd în cînd, dar sunetele nu o deranjau. O vază plină cu flori, un coş cu fructe proaspete şi ceva de mîncare o aşteptau pe măsuţa din cameră.

– Doamnele de la biserica catolică nu se lasă mai prejos faţă de cele de la biserica baptistă, glumi şeriful.

– Sînteţi toţi foarte drăguţi.

– Ne face plăcere, domnişoară McCoy. Dacă nu erai dumneata, lucrurile ar fi mers mai rău. Nimeni de aici nu şi-ar fi dorit ca Rojo Flats să apară pe hartă ca un loc unde s-a petrecut un masacru. Atinse borul pălăriei în semn de salut în timp ce se retrăgea. Înainte de a ieşi îi spuse: În caz că doreşti ceva, sună la recepţie. Altfel nu te va deranja nimeni. Odihnă plăcută. O să trec mai tîrziu pe aici.

În mod obişnuit, primul lucru pe care îl făcea Tiel cînd intra într-o cameră era să deschidă televizorul. Îi plăceau mult ştirile. Chiar dacă nu privea la ecran, era mereu conectată cu postul de ştiri care funcţiona non-stop. Adormea şi se trezea ascultînd ştirile.

De data asta, trecu pe lîngă aparatul TV fără să-l observe şi îşi duse geanta cu cele trebuincioase toaletei în mica baie. Cabina de duş era înghesuită, dar apa fierbinte o relaxă. Se săpuni şi îşi şamponă părul, lăsînd apoi jetul de apă să-i maseze trupul obosit. Se rase pe picioare, ocolind rănile de pe genunchi. Îşi uscă puţin părul, apoi se aplecă peste chiuvetă şi se spălă pe dinţi. Se simţea înviorată, dar şi teribil de tristă. Se întreba de ce? În fond, realizase cel mai bun reportaj din viaţa ei. *Nine Live* îi aparţinea, fără îndoială, Gully îi confirmase. Ar fi trebuit să danseze de fericire. Unde dispăruse euforia pe care o simţea atunci cînd făcea un reportaj bun? Starea ei de spirit era la fel de răsuflată ca o şampanie destupată în urmă cu trei zile.

Lipsa de somn. Asta era. După ce va dormi cîteva ore, va fi ca nouă. De fapt, va redeveni ea însăşi. Cu bateriile reîncărcate, gata de muncă.

Se întoarse în cameră, scoase din valiză un sutien şi nişte chiloţei, îi îmbrăcă, puse ceasul să sune şi se îndreptă spre pat. Cearşafurile erau albe şi moi.

În clipa aceea auzi o bătaie în uşă. Crezu iniţial că e un păcănit în climatizor, dar cînd bătaia se repetă, se duse să deschidă.

16

Doctorul intră în cameră, închise uşa în urma lui, îşi scoase ochelarii de soare şi îi puse pe măsuţă, împreună cu pălăria, lîngă coşul neatins cu bunătăţi aduse de doamnele de la biserica catolică.

Se bărbierise şi mirosea a săpun. Purta o pereche curată de jeanşi Levi's, o cămaşă albă, o curea de piele şi cizme de cow-boy.

Tiel nu se mai gîndi la nimic şi se aruncă în braţele lui. Sau el se aruncase în braţele ei? Ea nu-şi mai amintea cine făcuse primul gest. Şi, oricum, nu avea importanţă cui îi aparţinuse iniţiativa. Important era că el o ţinea strîns în braţe. Lacrimile pe care nu şi le putea stăvili îi îmbibau Doctorului cămaşa. Îi prinse ceafa cu palma lui lată şi-i culcă obrazul pe pieptul lui ca să-i domolească hohotele de plîns.

– A murit? Ai venit să-mi spui că Ronnie a murit?

– Nu, nu de asta am venit. N-am noutăţi despre Ronnie.

– Cred că ăsta e un semn bun.

– Aşa sper şi eu.

– Nu-mi venea să cred, Doctore. Zgomotul ăla. Zgomotul ăla asurzitor, oribil. Şi, pe urmă, cînd l-am văzut întins acolo, nemişcat, peste toate cioburile alea, plin de sînge...

– Gata, nu s-a întîmplat nici o nenorocire.

Cuvintele liniştitoare le rosti cu gura lipită de tîmpla ei. Apoi tăcu şi Tiel simţi cum buzele lui îi sărutau pleoapele. Tiel ridică fruntea şi îl privi printre lacrimi. Atingîndu-i faţa, ea gemu încetişor, copleşită de dorinţă.

Buzele lui, insistente şi flămînde, le desfăcură fără nici o împotrivire pe ale ei. Limba lui preluă cu autoritate iniţiativa. Mîinile lui Tiel i se încleştară de ceafă. Apoi îşi plimbă degetele prin părul lui şi se supuse acelui sărut brutal, ce trăda dorinţa nestăvilită de a o poseda. Tiel fu străbătută de un fior puternic şi simţurile ei se treziră la viaţă. Intensitatea dorinţei care o cuprinse o sperie. Ca o adolescentă la prima ei întîlnire, era uimită şi uluită de tumultul simţurilor, încîntată, copleşită, temătoare, dar plină de dorinţă.

Catarama lui îi atingea abdomenul, dar senzaţia nu era neplăcută. Metalul rece se încălzise de pielea goală dintre sutien şi chiloţi. Puternice şi sigure, mîinile lui îi cuprinseră şoldurile şi o traseră mai aproape de el. Buzele lui coborîră de-a lungul gîtului. Tiel îşi lăsă capul într-o parte, iar el îi sărută şi îi muşcă uşor lobul urechii. Suspinînd, Tiel se răsuci uşor oferindu-şi gîtul şi umărul spre a fi sărutate. Ridicîndu-i părul, el o sărută pe ceafă. Atingerea uşoară îi provocă fiori de plăcere ce se răspîndiră de-a lungul spinării.

Ajunsă cu spatele la el, ea se sprijini de pieptul lui lat. Bărbatul îi cuprinse sînii cu palmele, după care mîinile lui coborîră pînă la şolduri, unde se opriră. Dominat de dorinţă, trupul lui Tiel se ondulă aţîţător. Prinzînd curaj, el îşi strecură mîna în jos, între coapsele ei fierbinţi: „Tiel", îi murmură numele, apoi întoarse capul şi îi căută buzele.

Se sărutară, în timp ce degetele lui continuau să o mîngîie, să o exploreze. Tiel se ridică pe vîrfuri şi se lipi de el, culcîndu-şi obrazul pe umărul lui. Dorea să fie cît mai aproape de el. Apoi, întorcîndu-se brusc, ea se undui pe pieptul lui. Bărbatul gemu excitat, o prinse de fese şi o ridică aproape de mijlocul lui. Se potriveau ca două piese de puzzle. Perfect. Uimitor. Tiel ridică un picior şi îl puse pe şoldul lui. Excitat la maximum, el îi strivi gura cu buzele, apoi o luă în braţe şi o aşeză pe pat, acoperind-o cu trupul lui.

El îi îndepărtă şuviţele de păr, eliberîndu-i faţa. Ochii lui, plini de dorinţă, o priviră îndelung.

– Nu ştiu ce îţi place.

Glasul lui era aspru, mai aspru decît de obicei şi Tiel îşi dori să-i simtă asprimea pe piele.

Vîrful degetului ei îi atinse sprînceana, apoi nasul şi descrise conturul buzelor lui.

– Îmi placi, zise Tiel uşor derutată.

– Ce vrei să fac eu?

O clipă, ei îi fu teamă că va începe din nou să plîngă. Emoţia îi blocase respiraţia, dar reuşi să se controleze.

– Convinge-mă că trăiesc, Doctore.

El îi descheie sutienul şi îi sărută sînii pe rînd, aţîţător,

mîngîindu-le sfîrcurile cu limba. Pe Tiel o cuprinse un freamăt şi se simţi copleşită de dorinţă.

Cînd buzele lui îi cuprinseră sfîrcul, Tiel nu mai reuşi să-şi controleze trupul care se arcui în aşteptarea plăcerii. Bărbatul gemu excitat cînd ea îi atinse sexul cu mîna.

Apoi se ridică de pe pat şi îşi scoase grăbit hainele. Tiel îl privi. Avea muşchii frumos reliefaţi, abdomenul plat, iar bărbăţia lui se etala cu agresivitate.

În clipa în care el puse un genunchi pe pat, Tiel se ridică. Degetele ei mîngîiară membrul fierbinte şi dur. Fără urmă de pudoare, el îi permise să-l privească.

Tiel îi prinse apoi şoldurile cu mîinile şi îl trase aproape; capul ei îi atingea pieptul, iar penisul lui se odihnea între sînii ei.

După o clipă, el gemu incapabil să se mai stăpînească, o culcă uşor pe spate, se aplecă peste ea şi îi scoase chiloţii. O clipă o privi admirativ, apoi se aplecă şi o sărută chiar deasupra părului pubian. Sărutul excitant o făcu să se apropie de el copleşită de dorinţă.

Coapsele i se desfăcură, bărbatul o trase spre el şi o penetră.

Zăceau goi, epuizaţi de senzaţiile trăite. Climatizorul introducea aer rece în cămăruţă, dar pielea lor era încă fierbinte.

Tiel stătea întinsă peste el, cu un genunchi strecurat între coapsele lui. El respira regulat şi îi mîngîia uşor părul.

– Am crezut că te-a durut, că am fost prea brutal.

– Ce tot spui, murmură ea.

– Ai strigat.

Da. La prima zvîcnire. Îşi amintea acum. Întoarse capul şi-şi frecă nasul de pieptul lui.

– Pentru că mi-a fost bine.

Braţele lui o înconjurară strîns.

– Şi mie. Ceea ce faci tu...

– Ce anume?

– Lucrul ăla.

– Eu nu fac nimic.

El deschise ochii şi zîmbi.

– Ba da, faci.

– Da?

– Hmmm. Şi e formidabil.

Roşind, îşi puse din nou obrazul pe pieptul lui.

– Sînt epuizată.

– Şi eu.

– Dar nu vreau să dorm.

– Nici eu.

Mai trecură cîteva clipe de beatitudine. Apoi Tiel puse mîinile pe pieptul lui şi-şi sprijini bărbia de ele.

– Doctore?

– Hmmm.

– Ai adormit? Te deranjează dacă te întreb ceva?

– Întreabă-mă.

– Ce facem noi acum?

El deschise un ochi şi o privi.

– Vrei să-ţi dau denumirea ştiinţifică, toată vorbăria politicoasă sau merge şi în argou?

Ea se încruntă.

– Voiam să spun...

– Ştiu ce voiai să spui.

Deschise şi al doilea ochi şi îşi ridică capul pe pernă ca să o privească mai bine.

– O să facem ceea ce ai spus tu mai devreme, Tiel. Ne convingem unul pe celălalt că trăim. Nu este un lucru neobişnuit ca oamenii să-şi dorească să facă dragoste după o experienţă în care au fost aproape de moarte. Sau după ce-şi amintesc de faptul că sînt muritori, la o înmormîntare, de exemplu. A face dragoste este o confirmare a faptului că trăieşti.

– Adevărat? Să ştii că este cea mai fantastică manifestare a instinctului de supravieţuire pe care am trăit-o pînă acum.

El chicoti. Tiel tăcu, gînditoare, apoi suflă uşor peste părul de pe pieptul lui.

– Asta a fost, de fapt?

El îi ridică bărbia cu un deget pentru a o face să se uite din nou la el.

– Ne-am complica dacă ar fi ceva între noi, Tiel.

– Tot o mai iubeşti pe Shari?

– Iubesc amintirile frumoase legate de ea. Şi le urăsc pe cele urîte. Dar dacă îţi închipui că fantoma ei mă domină, pot să te asigur că greşeşti. Relaţia mea cu ea – bună, rea sau indiferentă – nu m-ar împiedica să mai am alta.

– Te-ai însura iar?

– Aş vrea. Dacă aş iubi o femeie, aş vrea să-mi petrec viaţa alături de ea; asta înseamnă pentru mine căsătorie. După o clipă, el o întrebă: Dar tu, ce amintiri şi sentimente mai ai pentru John Malone?

– Ca şi tine, dulci-amare. Am trăit o poveste romantică. Poate şi pentru că ne-am căsătorit foarte repede, cuprinşi de pasiune, înainte de a ne cunoaşte foarte bine. Dacă n-ar fi murit, cine ştie ce s-ar fi întîmplat? Poate că profesiunile noastre ne-ar fi pus în situaţii incompatibile.

– După cîte înţeleg eu, va rămîne în amintirea ta ca Făt-Frumos martirizat.

– Nu, Doctore. Nici amintirea mea nu se leagă de o fantomă.

– Şi Joe?

– Joe e căsătorit, îi aminti ea.

– Dar dacă n-ar fi fost?

Tiel se gîndi o clipă la Joseph Marcus, apoi scutură din cap.

– Probabil că legătura noastră ar fi mers o vreme, dar pînă la urmă în mod cert ar fi eşuat. Era doar o experienţă, nu o iubire. Nimic serios, te asigur. Nici nu-mi mai amintesc de el.

Ea se ridică puţin şi-şi trecu mîinile peste pieptul lui.

– În mod cert, de tine o să-mi amintesc. Arăţi exact aşa cum mi-am imaginat.

– Ţi-ai imaginat cum arăt eu dezbrăcat?

– Recunosc că da.

– Cînd anume?

– Cînd ai intrat ieri în magazin. Mă gîndeam în sinea mea: „O! Ce mai dulceaţă de bărbat!"

– Sînt dulce?

– Foarte dulce.

– Mulţumesc, doamna mea, rosti el rar, cu ochii aţintiţi pe sînii ei. Şi tu eşti dulce.

– Da, sînt sigură că le spui asta tuturor femeilor cu care te culci.

Zîmbind, el răsuci între degete o şuviţă din părul ei. Încet, încet, zîmbetul îi dispăru şi spuse pe un ton serios:

– Am trecut prin multe împreună, Tiel. O naştere. Aproape o moarte. Ore tensionate în care n-am ştiut cum se va termina totul. Traumele de genul ăsta le aduc ceva oamenilor. Îi unesc.

Cuvintele lui veneau ca un ecou al gîndurilor ei. Dar nu era prea măgulitor să audă că el atribuia legătura lor doar traumei prin care trecuseră; faptul că el putea reduce dorinţa carnală la o astfel de explicaţie pragmatică îi displăcu.

Dacă ei doi s-ar fi întîlnit la un cocteil cu o seară în urmă n-ar fi existat comunicare, senzaţii, nu s-ar fi aflat acum în pat împreună? De fapt asta voia el să spună. Dacă el reducea şi explica totul printr-o reacţie psihologică, nu mai avea nici un rost să mai întîrzie.

„Felicitări, Doctore. Eşti primul – dar, probabil, şi ultimul meu iubit de-o noapte. De fapt, iubit de o dimineaţă".

Tiel dădu să se ridice, dar bărbatul se folosi de mişcarea ei ca s-o tragă deasupra lui.

– Cu tot pericolul care ne păştea – pe noi toţi cei din

magazin –, am avut imagini incredibil de reale despre acest lucru.

Ea reuşi să îngaime:

– Care lucru?

Mîinile lui o mîngîiau pe spate, pe fese şi, atîta cît putea ajunge, pe coapse.

– Acela de a face dragoste cu tine.

El se ridică puţin ca să o sărute. La început, sărutul fu liniştit şi pe îndelete pregătit; îi mîngîie buzele, în timp ce mîinile continuau să o dezmierde de la umeri pînă la coapse.

Tiel parcă torcea. De fapt, chiar asta făcea. Cînd el o simţi vibrînd, sărutul deveni mai apăsat. Mîinile lui îi presară bazinul lipindu-l de penisul în erecţie. Provocatoare, ea se mişcă peste el. Bărbatul îi şopti la ureche o porcărioară şi îi depărtă coapsele. O penetră cuprins de o dorinţă puternică, totală, împlinindu-i o nevoie de care ea nu ştiuse pînă acum, dar care exista de mult timp. Plăcerea fu imensă. Tiel trăi sentimentul de realizare, pe care nici măcar munca ei nu i-l putuse oferi.

Se mişcau într-un ritm perfect. Tiel simţea nevoia acută de contopire totală, ca şi el de altfel. Atunci cînd ejaculă, bărbatul o ţinu posesiv nemişcată şi degetele lui lăsară urme în carnea ei. Ea îşi îngropă faţa în umerii lui şi îl muşcă pentru a-şi stăpîni strigătul de plăcere.

Trăiră un orgasm plăcut, lent, prelung.

Tiel era atît de relaxată, atît de satisfăcută încît avea impresia că devenise o parte din el. Nu mai putea să facă diferenţa între pielea ei şi pielea lui. Nici nu dorea asta. Nu se

mişcă nici atunci cînd el trase cearşaful şi pătura peste ei. Adormi adăpostindu-l încă în trupul ei.

– Tiel?

– Hmmm.

– A sunat deşteptătorul.

Ea mormăi arţăgoasă şi-şi strecură mîinile şi mai adînc în subsuorile lui fierbinţi.

– Trebuie să te trezeşti. Vine elicopterul să te ia, mai ţii minte? Da, îşi amintea, dar nu voia să se trezească. Voia să stea exact aşa cum stătea acum, cel puţin următorii zece ani. Doar aşa ar fi putut să recupereze lipsa de somn din noaptea trecută. Doar aşa s-ar fi săturat de el.

– Haide! Sus! Trebuie să arăţi bine înainte de a veni şeriful Montez după tine.

Ea se dădu la o parte gemînd, căscă îndelung şi, apoi, întrebă:

– De unde ştii toate astea?

– Mi-a spus el. Aşa am aflat unde te pot găsi. Ea îl privi ca prin ceaţă, iar el spuse: Şi-a dat seama că voiam să te văd. Asta ai vrut să ştii?

– Da.

– Mi-e prieten. Jucăm pocher din cînd în cînd. El îmi cunoaşte povestea, ştie de ce m-am refugiat în locul ăsta şi este în stare să păstreze un secret.

– Chiar şi faţă de FBI.

– A întrebat dacă îmi poate lua el declaraţia şi Calloway a fost de acord. Avea destule pe cap. Doctorul îşi aruncă

picioarele peste marginea patului. Pot să mă duc primul la baie? Termin repede.

– Te rog.

În timp ce se apleca să-şi ia chiloţii, el o zări întinzîndu-se leneşă. Mai rămăse cîteva clipe pe marginea patului, mîngîindu-i sînii tari.

– Nu prea vreau să pleci cu elicopterul ăla.

– Roagă-mă şi poate că n-am să plec.

– Trebuie să pleci.

– Trebuie, spuse ea îmbufnată.

Oftînd, el îşi retrase mîinile.

– Da.

Se ridică şi se duse la baie.

– Poate, îşi şopti Tiel ca pentru sine, o să te conving să vii şi tu cu mine.

Tiel scoase un sutien şi nişte chiloţi din valiză şi începu să se îmbrace; tocmai era pe punctul de a-şi trage pantalonii, cînd simţi privirea Doctorului.

Se întoarse, gata să-i zîmbească şi să facă o remarcă despre băieţii care trag cu ochiul, dar expresia de furie de pe chipul lui o făcu să renunţe.

Neînţelegînd ce se întîmplase, dădu să deschidă gura şi să-l întrebe ce anume nu era în ordine, dar el întinse mîna cu reportofonul.

Acesta rămăsese în buzunarul pantalonilor ei, pe care îi lăsase, împreună cu alte haine murdare, pe capacul comodei. El le mişcase din loc şi găsise reportofonul.

Probabil că pe faţa ei se citea vinovăţia. Cu o mişcare rapidă şi sigură, el apăsă pe „play". Vocea lui răsuna clar în încăpere:

„De exemplu, spitalul a fost închis din cauza proastei reclame. Reclamă proastă iniţiată şi susţinută de oameni ca tine."

La fel de hotărît, el opri caseta şi aruncă reportofonul pe pat.

– Ia-l. Privind dispreţuitor la lenjeria de pat răvăşită, adăugă: Îl meriţi.

– Doctore, ascultă-mă...

– Ai obţinut ceea ce ai vrut. Un reportaj bun.

Dînd-o la o parte, el îşi ridică jeanşii şi îi îmbrăcă cu gesturi nervoase.

– Vrei să încetezi odată cu indignarea asta şi să mă asculţi?

El îi arătă cu mîna reportofonul incriminator.

– Am auzit destul. Ai obţinut ce-ţi doreai? Toate detaliile vieţii mele personale? Mă mir chiar că ai rezistat atît. Şi n-ai zburat la Dallas ca vîntul ca să prelucrezi întreg materialul pe care îl ai despre mine.

Îşi trase fermoarul de la jeanşi şi smulse cămaşa de pe scaun.

– A, nu, stai puţin. Mai întîi ai vrut să te culci cu mine. După ce cutărică s-a dovedit aşa de jigodie, orgoliul tău a avut nevoie de o satisfacţie.

Vorbele lui o dureau şi reacţionă spunîndu-i:

– Cine a venit aici? Eu nu te-am urmărit. Tu ai venit, îţi aminteşti?

El trase o înjurătură pentru că nu-şi găsea o şosetă şi încălţă cizma pe piciorul gol.

– Şi nici nu este vina mea că tu eşti demn de un bun reportaj, îi mai strigă ea.

– Dar eu nu vreau să fiu protagonistul nici unui reportaj. Nu am vrut asta niciodată.

– Păcat, Doctore, pentru că ai fi fost excelent în rol. De vreme ce eşti foarte cunoscut, nimic nu te împiedică să devii un erou. Azi-noapte ai salvat nişte vieţi omeneşti. Crezi cumva că vei trece neobservat? Copiii ăia şi părinţii lor vor vorbi despre „Doctor". Ca şi ceilalţi ostatici. Orice reporter care se respectă ar dori să aibă exclusivitatea. Nici prietenul tău Montez n-o să te poată proteja de publicitate. Oricum apăreai la ştiri, indiferent de situaţie. Dar de vreme ce „Doctorul" este sihastrul Bradley Stanwick, vei fi în centrul atenţiei. Senzaţionala ştire a zilei.

El făcu semn spre reportofon.

– Dar tu le-ai luat-o înainte, nu? Mai ai vreun reportofon şi sub pat? Sperai să înregistrezi şi cum fac dragoste?

– Du-te la dracu'.

– Nu poate fi nimic mai rău ca tine.

– Mi-am făcut meseria.

– Şi eu care credeam că totul era confidenţial. Dar vei folosi „materialul", nu? Ceea ce ţi-am mărturisit doar ţie? Cel puţin aşa credeam.

– Da, o să-l folosesc.

Doctorul o privi mînios timp de cîteva secunde, apoi se îndreptă către uşă. Tiel fugi după el, îl prinse de braţ şi-l întoarse cu faţa spre ea:

– Ar fi cel mai bun lucru pentru tine acum.

El se zbătu pentru a-şi elibera braţul.

– Eu nu cred.

– Te-ar putea obliga să te confrunţi cu eroarea comisă atunci cînd ai fugit de lume. Azi... azi-noapte, spuse ea, grăbindu-se să-i transmită tot ce avea de transmis, înainte ca el să plece, i-ai spus lui Ronnie că nu poate fugi de problemele lui. Că fuga nu era o soluţie. Dar tu cum ai procedat? Te-ai mutat aici şi ţi-ai băgat capul ca struţul în nisipul din Texas, refuzînd să recunoşti adevărul. Adică faptul că eşti un medic talentat, capabil să le oferi pacienţilor şi familiilor acestora o amînare a executării sentinţei de condamnare la moarte. Numai Dumnezeu ştie ce ai fi putut realiza în viitor. Din cauza mîndriei tale şi a furiei şi a deziluziilor în privinţa colegilor, ai abandonat totul. Dacă reportajul ăsta te va readuce în actualitate şi dacă, cu puţin noroc, vei găsi motive să te întorci la munca ta, atunci zău că nu-mi voi cere scuze.

El îi întoarse spatele şi deschise uşa.

– Doctore? strigă ea.

– A venit maşina să te ia, o anunţă el pe un ton sec.

17

În biroul lui Tiel era o dezordine mai mare decît de obicei. Primise sute de mesaje, cărţi poştale şi scrisori de la colegi şi telespectatori, care o lăudau pentru felul în care reuşise să realizeze reportajul legat de cazul Davison-Dendy. Toţi apreciau felul în care se comportase în timpul acelei crize. Şi mai avea încă multe scrisori de deschis. Deocamdată zăceau în mare neorînduială.

Nu mai era loc nici pentru buchetele de flori primite în săptămîna ce trecuse, deşi Tiel trimisese multe în restul birourilor şi în sălile de şedinţă.

Vern şi Gladys îi trimiseseră o enormă plăcintă cu brînză pe care o comandaseră prin poştă. Cei de la ştiri mîncaseră pe rupte şi nu reuşiseră s-o dea gata.

După cum era de aşteptat, se afla în centrul atenţiei şi asta nu numai pe plan local. Fusese intervievată de către reporteri de la departamentele de ştiri internaţionale, inclusiv de cei de

la CNN şi Bloomberg. Datorită dramatismului poveştii de dragoste, a naşterii în condiţii de urgenţă şi a modului în care se încheiase conflictul, reportajul captase interesul telespectatorilor din întreaga lume.

Tiel primise o ofertă de la o companie de comerţ cu automobile din zonă, ca să le facă reclamă, dar refuzase. Revistele pentru femei din SUA îi propuseseră să-i publice articole în care să povestească totul despre ea, de la secretul succesului şi pînă la felul în care îşi decorase casa. Neoficial, era „Femeia Săptămînii".

În ciuda succesului ei, nu se simţise niciodată mai mîhnită ca acum.

Încerca să facă puţină ordine pe biroul ei, cînd intră Gully.

– Bună, fetiţo!

– Am dus restul de plăcintă cu brînză la cafeneaua noastră, zise ea.

– Eu am mîncat ultima bucată.

– Arterele tale n-or să mă ierte niciodată.

– Am reuşit să-ţi spun ce treabă minunată ai făcut?

– Întotdeauna îmi face plăcere să aud asta.

– Grozavă treabă.

– Mulţumesc. Dar sînt epuizată.

– Se vede. Arăţi groaznic.

Tiel îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Nu spun decît ceea ce văd.

– Mama ta nu te-a învăţat că uneori nu e frumos să spui anumite lucruri?

– Ce e cu tine?

– Ţi-am spus, sînt...

– Nu eşti doar obosită. Ştiu cum e cînd te simţi obosit, însă tu nu eşti numai obosită. Ar trebui să străluceşti ca un pom de Crăciun, dar ţi-ai pierdut pofta de viaţă. Să fie din cauza Lindei Harper? Eşti supărată că a profitat de tine şi ţi-a furat puţin din prăjitură?

– Nu.

Tiel deschise liniştită un plic şi citi cuvintele de felicitare. „Îmi plac reportajele tale de la TV. Eşti modelul meu de viaţă. Aş vrea să fiu ca tine cînd o să cresc mare. Şi îmi place şi coafura ta."

Gully spuse:

– Nu-mi vine să cred că nu l-ai recunoscut pe doctorul Bradley Stanwick cînd l-ai văzut în magazin.

– Hmmm.

Gully continua să vorbească, deşi Tiel nu-i dădea atenţie.

– Hai s-o luăm altfel, continuă el. Nu te cred că nu l-ai recunoscut pe Bradley Stanwick.

Schimbarea tonului lui Gully era evidentă şi nu avea cum să se eschiveze de la răspuns. Puse pe birou bileţelul de la fata care se identificase cu numele de Kimberly şi era în clasa a cincea şi se roti încet cu scaunul ca să-l înfrunte pe Gully.

El o privi îndelung în ochi, iar ea îi susţinu privirea fără să clipească.

În cele din urmă, el îşi frecă obrazul; pielea uscată i se întindea ca o mască de cauciuc de Halloween.

– Presupun că ai avut motivele tale să-i ascunzi identitatea.

– El m-a rugat.

– Aha.

Îşi lovi apoi fruntea cu palma.

– Bineînţeles! Ce tîmpit pot fi! Personajul principal al reportajului ţi-a spus: „Nu vreau să apar la televizor" şi, în consecinţă, tu ai omis un element important din reportaj.

– Dar n-a avut nici o influenţă asupra departamentului tău de ştiri, Gully.

Nervoasă, Tiel se ridică şi începu să-şi strîngă lucrurile şi să le pună în geantă, cu intenţia să plece.

– Linda s-a ocupat de personaj. Aşa că nu văd de ce te văicăreşti.

– M-am văicărit? M-ai auzit tu pe mine că mă plîng?

– Aşa mi s-a părut.

– Sînt doar curios să aflu din ce motiv cel mai bun reporter al meu m-a tras în piept.

– Nu-i adevărat.

– Ba da, m-ai tras în piept! Şi încă bine de tot! Vreau să ştiu de ce.

Tiel se întoarse, îl privi şi rosti enervată:

– Pentru că... Se opri, îşi îndreptă spatele, inspiră adînc şi îşi termină ideea pe un ton mai blînd: ... s-ar fi complicat lucrurile.

– S-ar fi complicat...

– S-ar fi complicat.

Tiel îl ocoli pe Gully, îşi luă jacheta din cuier şi o îmbrăcă, evitînd privirea plină de curiozitate a şefului ei.

– A fost ca în cazul lui Gît Lung, continuă ea.

– Ba nu a fost deloc ca în cazul lui Gît Lung, care era un informator. Bradley Stanwick a jucat un rol important în toată povestea asta, a fost personajul principal.

– Există o deosebire, dar o s-o discutăm altădată, nu acum cînd sînt gata de-a pleca în concediu.

– Aşadar pleci?

Gully o urmă îndeaproape după ce ea ieşi din birou şi se îndreptă spre ieşirea din spate.

– Acum am nevoie de odihnă mai mult ca oricînd. Mi-ai aprobat cererea în urmă cu cîteva zile.

– E adevărat, spuse el pus pe ceartă. Dar m-am răzgîndit. Ştii la ce m-am gîndit? M-am gîndit să faci un show-pilot pentru *Nine Live*. Şi doctorul ăsta de cancer, în stil de cow-boy, ar putea fi primul tău invitat. Pregăteşte o emisiune în care el să vorbească despre ancheta în cazul morţii nevesti-sii. Să spună ce părere are despre eutanasie. Dacă el a ajutat-o să moară.

– A avut toate motivele s-o facă, dar n-a făcut-o.

– Vezi? Avem deja un dialog interesant. Şi am putea continua cu rolul pe care l-a jucat în conflictul din magazin. Ar fi grozav! Le-am putea arăta show-ul ăsta pilot celor de sus. Poate că o să-l difuzeze ca un reportaj special într-o seară, după ştiri. Ar fi biletul tău de intrare la *Nine Live*.

– Nu te precipita, Gully.

Tiel împinse uşa grea ce dădea spre parcare. Pavajul era fierbinte ca un grătar încins.

– De ce, Tiel? Gully mergea în spatele ei. Nu asta ţi-ai dorit? Pentru asta ai muncit atît. I l-ar putea da Lindei, mai ales

dacă vor afla că tu ai ştiut tot timpul cine e Stanwick. Amînă-ţi concediul pînă îţi rezolvi situaţia.

– Şi după aceea n-o să mai pot pleca din cauza pregătirilor. Scutură din cap: Nu, Gully. Plec în concediu.

– Nu te înţeleg. Este vorba de sindromul premenstrual sau ce?

Tiel zîmbi, refuzînd cearta.

– M-am săturat de atîta muncă, Gully. Am obosit să mă tot lupt pentru un post. Şefii ştiu ce pot şi de ce popularitate mă bucur şi care acum este mai mare ca niciodată. Au auzit despre munca mea, despre cotele de popularitate şi despre toate premiile. În mod normal, toate astea ar trebui să-i convingă că eu sînt cea mai bună în acest post.

Tiel deschise portiera şi îşi aruncă geanta înăuntru.

– Agentul meu o să ţină legătura cu ei, cît timp sînt plecată. Va pune în contractul meu şi postul de la *Nine Live*. Dacă nu mi-l dau, nu-mi reînnoiesc contractul cu ei. Am primit deja zeci de oferte tentante în ultima săptămînă.

Se aplecă înainte şi îl sărută pe obrazul căzut de uimire.

– Te iubesc, Gully. Îmi iubesc munca. Dar nu e decît o muncă; nu mai reprezintă în totalitate viaţa mea.

Se opri o dată în drumul de ieşire din oraş, lîngă un tomberon din spatele unui supermarket, şi aruncă reportofonul şi caseta video primită de la Vern şi Gladys.

Tiel înjură undiţa pe care o ţinea în mînă de pomană.

– La dracu'!

– Nu muşcă?

Vocea din spatele ei o făcu să tresară speriată şi simţea că i se moaie genunchii cînd îl văzu. Stătea rezemat lejer de un copac şi o privea. Trupul lui suplu şi înfăţişarea de cow-boy se potriveau perfect cu peisajul.

– Nu-mi închipuiam că te pricepi şi la pescuit, spuse el.

Bătuse atîta drum ca să-i vorbească despre pescuit?

– Bineînţeles că ştiu. Trase afară undiţa şi se încruntă. Treaba asta se face cînd ai vreun pîrîu limpede de munte, în spatele casei de vacanţă... Doctore, ce faci aici?

– Ai veşti bune despre Ronnie, nu?

Ronnie Davison îşi revenise. Exista posibilitatea să se întoarcă acasă în cîteva zile.

– Foarte bune. Şi despre Sabra. Este din nou la Forth Worth. Am vorbit cu ea aseară la telefon. Ea şi mama ei vor primi dreptul de tutelă asupra lui Katherine. Ronnie va putea s-o viziteze cînd doreşte, dar au hotărît să amîne căsătoria pentru vreo doi ani. Indiferent de problemele lui judiciare, au căzut de acord să mai aştepte, ca să vadă dacă relaţia lor o să reziste timpului.

– Copii deştepţi. Dacă o să fie bine, o să se căsătorească.

– Aşa gîndesc şi ei.

– Dendy poate fi mulţumit că nu l-au acuzat de omor.

– Da, dar l-au văzut foarte mulţi că a încercat să-l omoare. Sper să i se facă multe zile negre pentru această tentativă de omucidere.

– Şi eu sper la fel. A pus în pericol mai multe vieţi.

Cei doi nu mai scoaseră o vorbă. Tăcerea era întreruptă

doar de ciripitul păsărelelor şi de susurul monoton şi plăcut al pîrîului. Cînd tensiunea ajunse la apogeu, Tiel vorbi din nou:

– Şi, ce faci aici?

– Am primit o plăcintă cu brînză de la Vern şi Gladys.

– Şi eu.

– Enormă.

– De neimaginat.

Simţindu-se caraghioasă aşa cum stătea, cu undiţa ridicată, o puse la picioare. Regretă imediat gestul; acum nu mai ştia ce să facă cu mîinile, care i se păreau cumplit de grele. Şi le strecură în buzunarele de la spate, cu palmele în afară.

– E frumos aici, nu?

– Da, desigur.

– Cînd ai venit?

– Acum o oră.

– Aha.

Apoi, repetă întrebarea:

– Doctore, ce faci?

– Am venit să-ţi mulţumesc.

Tiel coborî capul şi-şi privi picioarele. Tenişii intraseră adînc în noroi.

– Nu e nevoie. Să-mi mulţumeşti, vreau să spun. N-am fost în stare să mă folosesc de înregistrare. Am avut şi o casetă video. De la Gladys. Calitatea casetei nu era extraordinară, dar nimeni nu mai avea una la fel.

Tiel inspiră adînc, privi spre el, apoi în jos.

– Dar erai şi tu pe casetă. Puteai fi recunoscut. Şi n-am vrut să profit de tine după... după tot ce s-a întîmplat la motel.

Atunci totul a devenit ceva personal. Nu puteam să profit de tine, fără să profit şi de mine însămi. Aşa că le-am aruncat. Nimeni nu le-a văzut şi nu le-a auzit.

– Hmmm. Ştii, nu pentru asta doream să-ţi mulţumesc.

Ea ridică fruntea.

– Da?

– Am văzut reportajele tale despre ceea ce s-a întîmplat în magazin; au fost extraordinare, vorbesc serios. Jurnalism TV de înaltă clasă. Ai meritat tot ce ai primit. Şi îţi mulţumesc şi pentru faptul că nu ai făcut publice discuţiile noastre. Ai avut dreptate în legătură cu expunerea mea. Oricum se întîmpla, cu tine sau fără tine. Acum am înţeles asta.

Pentru prima dată în viaţa ei, Tiel nu ştia ce să spună.

– Am venit să-ţi mulţumesc pentru că m-ai făcut să-mi analizez viaţa. Să mă gîndesc la cît de mult m-am irosit. După ce a murit Shari şi după toate evenimentele care au urmat, am simţit nevoie de singurătate ca să reflectez, să-mi pun ideile în ordine. Asta a durat... să zicem şase luni. În rest am făcut exact ce-ai spus tu, m-am ascuns. M-am autopedepsit. Am fost un laş.

Tensiunea pe care o simţea se transformă în emoţie. Ar fi vrut să se apropie de el, să-l îmbrăţişeze, însă dorea să afle şi ce mai avea el de spus.

– Mă întorc la vechea mea muncă. În ultima săptămînă, am fost la Dallas şi am vorbit cu cîţiva medici şi cercetători, nou-veniţi, care împărtăşesc ideea de a aborda lupta împotriva cancerului. Mulţi au obosit să tot vorbească prin comitete şi

comisii, ca să obţină o aprobare pentru un nou tratament, în vreme ce pacientul este în suferinţă şi celelalte soluţii sînt epuizate. Vrem să scoatem medicamentele din mîinile avocaţilor şi birocraţilor şi să le redăm medicilor. Am format un grup, ne-am unit forţele şi cunoştinţele. O privi mirat. Plîngi?

– Mi-a intrat soarele în ochi.

– Da? Ei, bine, de asta am venit să-ţi mulţumesc.

Tiel îşi şterse lacrimile cît putu de repede.

– Nu trebuia să faci atîta drum. Puteai să-mi transmiţi un mesaj prin e-mail sau să-mi dai un telefon.

– Şi ăsta ar fi fost un gest de laşitate. Doream să-ţi spun toate astea personal.

– Cum ai aflat unde sînt?

– Am vorbit cu Gully, care mi-a cerut să-ţi transmit un mesaj, care sună cam aşa: „Spune-i că m-am lămurit. Tocmai mi-am dat seama de ce s-ar fi complicat lucrurile." Înţelegi ceva din asta?

– Da, zise Tiel zîmbind.

– Vrei să-mi explici şi mie?

– Poate mai tîrziu. Dacă mai stai pe aici.

– Dacă nu te deranjează.

– Cred că pot să te suport.

Doctorul zîmbi o clipă, apoi expresia feţei deveni serioasă.

– Amîndoi sîntem dedicaţi profesiei noastre.

– Ceea ce ne-a apropiat.

– Dar nu va fi uşor.

– Nimic din ceea ce e important nu este uşor.

– Nu ştim cum va fi.

– Dar ştim unde dorim să ajungem. Şi mai ştim că n-o să ajungem nicăieri dacă nu încercăm.

– Mi-am iubit soţia, Tiel, şi iubirea te face să suferi.

– Durerea este mai mare atunci cînd nu eşti iubit. Poate o să găsim modalitatea să ne iubim fără să ne rănim.

– Dumnezeule, aş vrea să te ating.

– Doctore, murmură ea. Apoi rîse: Bradley? Brad? Cum să-ţi spun?

– Cred că ar fi de ajuns dacă mi-ai spune: „Vino aici".

SFÎRŞIT